Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Baadsgaard, Anna.
Titel | Title:	To unge Kvinder.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1893
Fysiske størrelse | Physical extent:	243 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.—84.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130002482526

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Anna Boadrgaard

TO UNGE KVINDER

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & CO.

1893

TO UNGE KVINDER

Anna Baadsgaard

TO UNGE KVINDER

AARHUS
JYDSK FORLAGS-FORRETNING
1893

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Afsnit:

Barndommen.

Hun kom i Marts sammen med de første Violer og bragte Foraar i et Hjem, som før havde været tomt paa Glæde.

Grosserer Haller og hans Hustru vare hinanden alt for modsatte til at kunne føre et lykkeligt Samliv. Han var materialistisk anlagt, havde faa Interesser uden for Forretningslivet og kunde, skønt han i Grunden var godmodig, undertiden vise en ydre Raahed, som berørte den unge Kone ubeskrivelig pinligt. Hun var en fin og dyb Natur, kundskabsrig og med en ualmindelig klar Forstaaelse af alt skønt, hvad enten det mødte hende i Naturen eller i Kunstens og Literaturens Gengivelse. Men det var et uovervindeligt Tungsind, en apathisk Ligegyldighed over hende, som hindrede hendes rige Evner i at udvikle sig og bære Frugt. Brudt af en stor Sorg, som havde ramt hende i hendes første Ungdom, evnede hun ikke at rejse sig igjen, og hun havde kun modtaget Hallers Tilbud, fordi hun i sin dybe Modløshed og Træthed trængte til en Støtte og et Hjems Ly.

Men hun havde ikke tænkt paa, at hendes Mand, som var meget forelsket i sin smukke Hustru, vilde fordre noget mere end blot Pligtopfyldelse af hende. Hans Kjærlighed vakte kun hendes Modvilje, og bittert skuffet i sit Haab om at blive elsket, trak Haller sig mere og mere tilbage fra sin Kone og begyndte at søge Trøst uden for Hjemmet ved paany at styrte sig ind i sit Ungkarlelivs vilde Glæde.

Men saa kom deres Barn som et Fredsbud imellem dem.

Fru Haller brast i Graad, da den lille Pige blev lagt i hendes Arme. Hendes Taarer faldt milde som en Foraarsregn og kaldte alle hendes Hjertes bundne Kræfter til Live. Hun elskede igjen, og gjennem Kjærligheden til dette lille Væsen, som var hendes eget, hendes Ejendom, fik hun Medfølelse for al menneskelig Sorg og Glæde. Livet, som havde forekommet hende saa haabløst tomt, laa nu stort og vidunderlig rigt foran hende, og hun længtes efter at tage Kampen op igjen, styrket og signet ved Moderfølelsens Indvielse.

Det rosenrøde Soveværelse, som før saa koldt og livløst ud trods al den lunefulde Ynde, hvormed det var udstyret, havde faaet et hjemligt Præg, nu da Vuggen stod der ved Fruens Seng. Den døde, trykkende Stilhed var borte fra det Øjeblik, da Barnets Røst hørtes derude, — den lille spæde Røst, som hævede sig i Graad, men som engang

i Fremtiden vilde lære at le og synge, til den vækkede Glædens Gjenlyd i Fa'rs og Mo'rs Hjerter.

Da Grosserer Haller blev kaldt ind i Soveværelset for at se den lille Pige, gik han lige hen til Vuggen, hvor Barnet laa, uden først at sige et Ord til sin Hustru. Han holdt af hende endnu; men han følte altid i hendes Nærværelse en Blanding af Samvittighedsnag og Bitterhed, som gjorde ham ulykkelig. Han havde opgivet Haabet om at vinde hendes Kjærlighed, — og han følte, at maaske fortjente han den heller ikke mere.

Karsten Haller var en høj og temmelig svær Mand paa henved fyrretyve Aar. Hans rødladne Ansigt med den kraftig buede Næse, de fyldige Læber, de smaa lyse Øjne, omgivne af skjælmske Rynker og det velpleiede Kindskæg viste ham som den, han var: en dygtig Forretningsmand, og et levelystent, ganske godmodigt Menneske. Hans Klædedragt var moderne, men tydede ikke paa nogen fin Smag; han havde ternede Benklæder, en kort, løs Jakke, rødt Slips og en stor Guldkæde over Vesten.

Med sin fede, hvide Haand, der blinkede af Ringe, drog han sagte Vuggens Omhæng til Side.

Alt, hvad han saa, var et lille Hoved med langt, mørkt Haar inde mellem Pudens Kniplinger, og et lille Legeme, hvis bløde Former tegnede sig under det stukne Silketæppe. Der var ikke det mindste mærkelige ved dette runde, rosenrøde An-

sigt, som næsten ikke viste Spor af Næse — og dog var det for ham et vidunderligt Syn, det kæreste, hans Øjne havde set.

Det var hans Barn, en Del af hans eget Liv, — og dog var det en fremmed, en lille Gæst fra ukendte lyse Egne, der kom og bad om Husly og Kjærlighed hos ham. Hun havde vel ogsaa noget at give til Gengæld — ny Uskyld, ny Glæde, et helt nyt Liv, som hendes Fader kunde tage op og leve sammen med hende.

Grosserer Haller bøjede sig ind over Vuggen. Der var et Skær af Taarer i hans Øjne, og hans Læber skjalv, da de rørte ved den lilles bløde Haar. I hans Hjerte var der paa en Gang en Bøn og et Løfte: en Bøn om at faa Lov til at beholde denne Velsignelse, et Løfte om at vise sig værdig til den, om altid at frede og værne om den Skat, som var blevet ham betroet.

Den lille havde sovet. Ved hans Berørelse vaagnede hun og slog Øjnene op. Disse fløjelsbløde brune Øjne lignede hans Hustrus, og paa en Gang følte han sin Kjærlighed til hende vaagne igjen med ny Styrke, baaret af et lykkeligt Haab. Maaske var det dog muligt; maaske kunde Underet ske — Barnet kunde vinde hende for ham!

Sagte lod han de rosenrøde Omhæng falde for og vendte sig om mod sin Hustrus Seng.

Hun laa ubevægelig der, fin og lille, med de store mørke Øjne vidt aabnede i det hvide Ansigt,

som lyste i forklaret Glæde. Hun havde aldrig set saa yndig ud som nu.

Han tog frygtsomt hendes smalle Haand, som laa paa paa Tæppet. Da hun lod den ligge roligt i hans, fik han Mod til at bøje sig ned og kysse hende paa Panden.

»Tak, Lili, tusind Tak!« hviskede han. Efter en Stunds Forløb føjede han tøvende til: »Og tilgiv mig.«

Hun smilede til ham.

»Tilgiv ogsaa mig,« sagde hun sagte.

Blodet brusede hedt gjennem Hallers Aarer. Lili havde aldrig set saa mildt paa ham før. Haabet om et Kjærlighedsliv mellem hans Hustru og ham, det Haab, som var vaagnet ved Synet af deres Barn, voksede sig med et kækt og frejdigt. Det laa i hans Natur at søge Glæden og at tro paa den. I Forvisning om, at hans Ønske allerede var opfyldt, eller snart vilde blive det, tog han sin Hustrus Hoved mellem sine Hænder, løftede det op fra Puden og kyssede hende stormende, Gang efter Gang.

Der kom et koldt og fremmed Blik i Lilis Øjne. Med en uvilkaarlig afvisende Bevægelse drog hun sig ud af hans Arme og gled træt ned paa Puden.

Men da hun saa al den tillidsfulde Glæde i sin Mands Pande vige Pladsen for et mørkt, næsten vredt Udtryk, angrede hun, hvad hun havde gjort.

Hun havde haft saa gode Forsætter for et Øieblik siden, troet sig saa stærk i Kjærlighed, og nu, i den første Prøve, var hun bukket under!

Hun vilde gerne vise sin Mand Venlighed; hun følte, at hun maaske endog kunde komme til at holde af ham, hvis han blot ikke vilde støde hende bort ved at vise hende en Lidenskab, som var hende imod, og som hun ikke kunde gengælde.

»Jeg er saa mat endnu,« sagde hun blidt. I hendes Blik og Stemme laa en Bøn om Tilgivelse.

Men det lykkedes hende ikke at neddæmpe sin Mands Misstemning. Han havde trukket sit Ur frem og stod og saa paa det med rynkede Bryn.

»Jeg maa paa Kontoret nu,« sagde han kort. »Farvel, Lili, hav det godt.«

Hun strakte Haanden ud, som for at holde ham tilbage. Men han saa det ikke; han var allerede ude af Døren.

Det rosenrøde Soveværelse sank tilbage i dyb Stilhed. Sollyset sivede ind igennem Vinduernes crêmefarvede Kniplingsforhæng. Barnet sov i Vuggen.

Ude fra Boulevarden hørtes Hestetrav og den underlig skurende Lyd af Sporvognen, idet den drejede om Hjørnet til Göthersgade. En stor Flue, som var kaldt til Live af Solskinnet, summede op og ned paa Ruden i glade Sommerdrømme.

Men Smilet om den unge Frues Mund var dødt. Der var gaaet Skyer hen over hendes Tankers lyse Verden. Hun forstod, at hun hele

sit Liv igjennem vilde komme til at gøre Bod for en Synd, hun havde begaaet — den Synd, at hun var bleven Hustru uden Kjærlighed —

I Gadedøren mødte Grosserer Haller Husets Portner, Skomager Knudsen, som boede i Kælderen.

Knudsen var Socialist og holdt sig ellers ikke forpligtet til at vise nogen særlig Høflighed mod dem, som tilhørte de »priviligerede Klasser«, men i Dag hilste han paa Haller med et smilende:

»Til Lykke, Hr. Grosserer!«

Der var et usædvanlig mildt Udtryk i Skomagerens mørke, magre Ansigt, som næsten gjorde det kønt. Hans smaa sorte Øjne, der plejede at plirre uroligt under de buskede Bryn, saa nu lige ind i Grossererens med et skælmsk og fornøiet Smil paa Bunden.

»Tak, Knudsen,« sagde Haller kort. Han var stadig i ondt Lune og vilde gaa, men Skomageren gik ikke til Side; han lod til at have mere paa Hjerte.

»Ja, jeg forstaar, hvor glad Grosseren maa være,« sagde han langsomt og ledte efter Ordene, »for jeg er selv i samme — samme — Position. Vi har ogsaa faaet en lille Pige, Mo'r og jeg.«

»Saah!« — Grossererens Interesse blev pludselig vækket ved Tanken om det lille Væsen deroppe i Vuggen. »Det var da morsomt! Er det sket for nylig?«

»Ja — ah — det er nu saa vel en Ugestid siden, og jeg haaber snart at faa Mo'r oven Senge. Madammen kommer da inte mer.«

»Det glæder mig — det glæder mig for Dem, Knudsen! — Hils Deres Kone. De undskylder? — Jeg maa paa Kontoret nu.«

Haller rystede Knudsens Haand med usædvanlig Fortrolighed. Standsforskjellen mellem dem var glemt; de huskede i dette Øjeblik blot, at de vare Mand og Fader.

Saa skyndte Grossereren sig over Boulevarden for at naa Sporvognen. Han gik og svingede med Stokken og nynnede saa smaat, Glæden var igjen kommen op i hans lette Sind; han tænkte ikke mere paa sin Skuffelse. Han saa foran sig det lille morsomme, røde Ansigt med de mørke Øjne og følte sig stolt og lyksalig. Min Datter, mumlede han hen for sig; han syntes, at alle maatte kunne se paa ham, at han havde en Datter.

Skomageren rystede paa Hovedet, som han stod der og saa efter ham.

Han havde sine egne Tanker om Grossererens huslige Lykke.

Han syntes ikke, at Fru Haller var videre køn; hun var altfor tynd og bleg efter hans Mening. Og saa saa hun altid saa fortrædelig ud; man kunde saamænd ikke slaa et Smil af hende. Nej, da prisede han sin egen »lille Mo'r«, hun var rund og rødmusset, glad og mild, altid rede med

et Kys og et godt Ord. Han kom ordentlig til at længes efter hende.

Netop som Haller sprang i Sporvognen og straks blev lykønsket af en god Ven, han traf der, dreiede Knudsen sig fløitende om paa Hælen og gik ind til sin Kone.

Deres Soveværelse var kun lille, lavt til Loftet og med smaa Vinduer, hvor de nederste Ruder laa i lige Linie med Gaden. Men der var rent og net; Klædeskabet og den store Komode vare saa blankt polerede, at man kunde spejle sig deri, og Lagnerne paa Sengen og Gardinerne med de brede hæklede Blonder vare blændende hvide. Paa Væggen hang nogle Olietryk, som forestillede Schweitzerlandskaber i skrigende Farver, og et Par Familieportrætter i runde, sorte Rammer. Der var bredt et hæklet Tæppe over Komoden, hvor der stod to store Porcellænshunde, som i Grunden vare Sparebøsser, en Syæske med malede Roser paa Laaget, og et lille Glas med friske Violer.

Madam Knudsen sad op i Sengen og strikkede. Hun var en ganske køn Kone, lille og buttet, med et rødmosset, fornøieligt Ansigt, venlige graa Øjne og lyst Haar, som var strøget glat ind under Natkappens stivede Strimler.

Madam Knudsen var velsignet med et udmærket Helbred og et jævnt og tilfreds Sind, der tog Livet, som det faldt og søgte at bringe det bedst mulige ud af alt. Hun havde en meget velgørende Ind-

flydelse paa sin iltre, urolige Mand, der altid klagede over sin egen Fattigdom og Samfundets Uretfærdighed.

»Jeg ved ikke, hvorfor Du vil bryde dit Hoved med alt det Socialistvrøvl, Knudsen,« havde hun sagt til ham en Gang kort efter deres Bryllup, da han havde læst en Artikel, som optog ham stærkt, højt for hende af et socialdemokratisk Blad. Hun sad ganske rolig og strikkede. Saa længe Vorherre gi'r os Helsen og Føde og Klæder paa Kroppen, synes jeg saamænd ikke, at vi har noget at klage paa. Tror Du kanske, at han, Grosser'en, deroppe paa første Sal, har det bedre end som dig. Jeg bilder mig nu ind, at det er mere indviklet at være Grosser' end at være Skomager. Og saa har han den stolte Kone, der knap gider se den Vej, han er. Jeg skulde bare prøve at sætte saadan et Ansigt op til dig! — Nej, Knudsen, vær du tilfreds med, hvad du har, og lad de andre passe deres Sager. Enhver har nok i sin Pligt, som der staar i Biblen.«

»Det staar der slets inte i Biblen,« indvendte Knudsen, gnavent, utilfreds med, at hans Kone ikke gav ham Medhold.

»Ikke det? Ja, men det er nu lige godt Vorherres Mening,« sagde Madam Knudsen med et lille bestemt Nik med Hovedet, medens hun standsede de raslende Strikkepinde for at tage en Maske op.

Det var deres første Samtale om dette Emne, og Madam Knudsen holdt altid fast ved sit, saa ofte de kom tilbage dertil. Hendes Ro dæmpede paa hendes Mands Hidsighed, om det end ikke lykkedes hende at faa ham bort fra hans socialistiske Ideer. Men i et gav han hende fuldstændig Ret; han vilde ikke bytte med Grosserer Haller til Trods for hans Rigdom. I Dag indsaa han det klarere end nogensinde.

Han gav sin Kone en usædvanlig varm Omfavnelse, som fik hende til at ryste paa Hovedet og bede ham lade være med at »skabe sig,« men paa en Maade, som viste, at hun i Grunden var langt fra at tage ham det fortrydeligt op. Saa gik han hen til den lille.

Der var ingen rosenrøde Omhæng, ingen Kniplinger og stukne Silketæpper. Hun laa i en almindelig Kurvevugge med en lilla Sirtses Dyne, og Lagner med hæklede Mellemværk, endnu et Vidnesbyrd om Madam Knudsens utrættelige Flid. Men Barnet var ligesaa sundt og velskabt som Grossererens deroppe i den forgyldte Vugge.

Skomageren saa rørt paa det lille blonde Hoved og de blaagraa Øjne, som syntes at smile til ham.

»Gud ske Tak for det Barn, Lisbeth,« sagde han til sin Kone.

»Ja, det maa du nok sige, Knudsen,« svarede

hun og slap Strikketøjet for at tørre sig en Taare af Øjet. — De to smaa Piger bleve døbte paa samme Dag. Grossererens Barn blev kaldt Dagna, Skomagerens skulde ogsaa have et »fint« Navn, hun kom til at hedde Ingeborg. — — — — — — — — — — — — — — — — — — — Madam Knudsen gik i Reglen ud i Døren, naar Karen, Dagnas Amme, kom med den lille for at lægge hende i Vognen. Den friske Hedebopige, som tog sig nydelig ud i sin klædelige Bondedragt med et stort hvidt, broderet Forklæde og en Hue med Guldpul og valmuerøde Baand, havde altid en hel Del at fortælle oppe fra første Sal, der interesserede Madam Knudsen. Naar Samtalen var endt, tog Portnerkonen Vognens matblaa Silkegardiner til Side for at titte ind paa den lilles blege Ansigt med de mørke Øjne. Hvor hun dog lignede sin Mo'r! Hun var nydelig, sagde Madammen, men tænkte i sit stille Sind, at hendes egen lille rødkindede Ingeborg var en hel Del kønnere.

Naar den unge Frue selv kom ned med Barnet, trak Portnerkonen sig altid tilbage med et ærbødigt Kniks. Fru Haller sagde aldrig et Ord ud over det nødvendige til Folk, der stod under hende i Dannelse. Det var ikke Stolthed, som bragte hende til at handle saaledes, — men hun forstod aldeles ikke disse Mennesker. Hele deres Tankegang, deres

Levevis, ja selv deres Sprog var saa forskelligt fra hendes, at hun havde opgivet at finde et Sammenknytningspunkt mellem dem og sig. Men hun gav meget bort til de fattige, og hendes tungsindige, milde Sind var altid rede til en venlig Hilsen.

Trods hendes afvisende Fjernhed holdt Madam Knudsen af hende, især efter at den lille Pige var bleven født. Fru Haller var meget forandret siden den Tid. I hendes Ægteskabs første Aar havde hendes smukke Ansigt baaret Præget af en forstenet Ro, som om alt var hende ligegyldigt, som kunde hun hverken føle Sorg eller Glæde. Men nu var der kommet Mildhed og Liv i hendes Træk; hendes Hjerte var vaagnet igjen ved Kjærligheden til Barnet. Madam Knudsen stod tit og kiggede ud med Døren lidt paa Klem, blot for at se Fru Haller bøje sig over lille Dagna med det elskelige Smil, som gjorde hende saa yndig og som var dobbelt rørende, fordi det lyste hendes tungsindige Ansigt op som en Solstraale.

Fru Haller elskede sit Barn ubeskriveligt og levede kun for det. Ogsaa Grossereren søgte i Kærligheden til sin lille Pige den Lykke, som hans Hustru ikke kunde give ham. Han, som ellers var bekvem og mageligt anlagt og som forlangte, at alt i Huset skulde rette sig efter hans Ønsker, viste en utrættelig Taalmodighed overfor Dagna. Han lod hende ride Ranke paa sit Knæ i Timevis, han lukkede sit Ur op og i de hundrede Gange

og blev ved at gemme sit Ansigt bag en Avis og lade det komme til Syne igjen med et »Bøh!« som fik den lille til at hvine og sparke af Henrykkelse. Naar Fru Haller saa sin Mand optaget af denne Leg med Barnet, som viste alt det godmodige og elskværdige i hans Natur, følte hun sig altid venligt stemt imod ham og søgte at vise ham det. Forholdet imellem dem var meget bedre, end før Dagnas Fødsel, men det udviklede sig ikke til et virkelig inderligt Samliv. Grossereren følte sig knuget af sin Hustrus aandelige Overlegenhed, og Lili forstod, at hun aldrig hos ham kunde finde Støtte for sine Tanker, Vejledning i Tilværelsens alvorligste Spørgsmaal. Han kunde hverken hjælpe hende til at leve eller dø bedre.

Uger og Maaneder gled hen og bleve til Aar. For Haller og Lili blev lidet eller intet forandret. Kun gennem Dagna mærkede de Tidens Gang.

Hver Dag, som gik, udviklede hendes Legeme og bragte nye Tanker og Forestillinger til hendes Sjæl. Der var Fest i Hjemmet, da hun forsøgte sin første vaklende Gang fra Bordet hen til sin Moders udbredte Favn, og da hun stammede det første »Mamma« og »Pappa« ud. Og Glæden var endnu større, da hun begyndte at vise Spor af selvstændig Tænkning. Fru Haller glemte aldrig den Juleaften, da lille Dagna, den Gang fire Aar gammel, kom hen til hende og stod ganske stille

et Øjeblik, før hun saa op med sine dybe Barneøjne og sagde:

»Mamma, i Aften skal du være glad — i Aften er det lille Jesusbarn blevet født.«

Fru Haller havde taget den lille i sine Arme og kyssede hende mange Gange, medens Taarerne brændte i hendes Øjne. Det var, som om Barnet havde gættet hendes stumme Sorg og vilde søge at trøste hende paa sin søde uskyldige Vis. Jesusbarnet! I lang Tid havde Fru Haller troet, at der ikke var nogen Gud til, at alt var omme med Døden. Men, som Skyerne kan skilles ved Solopgang og lade Blikket strejfe ind over Luftens lyse Vidder, der tindre i tusind Blomsters skære og glødende Farver, saaledes havde Barnets Komme spredt de jordbundne Tankers Taager og ladet hende længes mod et Land, hvor alt var Fred og Renhed, hvor hun selv en Gang kunde blive uskyldig og glad som dette lille Barn, hendes eget Barn, der saa paa hende med Himlen i sine Øjne.

— — — — — — — — — — — — — — —

Nede hos Skomagerens kom der næsten hvert Aar en ny Gæst i Vuggen. Dagna blev alene; sin Fa'rs og Mo'rs eneste Barn.

Hun var nydelig. Hendes Hud havde Elfenbenets varme Hvidhed; det silkefine brune Haar fik gylden Glans i Lyset. Lange Vipper sænkede sig over to store Øjne, hvis Farve var blød og dyb som den mørke Avrikels Blad. Hun var i

Reglen stille og sky over for fremmede, men undertiden kunde der bryde et straalende Skælmeri frem i hendes Blik og Smil, som gjorde hende uimodstaaelig sød.

Hun havde sin Moders alvorlige, drømmende Natur, blandet med Faderens stærke Trang til Glæde. Hos Barnet viste denne Trang sig som en overstadig Kaadhed, et pludseligt Vildskab, hvis Voldsomhed næsten skræmmede Fru Haller. Men ved at tænke mere derover, var hun glad over dette Træk i Dagnas Karakter. Hendes Barn havde en stærkere Vilje, et frodigere Livsmod end hun selv; — og hun syntes, at deri laa Løfter om Lykke.

Dagna elskede Historier. Det var hendes lykkeligste Øjeblikke, naar Fru Haller løftede hende op i Sofaen ved Siden af sig og gav sig til at fortælle. Hun listede gerne sin Haand ind i sin Moders og sad ganske stille med de store Øjne og den lille Mund vidt aabnede i Fryd og aandeløs Spænding. Og hun huskede disse Fortællinger saa godt, at hun kunde gengive dem Ord for Ord, naar man spurgte hende.

Hun var ogsaa uhyre glad for Billeder, naar de vare kønne. Hun kunde ikke lide de brogede Landskaber og de stygge Børn med gamle Ansigter og smagløse Dragter, som hun fandt i mange Børnebøger. Hendes Skønhedssans var allerede tidlig stærkt udviklet. Farver var hendes Fryd.

Naar hun fik Lov til at laane sin Moders Sykurv og tage de brogede Dukker Silke ud, kunde hun more sig længe med at ordne Garnet i forskellige Farvesammenstillinger. Ogsaa Blomster elskede hun, især Avrikler og Stedmoderblomster.

Da hun begyndte at gaa i Skole var der intet, der interesserede hende saa meget som Geografi. Intet Eventyr kunde være dejligere end Beskrivelsen af disse fjerne, tropiske Lande, hvor Himlen altid var blaa, hvor det altid var Sommer, — hvor morsomme Aber og brogede Fugle færdedes i store Skove, ved Bredderne af mægtige Floder. Hvor hun ønskede, at hun selv en Gang kunde komme til disse fortryllede Lande!

Hun talte til sin Moder derom. Fru Haller sukkede, hun kendte denne Længsel selv. Hun havde altid ønsket at komme bort fra Norden, bort til sollyse, blomsterfyldte Egne. Alle sine Pigeaar havde hun drømt derom, men da hendes Mand straks efter Bryllupet foreslog hende en Rejse, svarede hun, at hun ikke brød sig derom. Det gjorde hun heller ikke; hun vidste, at en Rejse sammen med ham kun vilde blive en Lidelse for dem begge. Saa blev hun ved at drage bort i sine Drømme, der var hun fri og ene.

Men til Dagna sagde hun, at hun skulde nok komme til at rejse en Gang — til Sydeuropa i det mindste. Naar hun var femten Aar, skulde hun sendes til en fransk Kostskole i Schweitz.

Den lille var henrykt ved Tanken derom. Mest af alt glædede hun sig til at se Bjærgene. Men desværre vilde det vare meget, meget længe, inden hun blev femten Aar!

Dagna legede ikke som andre Børn. Hun brød sig ikke om Dukker og Dukkestuer, om alt det, der i Reglen fryder Pigebørns Hjerter. I sin Fantasi ejede hun rigere Skatte, end den bedst udstyrede Legetøjsbod kunde byde hende. Naar en af hendes smaa Veninder fra Skolen kom for at besøge hende, endte det for det meste med, at de gav sig til at græde begge to, fordi de ikke kunde lege sammen. Dagna morede sig bedst alene. Saa blev det runde Egetræs Bord, der stod midt paa Gulvet i Spisestuen, til en øde Ø, det tomme Rum rundtom var Havet, hvor hun lod indbildte Skibe strande, medens de rejsende drev i Land og gjennemgik de mærkeligste Farer og Eventyr paa den »øde Ø«. Hun løb frem og tilbage med straalende Øjne, rød i Kinderne af Iver, medens hun talte højt med sig selv, Grossereren listede sig en Gang til at lukke Døren paa Klem, og stod lidt og saa paa hende, medens hans svære Skikkelse rystede af undertrykt Latter.

»Hun er sgu morsom,« endte han med at sige til Fru Haller, idet han sagte lukkede Døren igen. »Hvor kan det Pigebarn dog have faaet den Fantasi fra? Det maa være fra dig, Lili; fra mig er det i alt Fald ikke.«

Derpaa tog han Avisen frem og gav sig til at studere Børslisten, som for ham var interessantere end al Verdens Skønlitteratur. — — — — — — — — — — — — — — — — — — Dagnas Amme var bleven hos Grossererens i Egenskab af Stuepige. Hendes Samtaler med Madam Knudsen bleve saaledes fortsatte i Aarenes Løb, og Dagna, som tit gik ud med Karen, gjorde paa den Maade Bekendtskab med Ingeborg.

Men de smaa Piger fandt ikke meget at sige til hinanden. Dagna stod i Reglen halvt skjult bag Karens Skørter og saa sig om i de uvante fattige Omgivelser med et halvt skræmmet, halvt nysgerrigt Blik, medens Ingeborgs Beundring over Grossererdatterens fine Klæder var blandet med en Trods, som ikke vilde anerkende den andens Overlegenhed.

En Dag — de vare otte Aar den Gang — tog Dagna Mod til sig og gik hen til Ingeborg, som sad paa en lav Stol med sin lille, et halvt Aar gamle Broder paa Skødet.

Det var ikke let at finde et Samtaleemne. Hun havde en Følelse af, at det ikke gik an at være alt for indladende mod denne lille Pige i den lappede Bomuldskjole.

»Jeg har en Dukke, som kan skrige, naar man klemmer den paa Maven,« sagde hun til sidst.

Ingeborg slog en ringeagtende Krølle paa Næsen.

»Lille Bro'r skriger meget højere,« svarede

hun, — »og jeg napper ham dog bare lidt en Gang imellem.«

Dagna tav overvunden. Hun gik lidt nærmere for at tage dette Pragteksemplar af en stor Dukke rigtig i Øjesyn. Den lille blev forskrækket over det fremmede Ansigt og satte et Hvin op, som fuldstændig overtydede Dagna om Sandheden af Ingeborgs Paastand. Men ved samme Lejlighed gjorde hun en Opdagelse.

»Han har jo ingen Tænder;« udbrød hun.

Ingeborg stirrede paa hende i tavs Foragt.

»Det har smaa Børn aldrig,« sagde hun omsider. »Har du da slet ingen smaa Brødre og Søstre, siden du ikke ved det?«

Nej, det havde Dagna ikke. Hun følte sig ynkeligt slaaet af Marken. Men hun var ikke til Sinds til at lade Ingeborg gaa af med Sejren i denne Væddestrid og sagde derfor, idet hun knejsede med Nakken og strøg Haanden glattende ned over sit skotske Silkeskærf:

»Ja, men *min* Fa'r er Grosserer; hvad er din?« Ingeborgs Fader var Skomager; og det var ikke fint, det vidste hun. Men hun havde hørt Folk kalde ham noget andet — et langt, fremmed Navn. Hun anede ikke, hvad det betød, men hun syntes, at det klang flot. Og idet hun knejsede mindst lige saa højt som Dagna, svarede hun:

»*Min* Fa'r er Socialist!«

Denne Gang havde Dagna ikke mere at sige.

Ordet »Socialist« imponerede hende umaadeligt. Hun trak sig beskæmmet tilbage til sin Forskansning bag Karens Skørter og overlod Valpladsen til Ingeborg.

Da Grosserer Haller efter den sene Middag nød sin Cigar og Aftenberlingeren i Forening, kom Dagna hen og stod ved hans Knæ, medens hun ventede paa en Lejlighed til at gøre sig bemærket.

Grossereren løb Telegrammerne igjennem, fandt intet af Betydning, lagde saa Avisen til Side og saa smilende ned paa sin lille Pige.

»Naa, du smaa! Er der noget, du har paa Hjerte? Kom saa frem med det.«

»Pappa, er det fint at være Socialist?«

»Hvad for noget Vrøvl?« udbrød Grossereren overrasket. »Hvad ved *du* om Socialister?«

»Det er noget, som Ingeborg Knudsens Fa'r er,« forklarede Dagna. »Men er det ikke ogsaa finere at være Grosserer?«

Haller brast ud i en rungende Latter.

»Nej hør, Lili,« raabte han til sin Kone, som i det samme kom ind i Stuen. »Hun er god! Hun spørger, om det er finere at være Grosserer end at være Socialist. Hahaha! Hvad Børn dog kan falde paa!«

»Du skulde ikke le af hende, Karsten. Naar hun spørger dig alvorligt,« sagde Fru Haller med et bebrejdende Blik til sin Mand, medens Dagna, skræmmet af hans støjende Munterhed, trykkede sig op til sin Moder. »Kom her, Dagna, saa skal

jeg prøve at forklare dig, hvad Ordet »Socialist« vil sige.«

Hun satte sig i Sofaen og løftede den lille op paa sit Skød.

»Du ved nok, at der er stor Forskel her i Verden, ikke sandt? Nogle ere rige, og andre saa fattige, at de knap kan spise sig mætte, og ikke har noget at lægge i Kakkelovnen om Vinteren. Tænk paa det, Dagna, du som fryser saa meget! Socialister kalder man de Folk, som siger, at alt skal deles, saa alle Mennesket faar lige meget. Forstaar du ikke nok? — Naar du nu har to Dukker, og Ingeborg Knudsen ingen, saa siger Socialisterne, at du skal give hende den ene.«

Dagna saa op paa sin Moder med store, tankefulde Øjne og sagde alvorligt:

»Men, Mamma, har de ikke Ret?«

»Nu bliver hun min Sandten selv Socialist!« sagde Haller med et nyt Latteranfald.

Uden at tage Hensyn til Grossererens Afbrydelse vedblev Lili:

»Paa en vis Maade har de maaske nok Ret, min Pige. Men deres Ideer kan ikke gjennemføres; der vil aldrig blive fuldstændig Lighed mellem Menneskene, fordi de selv ere saa forskjellige. Men alt dette kan du ikke forstaa, før du bliver ældre. Husk blot paa, at vi, som har Penge, maa være gode mod de fattige og ikke være stolte, for det har vi ingen Ret til. Nu ved du, at det ikke

er nogen Stilling at være Socialist. Ingeborgs Fader er kun Skomager, — men derfor kan han, naar han blot er en hæderlig Mand, være lige saa god som din —«

»Tak skal du ha'e!« afbrød Grossereren. »Slaar du mig i Hartkorn med Skomager Knudsen? Du havde maaske ikke noget imod at bytte med Madammen?«

»Aa Haller!« udbrød Lili utaalmodigt, men da hun opfangede det spørgende Blik, hvormed Dagna saa fra sin Fa'r til sin Mo'r, betvang hun sin Misfornøjelse og sagde mildt og roligt:

»Pappa taler i Spøg, lille Dagna. Du forstaar ham ikke. Husk blot paa at være venlig og sød imod Ingeborg næste Gang, du ser hende. Du kan ogsaa gerne forære hende lidt af dit Legetøj en Gang imellem.«

Dagna nikkede højtideligt. Der slumrede en Kunstnernatur hos dette Barn, paa hvem det skønne øvede en ubeskrivelig Tiltrækning, medens alt hæsligt stødte hende bort. Det var derfor, at hun ikke holdt af fattigt klædte Mennesker, som boede i lave, mørke Stuer. Men nu, da hendes Medlidenhed en Gang var kaldt til Live, sejrede hendes gode Hjerte over denne rent fysiske Modvilje.

Kort efter var hun en Dag igen ude med Karen. Grossereren mødte dem paa Gaden og gav Dagna en blank Tiøre til at købe Godter for. Hun lukkede sine smaa Fingre fast om den, for ikke at

tabe den, men da Karen spurgte, hvad hun vilde bruge den til, svarede hun undvigende, at den skulde gemmes.

Paa Tilbagevejen maatte Karen som sædvanlig ind at drøfte de nyeste Begivenheder i Huset med Mådam Knudsen.

Der var altid en Lugt af Læder fra Skomagerværkstedet inde i Stuen, som Dagna ikke kunde lide. Men nu tænkte hun ikke derpaa. Hun gik lige hen til Ingeborg, som sad ved Bordet, i Færd med at give sin lille Broder Vælling, og lagde Tiøren foran hende.

»Den er til dig,« sagde hun, halvt undselig, halvt rørt over sin egen Godhed.

Ingeborg tabte Skeen ned i Vællingen, som sprøjtede op paa »lille Bro'r« og fik ham til at give et nyt Bevis paa sine Stemmekræfter.

»Den er til dig,« gjentog Dagna, lidt mindre sikker.

Men nu skete der noget uventet. Ingeborg rejste sig, rød i Kinderne, med Øjne, der flammede af Vrede, og stødte til Tiøren, saa den faldt klirrende ned paa Gulvet.

»Vi er ikke Tiggere,« sagde hun med en Holdning som en lille Dronning.

Dagna stirrede paa hende med vidt opspilede Øjne, forbavset og skræmmet. Det var aldrig faldet hende ind, at hendes Gave kunde blive saaledes optaget. Men med sin medfødte Fintfølelse

begyndte hun at forstaa, at hun mod sin Vilje havde saaret den lille Pige.

Uden at sige et Ord, ledet af en pludselig Indskydelse, slog hun begge Armene om Ingeborgs Hals og kyssede hende paa Munden.

Hun havde truffet det rette. Ingeborg rystede vel hendes Arme af sig og gik baglænds et Par Skridt tilbage, hen til »lille Bro'r,« men det var Undseelse, ikke Vrede, som fik hende til at gjøre det. Da hun havde haft Tid til at samme sig lidt, begyndte hun af egen Indskydelse at tale til Dagna, venligt og ligefremt, uden som tidligere at sætte sig i fjendtlig Forsvarsstilling. Hendes æggende Trods var borte, og fra den Dag af kom der et virkeligt Venskab i Stand imellem de smaa Piger til Trods for deres ulige Kaar.

Men Tiøren, som var Anledning til det altsammen, havde forladt Skuepladsen efter at have udspillet sin Rolle. Der blev ledt efter den paa Gulvet, men uden Held; den var trillet ned i en Sprække. — — — — — — — — — — — — — — — — — — — Det var sandt nok, hvad Ingeborg havde sagt, at hun »nappede sin lille Bro'r en Gang imellem.« Som den ældste af en hel Flok faldt meget af Bryderiet med de smaa Søskende i hendes Lod, og hun havde gyldig Grund til nu og da at tabe Taalmodigheden. Men skønt hun ved saadanne Lejligheder benyttede sig af sin Myndighed som ældste Søster til at uddele smaa Tugtelser blandt

Medlemmerne af den urolige Bande, der var betroet til hendes Omsorg, var hun dog aldrig virkelig ond eller uretfærdig imod dem, og de smaa holdt meget af hende. Alt som Ingeborg voksede op, blev hun en køn og net Pige med udpræget Sans for Huslighed og Orden. I Skolen var hun ganske flink, men ikke ud over det almindelige. Kun i to Fag — i Regning og Haandarbejde — var hun en Mester. Hun var i det Hele taget en praktisk anlagt Natur.

Uden at have Dagnas fine Øjne for Skønhed under alle Former, ejede Ingeborg en god og sikker Smag, især for Klædedragt og Værelsers Udsmykning. Hun drømte ikke, som Dagna, om fjerne Lande, om Palmeskove og snekronede Bjærge, men der var en anden Længsel i hendes Liv, et Savn, som tit gjorde hendes Hjerte bittert. Hvorfor havde hun ikke ogsaa, ligesom sin lille Veninde, rige Forældre, høje, lyse Stuer at bo i, smukke Klæder at tage paa, god Mad at spise, Legetøj og Fornøjelser? Naar Dagna i Tankerne færdedes paa sin »øde Ø«, drømte Ingeborg, at hun var en fin Dame, som gik ned ad Østergade i Silkekjole med langt Slæb. Og det var svært nok at blive revet ud af disse Drømme for at vaske op eller hjælpe at passe de smaa Søskende!

Ingeborg var sin Faders Datter. Der var Oprørsaand i hende. Hun var vred paa alle de rige, hun vilde ikke bøje sig for dem — uden endnu

at være i Stand til at tænke klart over Sagen følte hun Forskellen paa Menneskenes Kaar som en stor Uretfærdighed. Det var denne uklare Følelse, som havde faaet hende til at møde Dagna Haller med en saa afvisende Trods. Alligevel beundrede hun hende i sit stille Sind, og Dagnas Kys havde gjort hende lyksalig. Fra den Tid af, at de havde sluttet Venskab, blev Bitterheden dæmpet hos Ingeborg, men Længslen var der endnu som det mørke Punkt i hendes Barneliv.

Madam Knudsen søgte forgæves at bibringe sin Datter noget af sin egen Nøjsomhed. Ingeborgs Higen efter bedre Forhold end de, hvori hun var født, gjorde hende ængstelig. »Hun har det ikke efter fremmede«, plejede hun at sige til sig selv med en betænkelig Hovedrysten. »Det er Knudsen op ad Dage. Herregud, at Folk ikke kan være tilfredse med at blive paa den Plads i Verden, hvor Vorherre har sat dem!« Hendes eget Liv var svært nok, men hun klagede aldrig. De mange smaa, som kom saa hurtig oven paa hinanden, udtømte hendes Kræfter. Udgifterne voksede, men Knudsens Fortjeneste blev ikke større, og kun hans Kones utrættelige Flid og store Sparsommelighed hindrede dem i at synke ned i absolut Fattigdom. Det var hende, som maatte holde Modet og Haabet oppe hos sin Mand, hvis svage, utaalmodige Karakter uden hendes Hjælp vilde være bukket under i Kampen. Selv nu begyndte

han i sine mørkeste Øjeblikke at søge Glemsel og Trøst i Drik, hvad der tvang Madam Knudsen til at sørge for, at han ikke fik mange rede Penge at raade over. Da hendes Mand ikke duede til at føre Styret, maatte hun tage det, og hun gjorde sig ingen Samvittighedsnag derover. Hendes gode Humør led en Del under Sorgernes Tryk, og hun kunde blive lidt skrap af og til, men alt i alt var hun et udmærket Menneske, som tog Kampen bravt og modigt op og var en god og forstandig Moder for sine Børn. Oppe paa første Sal formede Livet sig anderledes. Der var Rigdom og Velvære; Grossererens Formue voksede Aar for Aar. Men hans Hustru gik stille om med Præget af en skjult Sorg over sig, og Dagna begyndte at fatte, at alt i hendes Hjem ikke var, som det burde være.

Hun havde holdt meget af sin Fader, da hun var lille. Men da Aarene kom, hvor Kvinden i hende fik Vækst, drog hun sig uvilkaarligt tilbage fra ham. Hans grove Materialisme stødte hende; hun indsaa, at han havde ingen Forstaaelse for alt det i Livet, som rørte hende dybest og glædede hende mest. Fru Hallers Tungsind havde trykket hende i den Tid, da Tilværelsen kun havde været en Leg for hende selv, men da Erkendelsen af dens dybe Alvor brød ind over den halvvoksne Piges søgende Tanker, kom hun daglig sin Moder nærmere i inderlig Sympathi. De to forstod hinanden,

fordi de begge hørte til disse fine, følsomme Naturer, for hvem Livet bliver en uafbrudt Kæde af Skuffelser, fordi de altid søge det fuldendte, Idealet.

En Efteraarsaften sad Fru Haller og Dagna ene sammen i Dagligstuen. Udenfor susede Stormen, klaprede med Vindueskrogene og førte Regnen plaskende ind mod Ruderne. Det var allerede sent; Ilden i den hvide Porcellænsovn var gaaet ud, og Stuen begyndte at blive kold. Fru Haller kastede nu og da et Blik paa Taffeluret i Hjørnet og derfra hen paa Dagna, som sad med Hovedet mellem Hænderne og Albuerne støttede paa Bordet, ivrig optagen af at læse i en Bog.

Dagna var fjorten Aar nu. Hun var skudt stærkt i Vejret og bleven høj og tynd med Overgangstidens kantede, skarpe Former og kejtede Bevægelser. Ansigtets Oval var bleven længere og Kinderne havde tabt deres bløde Runding. Hun var ikke mere saa paafaldende smuk, som hun havde været i sin første Barndom, men som hun sad der, med Lyset fra Gaskronen over sit sænkede Hoved og Fingrene halvt skjulte i det guldbrune Haar, hvorfra en enkelt Lok faldt ned over Panden, var hendes fine, tankefulde Ansigt meget tiltrækkende i dets hvilende Ro.

»Dagna, Klokken er over elleve, du maa gaa i Seng,« sagde Fru Haller til sidst, idet hun lagde sit Sytøj til Side.

Dagna for sammen og saa op med et fraværende Blik.

»Talte du til mig, Mamma? Undskyld; jeg hørte ikke rigtig, hvad du sagde.«

Fru Haller smilede svagt,

»Du Bogorm! Du glemmer hele Verden over din Læsning. — Jeg sagde, at du skulde gaa i Seng. Det er sent, og det begynder at blive koldt herinde.«

»Aa nej, Mamma, lad mig blive lidt endnu!« bad Dagna i en indsmigrende Tone. »Jeg mangler blot en halv Snes Sider, saa er Bogen ude, og du ved ikke, hvor den er interessant! — Du gaar vel heller ikke selv i Seng, før Pappa kommer, gør du vel?«

Der var et Anstrøg af Bitterhed i Fru Hallers Stemme, da hun svarede: »Din Fader er til et Herreselskab og kommer næppe hjem før Midnat. Jeg kan virkelig ikke sidde oppe efter ham, hvergang han er ude. Men naar du saa gerne vil læse Bogen ud, maa jeg vel vente, til du er færdig. Skynd dig bare!«

Dagna sendte sin Moder et Fingerkys og et straalende Smil til Tak.

»Jeg tænkte jo nok, at du vilde være sød, Mamma! Det skal kun vare ti Minutter i det højeste.«

Det fine Hoved sænkede sig igjen over Bogen, og en Tid lang blev Stilheden i Stuen kun afbrudt

af Urets Dikken, Stormens pludselige Stød og Regnens ensformige Fald imod Ruden.

Paa en Gang lød der tunge, famlende Trin udenfor paa Gangen. Fru Haller blegnede og for op fra Stolen med Sorg og Skræk præget i hver Linie i sit Ansigt. Hun vidste, hvad disse Trin betød. Hvad skulde hun gjøre? Hvorledes skulde hun hindre, at hendes Barn fik sin Fader at se i denne Tilstand?

Hun gik et Par Skridt hen imod Døren, men det var for sent. Den var allerede bleven aabnet, og Haller stod paa Tærskelen med Pelskraven opknappet og slaaet tilbage, Hatten dybt nede i Nakken og Cigar i Munden. Hans hvide, stivede Mansketlinned var krøllet og plettet af Vin, Ansigtet blussede, og Øjnene stirrede stive.

»God Aften, Lili, — du ventede nok ikke at se mig saa tidlig, hvad? sagde han med usikker Stemme, idet han tog Cigaren ud af Munden med den ene Haand og greb fat om Dørlaasen med den anden. »Brillant Middag kan du tro! Vinen af første Sort!« — Han smækkede med Tungen. »Hvem er det, der sidder der ved Bordet? Gassen brænder for — forbandet daarligt i Aften.«

Dagna havde siddet med Ryggen til Døren og ikke set sin Fader komme ind. Men da hun hørte hans Stemme, der klang saa underlig fremmed, kom der en uforklarlig Følelse af Uhygge over hende. Hun sprang op, vendte sig om imod ham

og blev staaende som forstenet ved Synet af denne Skikkelse i den forstyrrede Paaklædning og dette slappe Ansigt med det fjollede Smil.

»Den smaa, tror jeg? Ikke i Visselullen endnu? — Kom og giv din Fader et Kys til god Aften —«

Han ravede hen imod Dagna med udbredte Arme. Han havde allerede bøjet sig ned over hende, — hun følte Vindunsten af hans Aande, og dog stod hun ubevægelig, lammet af Rædsel og Afsky. Men i det Øjeblik, hans hede Læber rørte ved hendes Kind, rev hun sig løs med et højt Skrig og styrtede ud af Stuen, ned ad Gangen, ind paa sit eget Værelse, hvor hun kastede sig paa Sengen i et Anfald af Krampegraad.

Var det virkelig hendes Fa'r, hendes egen Fa'r, som hun havde holdt saa meget af, denne modbydelige, fulde Mand derinde! — Aa, det var en Skam og en Sorg, som hun syntes, at hun aldrig kunde overvinde! Hun var til Mode, som om hele hendes Tilværelse var bleven plettet, besudlet, — som kunde hun aldrig mere fatte Tillid til noget Menneske, siden hendes egen Fa'r havde skuffet hende saa grusomt — — —

Den voldsomme Hulken rystede hende fra Hoved til Fod. Paa en Gang, midt i sin dybe Nød, følte hun en uforklarlig Trang til at le og brast ud i en skingrende, uhyggelig Latter, hvis Klang skræmmede hende selv, saa Graaden kom tilbage, endnu stærkere end før.

Da blev Døren sagte aabnet, og Fru Haller kom ind. I Haanden holdt hun et Lys, som hun satte fra sig paa Bordet, førend hun gik hen til Dagnas Seng. Hun bøjede sig ned over hende og lagde sin kølige Haand paa hendes feberhede Pande, medens hun hviskede kærligt: »Min lille Pige — min stakkels lille Pige!«

Det var, som der strømmede en magnetisk lægende Kraft ud fra disse fine Fingre, der laa saa let og blødt over Barnets bankende Tindinger. Hendes Graad sagtnedes lidt efter lidt, og snart laa hun ganske stille, med lukkede Øjne; kun hævede hendes Bryst sig nu og da under et dybt Suk.

Da Fru Haller saa, at hun var bleven rolig, tog hun sin Haand bort og begyndte at gaa om i Stuen med lette, varsomme Trin. Hun tændte Lampen, rullede Persiennen ned, og da den lille Stue saa lys og hyggelig ud, kom hun igen hen til Dagna og gav sig til at klæde hende af, som dengang hun var et lille Barn. Dagnas Taarer brød frem paany, men nu var det en mild og naturlig Graad, som bragte hende Lindring.

Til sidst laa hun lunt og godt i sin lange, hvide Natkjole nede under det stukne højrøde Sengetæppe. Da Fru Haller strøg den sidste glattende Haand hen over Lagnet, slyngede Dagna pludselig Armene om hendes Hals og drog hende ned til sig.

»Hvor du er sød, Mamma! — Hvor jeg holder af dig!« hviskede hun med et Kys.

Fru Haller gengældte hendes Kærtegn. En Stund holdt de hinanden omslyngede uden at tale. Saa spurgte Dagna med usikker Stemme:

»Hvor er — hvor er —« hun kunde ikke overvinde sig til at udtale Navnet.

»Din Fader er i Seng og sover,« svarede Fru Haller roligt. »Jeg kom for at tale med dig om ham.«

Hun løsnede blidt de spinkle Arme fra sin Hals, trak saa en Stol hen til Sengen og satte sig der, tæt ved sin lille Datter, hvis Haand hun tog i sin.

»Du maa ikke fordømme din Fader, vedblev hun. »Husk, at vi har alle Fejl, vi maa alle bære over med hinanden. Maaske træder vore egne ikke frem i et saa afskrækkende Lys, men derfor kan de være lige saa store i Hans Øjne, som kender os bedst. Du maa ikke tænke paa din Fader, som du har set ham i Aften. Husk paa ham, naar han kommer fra Kontoret, træt efter at have arbejdet for vor Skyld, for dig og mig, som skylder ham alt det Velvære, der gør Livet saa let for os. Husk paa ham, dengang du havde Skarlagensfeber, og han sad ved din Seng, som jeg nu sidder, og vaagede over dig. Ikke sandt, han har altid været kærlig og god imod dig? Derfor maa du tilgive ham, Dagna, og blive ved at holde af ham; — er

der noget, som kan hjælpe ham til at overvinde sin Svaghed, saa maa det være *din* Kjærlighed!«

Dagna havde ligget ganske stille og lyttet opmærksomt og tankefuldt til. Ved Fru Hallers sidste Ord saa hun pludselig op paa hende med et ejendommelig forskende Blik.

»Hvorfor ikke *din* Kærlighed?« spurgte hun.

Det var en Tanke, som længe havde gæret hos hende, men som hun først nu fik Mod til at forme til et Spørgsmaal?«

Et Øjeblik blev Fru Haller bragt ud af Fatning. Men hun tog sig hastigt sammen igen. Hun havde vidst, at den Stund vilde komme, hvor hendes Barn forstod, at hun ikke elskede dets Fader. Den Smerte, som hun nu følte over for disse Øjnes Spørgsmaal, var en Del af hendes retfærdige Straf, men ogsaa en Del af Boden. Derfor maatte hendes Svar være oprigtigt.

»Du har selv følt det, Dagna,« sagde hun og sænkede uvilkaarligt Hovedet. Jeg holder ikke saa meget af din Fader, som jeg burde gøre. Derfor har jeg heller ingen Magt over ham. Hvis han havde fundet Kærlighed hos sin Hustru, vilde han være bleven en bedre Mand. Og derfor er det ikke alene ham, som trænger til Tilgivelse; det er ogsaa mig — —«

Hendes Stemme blev kvalt af Taarer. Men Dagna var ubarmhjærtig, som Børn tit ere det, naar de forfølge en bestemt Tanke. Hun *vilde*

have Vished nu i en Sag, som hun længe havde grundet over.

»Men hvorfor giftede du dig med Pappa, naar du ikke holdt af ham?« spurgte hun med den klare, kølige Stemme, der klang saa grusom i Fru Hallers Øren.

»Jeg var fattig, i en afhængig Stilling; han bød mig Rigdom og Frihed,« svarede hun. Hun led ubeskriveligt ved saaledes at ydmyge sig over for sit eget Barn, men hun følte, at hun maatte gøre Skridtet helt ud og sige Dagna alt.

»Jeg havde holdt af en anden, men han var død — —«

»Hvorfor blev du ikke ham tro?« spurgte Dagna med et haardt Glimt i Blikket. Hendes Moder havde været et idealt Væsen i hendes Øjne, hævet over alle Fejl, og den bitre Sorg over at se ogsaa denne fuldendte Tillid skuffet, gjorde hende uretfærdig.

»Aa Dagna, Dagna!« udbrød Fru Haller, idet hendes forpinte Sind fik Luft i en Strøm af Taarer. »Du er et Barn, du kender ikke Livet, ellers vilde du ikke dømme saa haardt! Først, naar Fristelserne kommer til os selv, lærer vi at bære over med andre —«

Synet af hendes Moders Sorg gjorde Dagna blød. Hun drog hendes Hoved ned paa Puden ved Siden af sit eget, kyssede hende og hviskede kærligt:

»Mamma, Mamma, du maa ikke græde. Det

var stygt, hvad jeg sagde før — — det gør mig saa ondt nu. Jeg holder saa meget af dig, søde Mamma, — og jeg skal prøve at holde af Pappa ogsaa — — —«

»Tak, Dagna!« Fru Haller drog Vejret lettet og tvang Graaden tilbage.

»Det er det allerbedste, du kan gøre for mig. — Først, da jeg fik dig, forstod jeg min Synd imod min Mand. Jeg havde haabet, at du skulde føre os sammen. Maaske kan du gjøre det endnu, og alt kan blive godt.«

Der fulgte en underlig højtidsfuld Stilhed paa Fru Hallers Ord. Dagna var til Mode, som om hendes Barndom vilde være omme med denne Nat, som var hun paa en Gang bleven indviet i Livets Kamp og Sorg og havde faaet sit eget Kors at bære, sit eget Hværv at udføre. Denne Følelse af Ansvar gjorde hende stærk. Fru Haller havde berørt den rette Stræng, den, som altid giver Genlyd i et ædelmodigt Hjerte.

»Jeg skal være god, Mamma, det lover jeg dig,« sagde hun alvorligt. »Det gør mig saa ondt baade for dig og Pappa. Hvis jeg blot kunde hjælpe Jer! Jeg vilde saa gerne.«

Hun laa et Øjeblik stille, som om hun tænkte sig om. Saa hviskede hun blødt og undseligt:

»Mamma, vil du bede min Aftenbøn sammen med mig, førend du gaar?«

»Ja gerne, min lille Pige,« svarede Fru Haller rørt.

Hun knælede ned ved Dagnas Seng og foldede sine Hænder uden om hendes. Med en Strøm af tilbagetrængte Følelser sitrende i Stemmen begyndte hun at bede: »Fader vor«; og Dagna gentog hver Sætning efter hende.

Da Fru Haller kom til Ordene:

»Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere,« standsede hun og saa sit Barn ind i Øjnene. Dagna bøjede Hovedet til Tegn paa, at hun forstod, hvad disse Ord betød. Kun en var uden Synd, Gud selv, og ingen kunde nærme sig til Ham med Fordømmelsen over et andet Menneske i Hjertet. Hun følte, at hun tilgav sin Fader og Moder af hele sin Sjæl — hvis *hun* havde noget at tilgive, føjede hun ydmygt til i sine Tanker.

Saa saa hun op igen og mødte roligt sin Moders Øjne, medens hun med sin klare Barnestemme gjentog:

»Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere.« — — — — — — — — — — — — — — — Dagna holdt sit Løfte. Da Grossereren mødte hende ved Frokostbordet næste Morgen, var han lidt skamfuld og urolig, men hendes venlige Væsen gjorde ham snart fuldstændig tryg. Han havde kun en uklar Forestilling om, hvad der var sket Aftenen i Forvejen, og trøstede sig nu ved Haabet om, at Dagna, som jo kun var et Barn, i ethvert Tilfælde intet havde forstaaet. Hvis han havde været mere klartseende, vilde han let have

opdaget, at hendes Munterhed var paatagen, og at denne ene Nat havde røvet hende, hvad hun endnu havde tilbage af Barnets tankeløse Livsglæde. Men Hallers egen Natur var altfor overfladisk, til at han skulde prøve paa at trænge ned til Bunden af andres.

Fra det Øjeblik, hvor Dagna forstod, at ogsaa hendes Faders Liv havde haft dets store Skuffelse, var Medlidenheden hos hende traadt i Kærlighedens Sted. Det kostede hende ingen Overvindelse at være venlig imod ham. Men dog var det svært, at hun havde mistet Troen paa ham. Og det var svært at se Hjemmet, som det var — ikke som en fredet, solvarm Plet, hvor ens bedste Tanker kunde sætte Knop og blomstre, men som en Række lejede Stuer blot, hvor to Mennesker, hendes Fa'r og Mo'r, havde levet sammen i lange Aar uden at kende og forstaa hinanden. Et Hjem kan kun bygges af Kjærlighed; og Dagna forstod efter denne Nat, at hun havde intet virkeligt Hjem.

Der kom noget sygeligt tungt over hendes Sind i de følgende Maaneder. Hun gik til Præsten den Vinter, og dybe, grundende Tanker om Religionen blandede sig med hendes vaagnende Forstaaelse af Livets svære Vilkaar. Tidligere havde Tilværelsen ligget for hende som et Landskab i April, saa grønt og foraarsfrodigt; gik der end Skyer hen over det, straalede Himlen dog lige blaa et Øjeblik efter, og Solen gemte sig kun paa

Skrømt. Men nu saa hun disse Skyer saa graa og tunge, at hun knap kunde fastholde Troen paa, at der var Sol bag ved dem. — Der var saa megen Uretfærdighed og Undertrykkelse, saa megen bitter, haabløs Lidelse overalt i Verden, at blot Tanken derom ikke gav én Lov til at være glad. Og hvorfor skulde det være saaledes? Hvorfor greb Gud ikke ind og lod Retten og Sandheden sejre? — Aa, hun forstod det ikke, — hendes Tro paa, at alt styres af en stor og mægtig Kærlighed, vaklede undertiden, naar hun tænkte over Menneskenes Kaar. Men hun vandt den atter tilbage ude i Naturen. Verden var dog saa ubeskrivelig dejlig, saa underfuld rig, — som en Bog, man kunde læse i gennem hele sit Liv og aldrig, aldrig fatte blot en Hundrededel af dens Skønhed og Dybde. Gennem denne tusindstrængede Harmoni, i denne Storhed i det mindste, følte hun Gud og hans Kærlighed, og hendes stridende Sind fik Ro i den Tanke, at én Gang vilde hun se klart, og indtil da maatte hun blot tro og tie.

Med disse Følelser gav hun sit Konfirmationsløfte. Der var meget i Religionen, som hun ikke forstod, Spørgsmaal, som hun ikke turde tænke ud, fordi hendes Forstand var magtesløs over for deres mystiske Dybde — men ét stod klart og fast for hende: Gud var Kærlighed, og intet virkelig ondt kunde ramme den, som klyngede sig til Kærligheden, hverken i Livet eller Døden.

Dagna blev konfirmeret, lige da hun var fyldt seksten Aar. — Senere var det hendes Forældres Bestemmelse at lade hende tilbringe to Aar i en Kostskole i Lausanne.

Hun glædede sig ikke mere dertil som tidligere. I de senere Aar havde hun sluttet sig saa varmt til sin Moder, at Tanken om at skulle skilles fra hende for en saa lang Tid forekom hende næsten uudholdelig. Men alle hendes Bønner om at faa Lov til at blive hjemme, rokkede ikke Fru Hallers Beslutning. Hun forstod, at Dagna trængte til at komme ud, bort fra Hjemmets Tryk, for at udvikle sig sundt og naturligt og lære at blive virkelig ung.

Der var stort Selskab hos Grossererens paa Dagnas Konfirmationsdag. Haller havde villet det saa. Ved Bordet blev der holdt en Mængde Taler, fulde af Smiger og gyldne Fremtidsønsker, til Ære for Husets Datter. Men optagen, som hun var, af det Løftes Alvor, som hun havde givet, med hele sin unge Sjæl fuld af rene Tankers tavse Musik, lagde Dagna kun liden Vægt paa al denne Hyldest.

Karsten Haller var meget rørt og glad den Dag. Hans Yndling var naaet til Skellet mellem Barndom og Ungdom, og selv de dristigste Taleres mest højtflyvende Ønsker stod tilbage for de Planer, hans Hjerte lagde for hendes Fremtid. Intet, som Penge og Kjærlighed kunde skaffe, skulde blive sparet for at fremme hendes Lykke. Og hun var selv saa nydelig, saa god og klog, at alle Veje

maatte staa hende aabne. Hendes Liv skulde blive et Sejerstog mod alt det bedste, som Jorden kan byde.

Men da Dagna i hans Tanker mindst var bleven Hertuginde, fik Udbringelsen af en ny Skaaltale ham til at se hen paa hende. Midt i den støjende Klynge, som stimlede sammen om hende for at støde deres Glas mod hendes, stod den unge Pige rank og ren, jomfruelig og barnlig paa en Gang, i sin glatte, enkle Kjole af blødt, hvidt Kashmir, uden andet Smykke end et lille Guldkors, som hun bar om Halsen i et sort Fløjelsbaand. Hun smilede venligt til alle, men hendes dybe Øjne drømte; hendes Tanker vare langt borte. Der kom en underlig Følelse over Haller. Han forstod paa én Gang, hvor Dagna var fjærnt fra alle disse fornøjede Hverdagsmennesker, som omgav hende, fjærnt fra ham selv og den Fremtid, som han havde villet bygge op for hende. Han forstod, at hun fik gaa sin egen Gang; den vilde sikkert føre opad — om end mod andre Højder end dem, hvor hans Faderstolthed havde drømt om at se hende.

Dette pludselige Klarsyn bragte Smerte i Følge. Hans Barn var vokset ham over Hovedet; hvor hendes Tanker drog hen, kunde han ikke følge. Der vilde blive den samme Afstand mellem dem, som der altid havde været mellem hans Hustru og ham — maaske endnu videre.

Han rejste sig, tog sit Glas og gik hen til Dagna, som havde sin Plads, ved Siden af sin Moder, oppe ved den øverste Bordende, medens hans egen var ved den nederste. Der var et Glimt af Bitterhed i det Blik, hvormed han omfattede disse to Kvinder, som havde været hans Livs Glæde og dets Sorg. Hvor de lignede hinanden trods Forskellen i Aar! — Fine, blege, med de samme mørke, drømmende Øjne, den samme ranke Rejsning, som fik dem til at se højere ud, end de vare. Moderens sorte Silkekjole havde det samme malerisk simple Snit som Datterens barnlige, hvide Dragt. Og over dem begge var der dette ejendommeligt indesluttede og utilgængelige, som stillede dem fjærnt fra andre, trods al deres Ynde og Godhed.

Grossererens Haand rystede, idet han førte sit Glas imod Dagnas, og der var en usædvanlig forsagt Klang i hans Stemme, da han sagde:

»Og nu vil du flyve bort fra mig, hvad, lille Dagna?«

Han tænkte ikke paa Rejsen alene, og maaske forstod den unge Pige den dobbelte Betydning, som var lagt i hans Ord. Hun saa kærligt paa ham og svarede:

»Du kan jo følge efter, Pappa!«

»Det bliver der nok ikke noget af! Jeg er bunden, ved du,« sagde Haller med et Suk. Men

alligevel følte han sig lettere om Hjertet. Barnet holdt dog af ham; Gud velsigne hende for det!

Han havde faaet Taarer i Øjnene. Fru Haller saa det. Hun huskede, hvor det havde ærgret hende i deres Ægteskabs første Tid, at hendes Mand havde saa let til Graaden, hvor hun havde fundet det umandigt, latterligt! Men nu tænkte hun anderledes derom. Hun nikkede venligt til ham over den gyldne, perlende Champagne i Glasset og sagde:

»Du kunde vel nok tage en lille Ferie. Hvis vi to nu rejste sammen ned og hentede Dagna — hvad mener du om den Plan, Karsten?«

»Ja, det kunde maaske dog lade sig gøre?« svarede Grossereren, som ved sin Hustrus Imødekommenhed var bleven sit eget glade Selv igen. Lili havde dog forandret sig meget i Aarenes Løb. Hun var virkelig en god Kone for ham nu; det var jo ikke hendes Skyld, at de ikke passede sammen.

Han havde aldrig brudt sig om at rejse før, men i dette Øjeblik følte han, hvor godt det kunde være at komme bort fra al det daglige Livs Kamp og Uro, ud i en storslaaet, stille Natur, ene med de to, som vare ham saa kære — —

Da Middagen var endt, og Gæsterne havde spredt sig i Dagligstuen og de tilstødende Kabinetter for at drikke Kaffe, greb Dagna Lejligheden til at smutte bort — ned til Ingeborg, som var bleven konfirmeret den samme Dag.

Der var ogsaa Selskab hos Skomagerens. Efter Middagen havde Knudsen foreslaaet Mændene at gaa »et Slag ud og trække frisk Luft,« og Konerne vare tyede ind i Sovekamret, medens der blev taget af Bordet i den store Stue.

Samtalen gik i Staa, da Dagna kom ind, og hun fandt sig selv som Maalet for en Mængde nysgjerrige og skarpt undersøgende Blikke. Hun, der havde en næsten sygelig Angst for at vække Opsigt, blev bragt helt ud af Fatning. Trykket op imod Døren, rød i Kinderne af Forvirring, sendte hun et ængsteligt søgende Blik om i denne Kreds af Madammer i deres »bedste« sorte Kjoler, med blanke Guldbroscher og Haaret skinnende af Pomade.

Ingeborg var der ikke, og Dagna vilde lige til at tage Flugten, da Døren gik op bag ved hende. Hun fik et lille Stød i Ryggen og tumlede et Par Skridt frem i Stuen. Det var Madam Knudsen med en stor Bakke med Kaffekopper, fulgt af Ingeborg, der bar Fløde og Sukker og en Kageskaal med Wienerbrød.

Skønt Sammenstødet havde faaet Kaffen til at flyde over, kunde dette lille Uheld ikke dæmpe Madam Knudsens Glæde over at se Dagna. Hun satte Bakken fra sig paa Bordet og strakte begge Hænder ud mod den unge Pige i overstrømmende Hjertelighed.

»Maa jeg gratulere Dem, Frøken Dagna! —

Det var rigtignok kønt af Dem at se ned til os i Dag, skønt De har Deres egne Bekendtere ovenpaa! — Ingeborg, kom dog og hils paa Frøkenen! — Det er Grossererens Datter paa første Sal,« føjede hun forklarende til, vendt imod Madammerne, »og hun er saamænd selv bleven konformeret i Dag.«

Saa snart Ingeborg havde skaffet sig frie Hænder, kom hun hen til Dagna. Der var et misfornøjet Udtryk i hendes Ansigt og en utaalmodig Dirren i Stemmen, da hun sagde:

»Skal vi ikke hellere gaa ind paa mit Værelse, Dagna?«

Hun indsaa godt det Selskabs Mangler, som var samlet herinde og ønskede ikke, at Grossererens Datter skulde tage hendes Moders Veninder alt for nøje i Øjesyn. Dagna, der selv var meget ilde til Mode, fulgte med Glæde hendes Opfordring.

Ingeborgs Værelse var et ganske lille Rum ud imod Gaarden. Til daglig saa her temmelig forstyrret ud, da hun delte det med sine tre yngre Søstre, der langtfra havde en saa udpræget Ordenssans som hun. Men i Dag var her rent og net; Sengene vare dækkede af blændende hvide Tæpper, og paa et lille Bord ved Vinduet vare Ingeborgs Gaver udbredte omkring nogle Glas med Blomsterbuketter og et Par Potteplanter.

Da de to unge Piger vare blevne ene, tog Dagna Ingeborg om Halsen og kyssede hende.

»Til Lykke, kære Ingeborg!«

»Til Lykke,« svarede Portnerdatteren rørt. Hun var meget stolt af Dagnas Venskab, og skønt hun knap vilde tilstaa det for sig selv, var hun hende ogsaa taknemlig derfor. Hun følte, at det var ædelmodigt af Dagna at omgaas hende som en ligestillet, og at hun selv i hendes Sted maaske ikke vilde have gjort det.

Ingeborg var bleven en smuk Pige. Hun var hvid og rød i Huden, med graa Øjne, en kort, lige Næse og en ganske lille Mund, som var aldeles allerkæreste, baade naar den smilte og naar den surmulede. Hendes Skikkelse var tidlig udviklet, fyldig og fast, men smal om Livet. Hun havde smaa Hænder og Fødder og var altid net og sirlig fra Top til Taa. Maaske vilde hun have set lidt dum ud, været alt for dukkeagtig nydelig, hvis hun ikke havde haft sine klare Øjne, — Moderens Øjne — der talte baade om sund Forstand paa Livet og Mod til at tage dets Kampe op.

Den sorte uldne Kjole, som hun bar i Dag, fremhævede hendes skære Hud og det gule Haar, der var samlet i en tung Knude dybt nede i Nakken. Som de unge Piger stod dèr sammen, var Ingeborg maaske den smukkeste, men hun manglede det sjælfulde Udtryk, som lyste over Dagnas blege, smalle Ansigt i Genskinnet af hendes Tankers Klarhed.

»Jeg har noget til dig,« sagde Dagna tøvende og trak en lille Pakke op af Lommen. Den inde-

holdt et Guldkors i et Fløjelsbaand, ganske som det, hun selv bar. Hun bandt det om Ingeborgs Hals og vedblev, medens Undseelsen over at holde saa lang en Tale jog Blodet op i hendes Kinder:

»Det er Mage til èt, som jeg bad Mamma købe til mig selv. — Jeg synes, at paa en Maade hører vi to sammen, Ingeborg. Vi ere lige gamle, vi bor i samme Hus, vi ere blevne konfirmerede paa den samme Dag, — og jeg vilde gerne have, at disse to Kors altid skulde minde os om det Løfte, vi har givet i Dag — og om hinanden.«

»Aa tusind Tak, Dagna! Men det er virkelig alt for meget! — Hvor det dog er nydeligt!« udbrød Ingeborg henrykt og løb hen for at se sig selv i det lille Spejl, der hang over Servanten. Dagna saa skuffet efter hende. Hun vidste nok, at Ingeborg var meget forfængelig, men i dette Øjeblik stødte det hende mere end ellers.

Da Ingeborg havde forvisset sig om, at Guldkorset klædte hende, kom hun igen hen til Dagna. Nu først gik det rigtig op for hende, hvad det var, hendes Veninde havde sagt.

»Ak ja! Jeg vil have let nok ved at huske dig,« sagde hun med en bitter Klang i Stemmen. »Men om et Par Aar, naar du er bleven en fin og fejret Dame, og jeg maaske er kommen ud som simpel Tjenestepige, hvem ved, om du saa maaske ikke vil skamme dig over mig!«

»Fy, Ingeborg, hvor kan du tale saa stygt!

sagde Dagna varmt. »Jeg bryder mig ikke om mange Mennesker, men naar jeg engang holder rigtig af nogen, saa glemmer jeg dem aldrig! — Og det er ikke godt at vide, hvorledes det vil gaa os,« tilføjede hun tankefuldt. »Maaske kan du en Gang faa det meget bedre end jeg.«

»Gud ved, hvordan det skulde gaa til! »Nej jeg kommer vist til at bo i en Kælder alle mine Dage — eller maaske paa et Tagkammer! Det vilde nok være den eneste Maade, hvorpaa *jeg* kunde komme til Vejrs.«

»Tal ikke saa bittert, Ingeborg. Du kommer saamænd nok frem i Verden, du, som er saa flink og — saa køn!« Dagna saa beundrende paa sin Veninde. »Maaske vil der engang komme en forklædt Prins, som der staar om i Eventyrene, og hente dig hjem til sit Slot.«

Dagna havde sagt det aldeles naivt og uden at danne sig nogen bestemt Forestilling om »Prinsen«. Hvor dybt hun end tænkte over mange af Livets alvorlige Spørgsmaal, saa var hendes Sind dog aldeles uudviklet i erotisk Retning. Hun tænkte paa Giftermaal som noget selvfølgeligt, noget, der vel vilde komme en Gang i Tiden, men som for Øjeblikket ikke interesserede hende det mindste — for hendes eget Vedkommende; hun holdt nok af at læse om Kærlighed i Bøger. Med Ingeborg var det anderledes. Den Tanke, som Dagna udtalte, havde hun selv gemt paa længe. Hver Gang

hun i de sidste Maaneder havde set sig selv i Spejlet og glædet sig over sin voksende Skønhed, var Haabet blevet styrket hos hende, om at der en Gang vilde komme en rig og fin Herre, som vilde gøre hende til sin Hustru og hæve hende op til sig. En »forklædt Prins« skulde det ikke være: Ingeborg var mere praktisk. Hun var fuldkommen tilfreds med en borgerlig ung Mand i en god Stilling, og i Stedet for Slottet vilde hun gerne lade sig nøje med en Førstesalslejlighed paa et fint Strøg om Vinteren og — helst — en Villa paa Strandvejen for Sommermaanederne.

Men disse Drømme var hendes dybeste Hemmelighed. Hun vilde ikke tilstaa dem for nogen, ikke en Gang for Dagna, og følte sig derfor lettet, da Madam Knudsen i det samme kom ind, og hun saaledes blev fritaget for at svare.

Hun viste sin Moder Guldkorset og sagde, at hun havde faaet det af Dagna.

»Nej, det er da ikke sandt!« udbrød Madam Knudsen og slog Hænderne sammen. »Det er rigtignok magesløst nydeligt! — Nu har du vel ikke glemt at takke Frøken Dagna for det, lille Ingeborg!«

»Aa Mo'r!« Ingeborg kastede med Nakken og talte i en mut Tone. »Hvor kan du dog spørge om saadan noget? Jeg er da ikke noget Barn mere.«

Madam Knudsens godmodige Ansigt fik et strengt Udtryk.

»Ikke det? — Fordi du har faaet lange Skørter paa, tror du, at du bedre ved, hvad der skikker sig, end din egen Mo'r? — Nej, jeg ved virkelig ikke, hvad der gaar af Ungdommen i vore Dage!«

»Aa, Madam Knudsen, kom og vis mig Ingeborgs Gaver,« bad Dagna, for at gøre en Ende paa Striden, som berørte hende pinligt.

Madam Knudsen var en alt for god Værtinde til ikke at opfylde sin Gæsts Ønske, men hun vandt ikke sit gode Lune tilbage. Da den sidste røde Æske var lukket, satte hun den haardt fra sig og sagde sukkende:

»Ja, det kan nu være godt nok med al den Stads, naar man bare ikke sætter sin Hu saadan til den, at man glemmer baade Vorherre og sin egen Samvittighed derover! — Jeg har nu altid været nøjet med lidt og takket min Gud til, om jeg har haft Klæder paa Kroppen og noget at putte i Munden, men Ingeborg hun er helt gal efter Pynten. Jeg tænker tit og mange Gange: hvad skal det blive til, om hun ikke kommer til bedre Forstand!«

Dagna tav forlegen. Ingeborg stod og bed sig i Læberne og stampede lidt i Gulvet med den ene Fod. Der var et Øjebliks Pavse. Saa lagde Madam Knudsens Ansigt sig igen i de sædvanlige venlige Folder, og hun sagde, vendt imod Dagna:

»Er det sandt, hvad jeg har spurgt, at De skal rejse til Udenlandet?«

Der var en hel Del Ord, som Madam Knudsen haardnakket holdt paa at sige forkert, hvor meget end Ingeborg rettede paa hende.

»Ja jeg rejser sidst i Maj til Lausanne.«

»Hvortil?« spurgte Madam Knudsen med Eftertryk.

»Til en By i Schweitz, ved Genèvesøen.«

»Ja, Vorherre maa kende alle de Steder! — Det er sagtens langt herfra, kan jeg da tænke. Det vil blive strængt for Deres Mo'r at undvære Dem.«

»Ja, Mamma og jeg kommer til at længes meget efter hinanden. — Men nu maa jeg gaa, Madam Knudsen. Jeg holder Dem og Ingeborg borte fra Deres Gæster og bliver vel selv savnet ovenpaa.«

Ingeborg fulgte Dagna ud paa Gangen. Hun kyssede hende til Farvel og sagde med virkelig Følelse:

»Tak for alt, Dagna.«

»Hvorfor siger du det saa højtideligt?« spurgte Dagna med et Smil. »Vi skal jo ikke tage Afsked med hinanden.«

»Jo — snart. Du rejser til Schweitz i Maj, og jeg kommer maaske bort endnu før. Mo'r vil have, at jeg skal ud i Sommer.«

»Men naar jeg saa kommer tilbage igen —«

»Aa, til den Tid vil maaske alt være forandret!« sagde Ingeborg. Der var kommet et pludseligt Tungsind over hende, som hun selv ikke kunde forklare sig. Hun, som ellers saa saa lyst paa Fremtiden, følte i dette Øjeblik næsten Angst for de ukendte Dage, som ventede paa hende.

»Mit Venskab for dig bliver aldrig forandret,« var Dagnas Svar.

Saa løb hun let op ad Trappen, og Ingeborg stod og saa taknemligt efter den lille hvide Skikkelse, som havde bragt saa meget Solskin ind i hendes Liv. Ved Omdrejningen stod Dagna et Øjeblik stille og lænede sig ud over Rækværket.

»Nu skal du være glad, Ingeborg! Husk paa Prinsen!« sagde hun og nikkede skjælmsk.

Med et var hun borte, som en hvid Sommerfugl, der flyver opad. — — — — — — — — — — — — — — — — — — Det var blevet bestemt, at Ingeborg skulde været et Aarstid i Huset hos en Ungdomsveninde af Madam Knudsen, som var Enke og boede i Roeskilde. Portnerkonen mente, at hendes Datter kunde have godt af at komme en Tid bort fra København og glemme sin Pyntesyge og sine »fine Nykker« en Smule. Hos Madam Nielsen vidste hun, at hun vilde være i gode Hænder. Maaske tænkte hun ogsaa, at det vilde glæde hendes Veninde at have en ung Pige om sig. Hun havde selv haft en Datter, der var død for et Par Aar siden. Ingeborg havde en Følelse

af, at der var noget meget sørgeligt forbundet med dette Dødsfald; hendes Moder dæmpede altid Stemmen, naar hun nævnede »stakkels Bodils« Navn, og vilde aldrig udtale sig nærmere derom. Helt anderledes var det derimod naar hun talte om Sønnen, Madam Nielsens Søn, Jørgen; hun blev ikke træt af at rose ham for alt, hvad han havde været for sin Moder. Han var Gartner, kunde være henved to og tyve Aar, og boede hjemme.

Der havde staaet en Kamp i Porntnerboligen, før Ingeborgs Rejse blev bestemt. Hun selv havde ikke Lyst til at komme bort fra København, og hun havde en Forbundsfælle i Skomager Knudsen, der nødig vilde af med sin ældste Datter. Han havde altid foretrukket Ingeborg for de andre Børn; han var stolt af hendes Skønhed og nette Væsen og stillede i Forhold lige saa store Forventninger til hendes Fremtid, som Grosserer Haller til Dagnas, men netop fordi Ingeborg blev forkælet af sin Fader hjemme, holdt Madam Knudsen paa, at hun skulde ud, og Skomageren maatte til sidst give efter og lade sin Kone raade.

Saa fik Ingeborg et lille Udstyr syet — til hendes Sorg bestod det kun af sirligt Undertøj, Forklæder og et Par friske, lyse Bomuldskjoler; — og en smuk Søndagmorgen i Maj, et Par Uger før Dagna skulde rejse til Schweitz, fulgte Madam Knudsen sin Datter ud til Roeskilde.

Ingeborg havde forladt København i temmelig daarligt Lune, men de foraarsgrønne Marker og den klare, blaa Luft, som sitrede af Sol og dirrede af Lærkesang, sluttede Forbund med hendes seksten Aar om at jage alle Griller paa Flugt. Hun lænede sig ud ad det aabne Vindue i Kupéen og aandede Luftens Friskhed ind i dybe Drag. Naturen talte sit eget Sprog til hende, og hun kunde ikke lukke sit Hjerte derfor. Da hun saa Domkirkens Spir hæve sig over de røde Tage og Træernes grønne Grupper, hvor hist og her et Frugttræ blinkede hvidt i Blomstringstidens skære Festdragt, medens Fjordens blanke Stribe lyste i Solen, havde hun overvundet sig selv og tilstaaet, at der dog var dejligt ude paa Landet, og at hun maaske ikke en Gang vilde længes efter København.

Paa Perronen stod en spinkel og bleg lille Kone i fransk Sjal, med lilla Blomster paa Hatten, ved Siden af en solbrændt, blond ung Mand. Da Toget holdt, kom de hen til den Kupé, hvor Ingeborg og hendes Moder sad, og medens Madam Nielsen hilste paa sin Veninde, gav Jørgen den unge Pige Haanden for at hjælpe hende ud.

Han var af Middelhøjde, men saa mindre ud, fordi han ludede forover med Hovedet og havde stærkt skraanende Skuldre. Man kunde se, at han var kommen i Stadsklæderne til Ære for Gæsterne fra København, men disse Stadsklæder sad daarligt paa ham og havde et afgjort provinsielt Snit.

Hans Hilsen var undselig og kejtet, og Ingeborg havde snart sin Mening om ham færdig og besluttede sig til at holde »den Bonde« i passende Afstand.

Men i det Øjeblik, da deres Hænder og Øjne mødtes, smilede han, og den unge Pige blev pludselig rød og mistede sin overlegne Mine.

Naar Jørgens Ansigt var i Ro, havde det et noget sløvt og trægt Udtryk, som man tit sér det hos danske Almuesmænd, men saa snart han smilede, kom der Liv i hans Træk; jævnt Humør og sund Forstand lyste frem i hans Øjne og spillede i Linierne om de friske Læber, som aabnede sig over to Rækker prægtige, sunde Tænder.

Det var en uventet Opdagelse for Ingeborg. Jørgen var jo ligefrem køn — og hvor han saa elskværdig ud! — For anden Gang den Dag gjorde hun en stor Indrømmelse. Først havde hun tilstaaet, at Landet var bedre end Byen; nu gik det op for hende, at en Mands Værd ikke kunde bestemmes efter Klæderne.

Da Madam Knudsens trivelige Person med en Del Besvær var kommen ud paa Perronen, omfavnede og kyssede de to ældre Koner hinanden, rørt og højtideligt.

»Hvor du sér daarlig ud, Kirstine!« sagde Ingeborgs Moder til sidst. »Naa ja, det er saamænd ikke saa underligt! Vorherre har lagt et tungt Kors paa dig, siden vi sidst saa hinanden.« — Hun sukkede og tørrede sig en Taare af Øjet.

»Enhver har jo sit at bære,« sagde Madam Nielsen stille. »Og jeg maa ikke klage, saa længe jeg har Jørgen. — Men er det din Datter? Det var da en nydelig Pige, en hel fin Dame. Bare hun kan finde sig tilfreds hos os! Vi har det kuns simpelt.«

»Hvis hun ikke kan det, er Skammen hendes,« svarede Madam Knudsen bestemt. »Hun vil gerne være lidt stor paa det, som de fleste unge Tøse, men Grunden er god, og hun retter sig nok. Og jeg ved, at du vil tage dig af Pigebarnet, som om hun havde været din egen.«

Et eller andet i Venindens Ord maatte have berørt Madam Nielsen pinligt. Hendes indfaldne Kinder farvedes af en svag Rødme, og hun svarede forsagt:

»Jeg skal gøre, hvad jeg kan; men det er kuns ringe, det ved du nok, Lisbeth!«

De to unge kom nu hen til dem. Madam Nielsen tog begge Ingeborgs Hænder og saa hende ind i det friske Ansigt med et langt Blik, fuldt af Ømhed og Sorg. Saa gav hun hende et stille, moderligt Kys og sagde mildt:

»Velkommen, lille Ingeborg.«

Det var alt, men den unge Pige forstod, hvor megen hjertelig Godhed, der gemte sig bag disse simple Ord, og følte, at hun virkelig vilde faa et Hjem der.

Da de gik ind gennem Byen, saa Ingeborg

vel med Storstadsbarnets Ringeagt paa de snævre Gader med den toppede Brolægning og de uregelmæssige Huse, men Domkirkens mægtige, røde Mure og svimlende Spir gjorde hende tavs. Det var, som om Kirken gav Glans til hele denne fredelige lille By, som syntes at være slumret ind ved Klangen af sine sagte rislende Kilder, — slumret ind, for at drømme om svundne Tiders Storhed.

En skyggefuld Allé førte dem nedad mod Fjorden.

»Her er kønt, synes De ikke?« sagde Jørgen til Ingeborg.

Han talte med syngende, sjællandsk Tonefald, men hans Stemme var blød og behagelig.

»Jo, meget smukt!« svarede hun og standsede et Øjeblik for at se sig om.

Til venstre for dem laa Landsbyen St. Jørgensbjerg, hvis straatækte smaa Huse klatrede opad mod Kirken, som laa paa Toppen af den Høj, der har givet Byen Navn, og saa ud over den smilende, blaa Fjord, hvor nogle Fiskerbaade gled af Sted for fyldte Sejl, medens Røgen af et Dampskib tabte sig langt ude. Til højre, inde mellem Træerne, fik Ingeborg Øje paa en ejendommelig gammel Bygning med forvitrede Mure og et eneste, buet Vindue omme paa Siden.

»Hvad er det?« spurgte hun og saa hen paa

den hvide Bygning, der virkede underlig fængslende paa hendes Fantasi.

Jørgen fulgte Retningen af hendes Blik. Det forekom hende, at han blev lidt bleg.

»Det er Kapellet paa St. Ibs Kirkegaard,« svarede han.

»Er det en Kirkegaard? Hvor den maa ligge kønt dernede ved Fjorden!« — Og Ingeborg tilføjede med det Letsind, hvormed de unge og stærke tit tale om Døden, som forekommer dem saa fjern: »Der kunde jeg godt lide, at komme til at ligge en Gang!«

Jørgen rystede paa Hovedet og saa paa hende med et underligt Blik, hvor Vemod blandede sig med Beundring.

»De skulde ikke tale om Døden,« sagde han. »Med Guds Hjælp har De et langt, lyst Liv foran Dem.«

»Lyst?« — Ingeborg trak paa Skulderen. — »Livet er altid svært for os, som maa arbejde saa haardt.«

»Mener De?« spurgte Jørgen paa sin sindige Maade. »Jeg synes nu, at man kan have det meget godt i jævne Kaar, naar man blot er tilfreds og ikke har større Ønsker, end man med Rimelighed kan faa opfyldt.«

»Men naar man nu har det!« udbrød Ingeborg hæftigt. »Naar man har længtes hele sit Liv efter alt, hvad der er fint og kønt, saa er det dog svært,

at man aldrig kan komme op over den Stand, man er født i.«

Jørgen tav lidt, som om han grundede, og svarede saa:

»De maa undskylde mig, hvis jeg udtrykker mig forkert. Jeg er vist ikke nær saa boglærd som De, Jomfru Knudsen, men jeg skal dog prøve at sige Dem, hvad jeg tænker om den Ting. — Det kan være meget godt at være fin og fornem, naar man er født til det, eller naar man kan hæve sig op ved sin egen Dygtighed, men er man blot jævnt begavet, saa gør man ikke klogt i at stræbe op over sine lige. Misundelse og Højhedstrang fører kun til Ulykke for enhver — — og den Slags Tanker er allerfarligst for — — en køn ung Pige —

Han stammede og blev rød. Ingeborg havde et hæftigt Svar paa Tungen, men en uklar Følelse af Skam holdt hende tilbage. Hun anede, hvilken Fare han havde hentydet til, og holdt sig for god til at ofre blot et Ord paa slige Sager. I Stedet for Svar knejsede hun blot med sin ranke unge Nakke og gik hurtigere til, for at indhente de andre, som vare lidt foran.

At nogen kunde bringe saadanne Tanker i Forbindelse med hende, Ingeborg! — Jørgen var dog kun en uopdragen Bonde, til Trods for sine kønne Øjne.

Madam Nielsen boede nede ved Stranden, i et lille, hvidkalket Hus, med en smal Strimmel Have

foran. Stuerne vare kun smaa, men der var rent og net og gammeldags hyggeligt derinde.

Medens de to ældre Koner, som ikke havde set hinanden i flere Aar, opfriskede gamle Minder, vare de unge henviste til hinandens Selskab, og Ingeborg opdagede snart, at Jørgen alligevel var velopdragen, — at han ejede en Hjertets Dannelse, som bragte ham til at handle og tale med ubevidst Finhed og Takt.

De spiste tidlig til Middag og gik saa en lang Tur ud i Skoven, der stod lys og skær i Løvspringstidens første Friskhed.

Ingeborg havde aldrig før været i nogen anden Skov end Chatlottenlund og Klampenborg, og det endda kun om Søndagen, hvor det travle Københavnerliv havde fulgt dem ud i det grønne. Men dette var en virkelig Skov, saa fuld af Fred og Stilhed, at hun blev højtidelig til Mode, som i en Kirke — og saa var der paa samme Tid et gærende, groende Liv i Planternes, Insekternes og Fuglenes Verden, som gav Stof til mange Spørgsmaal og kaldte nye, sunde Interesser frem hos denne unge Pige, som var vokset op mellem Byens høje Huse.

Jørgen svarede hende gerne. Her var han hjemme! han vidste Navn paa alle de Blomster, hvormed han fyldte hendes Hænder — hvilken Rigdom det vilde have været inde i København! — han kendte Fuglene paa deres Flugt og Sang. Det glædede ham, at der dog var noget, han kunde lære

denne overlegne unge Pige, og han talte sig varm om disse hjemlige Emner og blev ligefrem veltalende. Kun, naar hans Øjne mødte Ingeborgs, eller hans Haand kom til at røre ved hendes, standsede han forvirret og glemte, hvad han vilde have sagt. Og Ingeborg smilede, — Jørgens kejtede Beundring gjorde hende glad og stolt. Den lod hende føle, at hun ikke var et Barn mere, men en ung Pige, som ejede Magt over Mænds Tanker og Viljer.

Det var en underlig Dag, helt forskellig fra alle andre i Ingeborgs Erfaring. Hun var til Mode, som om hun aandede Sundhed ind med denne rene Luft fra Skov og Strand, og der kom Fred og Klarhed over hendes Tanker. Tiden gik ikke hurtigt, men hun glædede sig derover; hvert Minut af denne fredelige rindende Dag var fuldt af et nyt Liv, som hun nød med dvælende Velbehag.

Om Aftenen rejste Madam Knudsen ind til København.

Da Ingeborg skulde sige far vel til sin Moder, følte hun først alt, hvad hun havde været for hende. Medens hun altid var hos hende, havde hun tit været utaalmodig; hun havde fundet hendes Fordringer urimelige, hendes Formaninger trættende og kedelige. Men nu forstod hun, hvorledes hendes Moder i klartseende, selvfornægtende Kærlighed altid havde søgt sit Barns sande Vel — og kun

dette, selv med Fare for at blive ansét for kold og haard og miste den gengældende Ømhed, der dog vist var hendes dyreste Eje. I det Øjeblik, hvor hun skulde skilles fra hende, for at tage Kampen op alene, bragte hendes Hjerte denne taalmodige, opofrende Moder en inderlig Tak for de seksten Aars aldrig svigtende Omhu, for de seksten Aars Arbejde og Savn. Hun forstod, at aldrig vilde noget andet Menneske elske hende, som hendes Moder havde gjort det, og i fuld Erkendelse af den Gæld, som ikke kunde betales, kyssede hun til Afsked den kære Pande, furet før Tiden af Sorg for Børnene, og det tynde Haar, hvis ungdommelige Fylde var bleven ofret uden et Suk paa Moderlighedens Alter.

Da Toget var kørt og havde taget hendes Moder med sig, gik Ingeborg tilbage gennem den lille Bys underlige Gader og dæmrende Allèer — ene mellem fremmede for første Gang.

Madam Nielsen og Jørgen talte ikke til hende, og hun var dem taknemlig derfor. Hun følte, at hvis hun blev tvungen til at tale, vilde hun briste i Graad.

Skønt det endnu var temmelig tidligt paa Aftenen, sagde Jørgen god Nat, saa snart de vare komne hjem til det lille hvide Hus ved Stranden. og Madam Nielsen fulgte Ingeborg op til det Værelse i Gavlen, som var bestemt for hende.

Den unge Pige stod stille i Døren og saa sig

om. Et Øjeblik havde hun næsten glemt sin Sorg. Det forekom hende underlig kendt og hjemligt, dette lille Værelse med det nette, simple Bohave, med Loftet, som skraanede ud over det brede Vindue, hvor luftige, hvide Gardiner rammede en dejlig Udsigt ind over Skov og Sø, forklaret i Foraarsaftenens gyldne Lys.

»Hvor her er yndigt!« udbrød hun. »Det er ganske, som jeg har sét det alt sammen før — maaske i Drømme.

»Det var min Datters Værelse,« sagde Madam Nielsen dæmpet. »Hendes Billede hænger der.«

Hun pegede paa et Fotografi, som hang over Komoden, af en lys og smilende, ganske ung Pige, hvis klare Øjne syntes at leve. Hendes Moder saa paa dem saa længe, til hendes egne fyldtes med Taarer.

»Ja, Bodil var glad og lykkelig, dengang det blev taget,« vedblev hun. »Det var i de gode Dage — de gode Dage — —«

»Er De ikke ked af, at jeg skal have Deres Datters Værelse,« spurgte Ingeborg frygtsomt.

Madam Nielsen var faamælt og tilbageholdende; det havde Ingeborg allerede mærket. Hun svarede ikke, men da hun vendte sig om mod den unge Pige og klappede hende paa Kinden, sagde hendes gode Øjne bedre end Ord, at hun var velkommen.

Saa gik hun lidt og puslede om i Værelset, for at forvisse sig om, at intet manglede.

»Jeg tror, at alt er i Orden,« sagde hun til sidst. »God Nat, lille Ingeborg, sov rigtig godt!«

»God Nat og tusind Tak!«

Før hun gik, kastede Madam Nielsen endnu et Afskedsblik paa sin Datters Billede og saa derfra hen paa Ingeborg. Hun stod en Stund og kæmpede med sig selv, som for at faa en Sag frem, der laa hende paa Hjerte. Hendes Læber aabnede sig, — men pressede sig atter fast sammen, lukkede for en Hemmelighed, som hun ikke kunde overvinde sig til at røbe. Med et gentaget »god Nat« gik hun ud af Stuen.

Ingeborg var ene. I Aften vilde hendes smaa Søskende ikke støje omkring hende; hendes Moder vilde ikke komme ind og give hende Godnatkysset. For første Gang skulde hun sove ene, i et fremmed Hus, og med den Dag, som gryede bag den korte Majnats dæmrende Halvlys, vilde et nyt Liv begynde.

Hvad vilde det bringe hende, dette ukendte Liv, disse stormfulde Ungdomsaar, som fulgte efter Barndommens Fred og Tryghed?

Hun tænkte paa den unge Pige, som én Gang havde boet herinde, frisk og glad som hun selv. Og nu var hun død, hendes Livs korte Sommerdag var omme. Men ingen kendte de mørke Timer, der vare gaaede forud, ingen vidste, hvad hun havde lidt, før hendes Hjerte holdt op at slaa — —. Var Verden virkelig saa fuld af Farer? Var Livet saa svært for unge Piger?

Hun lænede sig ud ad det aabne Vindue. Alt var tyst derude i den lune Foraarsaften. Over Luft og Sø laa endnu Solnedgangens Guldskær, som en dvælende Hilsen fra Dagen, der var død. Domkirkens Taarne hævede sig højt over de lave Huse, som stod de paa Vagt over alle disse Hjem, hvor Mennesker og Dyr nu gik til Ro for at sove, til Morgenlyset kyssede de gyldne Spir.

Naturens dybe, hvilende Fred gled over i den unge Piges Sind. Uvilkaarligt bøjede hun Hovedet, som under usynlige Hænders signende Tryk. Alt, hvad den lyse, lange Dag havde lært hende, samledes til en Sum under Aftenens tavse Takkefest. Livet var godt for den, som vilde bøje sig ind under de givne Love, tilfreds med at gro som en Blomst, en Busk, paa det Sted, hvor den var bleven plantet, som Blomsten villig til at bøje sig ygmygt under den hærgende Storm og hæve sit Hoved i Tak mod Solens varmende Lys. Og for den, der vilde leve et jævnt og simpelt Liv, klynget tæt til Naturens moderlige Hjerte, et Liv i ærligt Arbejde, i fribaaren Underkastelse, for den vilde der heller ingen Farer være. Naar en ung Pige tog et saadant Liv op, vilde hendes Dag være rolig, hendes Søvn tryg. Ligesom Domkirken derude, der stod paa Vagt over den slumrende By, vilde Kærlighedens Gud, til hvis Ære den var bygget, være hendes Værn og Støtte.

— Saa lukkede Ingeborg Vinduet sagte i for

at gaa til Sengs. — Fjorten Dag senere end Ingeborg kørte Dagna den samme Vej, bort fra Byen, ud gennem det majgrønne Land.

Hun rejste ene. Men i Nykøbing paa Falster skulde hun træffe en Dame, som hendes Forældre kendte, for at følges med hende over Warnemünde og Berlin til Schweitz.

Afskeden havde været svær. Dagna havde klynget sig til sin Moder, som om hun ikke vilde slippe hende mere. Fru Haller havde været endnu mere for hende, end en Moder sædvanlig er for sit Barn. Hun havde været hendes ensomme Barndoms Legekammerat, hendes spirende Ungdoms fortrolige. Siden den Efteraarsnat, da Fru Haller lod Dagna forstaa sit Livs sorgfulde Hemmelighed, havde de snarere været som to Veninder, end som Moder og Datter. Dagnas tidlige Alvor, og hendes ejendommelige, kunstnerisk og fantastisk anlagte Karaktér, havde hindret hende i at slutte sig til andre unge Piger. Hvor meget hun end holdt af Ingeborg, vare de dog alt for forskellige til fuldstændig at kunne tilfredsstille hinanden. Dagna plejede at sige, at »Mamma« var hendes bedste Veninde.

Det gjorde hende ogsaa ondt at skilles fra Grossereren. Skønt hun var hans Barn og en ganske ung Pige, havde hendes Følelser over for ham et Anstrøg af beskyttende Ømhed. Hun

vidste, hvor han holdt af hende, hvor han trængte til hende, og hun var bedrøvet, mere for hans Skyld end for sin egen, ved Tanken om, hvor stort Savnet vilde blive for ham.

Lige til det sidste blev hun ved at gjentage: »Husk, at I kommer ned og henter mig i Schweitz!«

Skønt denne Udsigt laa to lange Aar fremme i Tiden, var det den eneste Trøst, hendes Tanker kunde finde at klynge sig til. Hun raabte det ud ad Kupévinduet, efter at Døren var bleven lukket, og Toget havde begyndt at sætte sig i Bevægelse. Grossereren svarede »Ja — ja vist!« og fik saa sit store, hvide Lommetørklæde frem for at vinke til hende.

Dagna sluttede de to, sin Fa'r og Mo'r, ind i et langt og dvælende Afskedsblik. De stod tæt ved Siden af hinanden — Grossereren bred og før, klædt i ternet Tøj, som han særlig yndede, med Ansigtet rødere end ellers af Sindsbevægelse og Øjnene fulde af Taarer, — og Fru Haller, sortklædt, rank og bleg, udadtil ganske rolig — —, men hendes Barn vidste bedst, hvor hun sørgede! — Det var et underligt Par at sé — et flygtigt Blik var nok til at sige én, at de ikke passede sammen, — men for Dagna var det Fa'r og Mo'r, knyttede til hinanden ved Kærligheden til hende. Nu vilde de gaa hjem til de tomme Stuer og leve ene sammen, som før deres Barn var kommet.

Og dog — Dagna forstod, at det vilde aldrig mere blive som dengang. Tanken om hende vilde være hos dem, Minderne vilde give Hjemmet Liv, og hendes Breve vilde komme med Bud og Hilsen. Gennem Taarernes Taage saa hun de kære Skikkelser blive utydelige og forsvinde mellem den sortnende Mængde paa Perronen, medens Toget førte hende bort og lagde voksende Afstand mellem hende og dem. Men hun havde dem dog hos sig, gemt i sit Hjerte, og hun vidste, at intet nogensinde kunde skille hende fra hendes Mo'rs og Fa'rs Kærlighed, den eneste menneskelige Følelse, der som Guds Kærlighed aldrig forandres, aldrig svigter.

Banegaarden var borte. Dèr var Dronning Louises Bro og Taarnbygningen ved Søerne, som blinkede i Sollyset — — saa forsvandt ogsaa de, og tætte Gader med høje Huse lukkede Toget inde. Men den sorte Række Vogne bugtede sig hurtigt ud ad dem, frem mellem Haver og spredte Villaer, ud i det vide Land. —

Dagna saa ikke mere. Hun sad i et Hjørne af Kupéen, hvor hun var ganske ene, og hulkede højt, med Ansigtet gemt i Hænderne.

Først da Toget kørte ind paa Banegaarden i Roeskilde, tog hun sig sammen. Hun tørrede sine forgrædte Øjne, satte Hatten til Rette, og saa sig om for at opdage Ingeborg, som havde lovet at møde hende der.

Hun fik snart Øje paa hende i Følge med en

ung Mand, som var tarveligt klædt, men havde et net og tiltalende Ydre.

Dagna sprang ud paa Perronen. Ved Synet af Ingeborg vare hendes Taarer ved at bryde frem igen; den unge Piges lyse Ansigt var som en sidste Hilsen fra det Hjem, hun havde forladt.

Ingeborg forestillede med en vis Undseelse »Hr. Nielsen« for sin Veninde. Jørgen, som havde holdt sig beskedent tilbage, kom et Par Skridt frem, rødmede stærkt og tog Hatten af med et kejtet Buk.

Dagna kastede et flygtigt, ligegyldigt Blik paa ham og bøjede Hovedet let. Saa vendte hun sig igen til Ingeborg.

»Har du det godt? Er du glad ved at være her?«

»Ja, meget glad,« svarede Ingeborg med Overbevisning. »Jeg har aldrig haft det saa godt i mit Liv.«

Jørgen rødmede igen, men denne Gang af Glæde.

»Og du længes ikke? Det gør *jeg* allerede.« Dagna sukkede dybt.

»Det vil nok gaa over lidt efter lidt, naar du kommer ned til Schweitz, hvor der skal være saa smukt.«

Der var nogle Minuters Ophold. De to unge Piger gik op og ned paa Perronen, medens de talte sammen. Jørgen havde villet trække sig tilbage,

men Ingeborg vinkede ad ham, at han skulde gaa med. Hun forstod mildt at drage ham ind i Samtalen, saa han viste sig til sin Fordel, og Dagna, der først havde fundet ham ubetydelig, skiftede fuldstændig Mening om ham. Førend de skiltes, var hun bleven enig med sig selv om, at hun sjældent havde truffet en ung Mand, som gjorde et saa paalideligt og vindende Indtryk, som han.

Afgangssignalet blev givet. De to unge Piger maatte tage Afsked. Livet skilte dem ad, for at føre Dagna ud i den vide Verden og binde Ingeborg til Hjemmets fredelige Kaar.

Fra Kupéen bøjede Dagna sig ud og gav sin Veninde det sidste Kys.

»Farvel, Ingeborg! — Hav det rigtig, rigtig godt!«

»Farvel og lykkelig Rejse! Glem mig ikke over alle de nye Veninder, du sagtens faar dernede.«

»Som om jeg nogensinde kunde glemme, hvad der hører Hjemmet til!«

Saa blev Vogndøren smækket i, og Toget kørte.

Idet Dagna saa Ingeborg staa dér og vinke til hende, ved Siden af Jørgen, ganske som hun før havde sét sin Mo'r og Fa'r, faldt en underlig Tanke hende ind. *De to* passede sammen — — denne støtte, sindige unge Mand og den smukke Pige, som havde saa mange gode Egenskaber, men som trængte til at ledes af en fast og kyndig Haand. — — Maaske havde Ingeborg allerede

fundet sin Prins — »forklædt«, fordi et Hjerte, fuldt af virkelig Højhed, slog under en Vadmelskofte.

Dagna smilede over sine egne Tanker. At hun allerede vilde lave et Parti for Ingeborg! — For sig selv drømte hun aldrig om den Slags Ting. Men hun følte uklart, at de to vare forskellige; — i Kærlighedssager var hun et fuldstændigt Barn endnu, men hos Ingeborg spirede den unge Kvindes Følelser allerede.

Dagnas Ungdom begyndte at vinde Sejr over Sorgen. Hun tænkte ikke mere blot paa det Liv, som laa bag ved hende; Rejselivets Frihed strøg som et frisk Pust hen over hele hendes Væsen, som rettede sig frejdigt og glad i lokkende Drømme om den Fremtid, som ventede ude i det blaa fjerne.

Hun sad og saa ud af Vinduet, hvor Billed efter Billed drog forbi — en skiftende Række af lyse Landskaber med al Foraarets Duft over sig.

Dèr laa et lidet hvidkalket, straatækt Bondehus under blaa Himmel, midt paa den grønne Mark, som var strøet med klare gule Blomster.

Rundt om Huset et Hegn af Træer og Buske, hvor Frugtblomsterne dryssede rødmende Sne ind mellem det saftig grønne. Paa Marken græssede to blanke, brune Heste, som rejste Hovedet og spidsede Ørene mod Toget, der susede forbi.

Saa var hun inde i Skoven, lukket inde i en grøn Dæmring, der drog sig blød og velgørende som et Slør for de soltrætte Øjne. En frisk Duft

af Muldjord, af tusind Planters gærende Liv bares hende i Møde. Og hun aandede dybt og let, medens Blikket søgte ind mellem Stammerne, ind over Skovbunden, hvor Violerne blaanede og Anemoner og Skovstjerner lyste hvidt mellem Græsset, der groede ungt og frisk op over sidste Sommers faldne brune Blade.

Og det var, som om al denne Skønhed talte til den unge Pige med tusind jublende Røster, der svulmede og steg og blev til en Hymne, som fyldte hele det solsitrende Rum. Hun var til Mode, som om hun maatte falde paa Knæ og folde sine Hænder, overvældet af Verdens frydefulde Dejlighed. Hvad hun dunkelt havde anet gennem hele sin Barndom, brød paa én Gang frem som sejrrig Overbevisning i den unge Piges Sind. Hun selv var kaldet til at tolke den Skønhed, som hun elskede saa højt — *hvorledes* vidste hun ikke nu, men hun følte sikkert, at hun én Gang vilde eje Evnen og finde Vejen.

Med denne Vished i Hjertet drog Dagna ud i den vide Verden, — bort fra Hjemmet, bort fra Danmark, — — bort fra Barndommen.

Andet Afsnit:

Ingeborg.

Julikvælden var gjennemstrømmet af Rosenduft. Næsten hvert Hus i den lille By ejede en Have, og hver Have sine Roser. De vare der i alle Farver, alle Former, alle Størrelser, strøede ud over Landet af Sommerens gavmilde Haand. Sarte, blegrøde Roser keg ud mellem det matgrønne Løv som frygtsomme unge Piger; hvidliggule Roser med Hjertet farvet af Vinens varme Skær gyngede sig mellem blanke, kraftige Blade. Dybtrøde Roser, bløde som Fløjel, bar deres kongelige Purpur til Skue ved Siden af ganske smaa, stærkt gule Knopper, der hældede med Hovedet som sygelige Børn. Men paa Gravene blomstrede svale, hvide Roser.

Der var en Mangfoldighed af dem paa Kirkegaarden nede ved Fjorden — hvide Roser og hvide Liljer med gyldne Støvdragere, rene og ranke paa den høje Stængel. Sommeren havde omskabt Kirkegaarden til en duftende Have, hvor Grønt og Blomster dækkede over Gravstenene og slyngede sig op om de hvide Kors. Hver Grav havde sine Blomster; — blot én eneste laa farvetom og øde, gemt af

mørke Efeuranker, tæt inde ved Muren, i Skyggen af en Grædepils sænkede Grene. Der stod et lille Marmorkors derpaa med et Pigenavn, nogle Tal, som angav et kort ungt Liv, og nedenunder Ordene »Herren være din Sjæl naadig.«

Kirkegaarden laa ganske stille, uden Lyd af menneskelige Røster. En Fugl kvidrede nu og da, — Bladene raslede sagte, naar et Vindpust bevægede dem, og Myggene surrede i den varme Luft. Gennem de spredte Trægrupper ved Hegnet lyste Fjorden mat gylden i de skraa Solstraaler; en Fiskerbaad med kobberfarvede Sejl gled langsomt forbi derude.

Paa én Gang blev Stilheden afbrudt af Trin, som nærmede sig — en ung Mands faste, lidt tunge Skridt og en ung Piges smaattrippende, lette Fod. De to vare stegne over Stænten ved Siden af Kirkegaardslaagen og gik nu gennem de slyngede Gange hen til den blomstertomme Grav, hvor de satte sig paa Bænken under Piletræet.

»Hvor her er fredeligt og kønt!« sagde den unge Pige efter et Øjebliks Tavshed. »Kan De huske, Jørgen, da jeg første Gang talte med Dem, sagde jeg, at det maatte være godt at komme til at ligge paa denne Kirkegaard? — Men dengang vidste jeg ikke, at Deres Søsters Grav var her —«

Hun tøvede lidt og vedblev saa:

»Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor her slet ingen Blomster var. De hører dog hjemme

paa en ung Piges Grav, synes jeg. — Hvorfor planter De ikke nogle Roser — eller en hvid Lilje? Det kunde være saa kønt.«

Jørgen sad med bøjet Hoved og ridsede i Gruset med sin Stok. Da Ingeborg begyndte at tale om hans Søster, drog han de rødlige Bryn en Smule sammen, og Mundvigerne dirrede let. Nu saa han op, mødte hendes Blik med et uvant Udtryk af Sorg i sine lyse, rolige Øjne og svarede:

»Jeg har saa tit tænkt, at De dog engang maatte have det alt sammen at vide, Ingeborg. Men jeg troede, at Mo'r vilde sige det og spare mig derfor. Har hun aldrig talt til Dem om Bodil?«

Ingeborg rystede paa Hovedet.

»Hun har begyndt derpaa et Par Gange, men altid holdt inde ganske pludselig. Jeg har ikke villet spørge hende, for jeg kan nok forstaa, at det gør hende meget ondt at tale derom.«

»Ak ja, stakkels Mo'r!« sagde Jørgen med et Suk. »Den Sorg forvinder hun aldrig. — Sér De, Bodil faar ikke Lov til at have Blomster paa Graven, fordi hun tog sig selv af Dage — —«

»Gjorde hun!« udbrød Ingeborg forfærdet, medens hun uvilkaarligt knugede Hænderne sammen og lukkede de graa Øjne vidt op. »Men hvorfor dog?«

Jørgen dæmpede Stemmen og undgik at sé paa den unge Pige.

»Der var en fin Herre, som forlokkede hende.

Hun troede, at han vilde gifte sig med hende, og da det gik op for hende, at det ikke var hans Agt, syntes hun ikke, at hun kunde overleve den Skam. Saa druknede hun sig derude i Fjorden.«

Der fulgte en dyb Tavshed paa Jørgens Ord. Ingeborg var bleven blussende rød og havde vendt Hovedet bort. Som næsten alle unge Piger, der selv ere ubetinget rene og aldrig have kendt til Fristelse, dømte hun »de andre« skaanselløst strengt. Men hendes Hjerte vægrede sig ved at forkaste Bodil. I over et Aar havde hun boet i hendes Stue og hver Dag sét paa hendes Billede, til det blev for hende som en levende ung Pige, der var hendes Ven og Sovekammerat. Hver Aften havde hun nikket god Nat til Bodils Portræt, og naar Dagslyset vækkede hende igen, havde hun vendt sig om imod det til Morgenhilsen. Hendes Øjne fyldtes med Taarer ved Tanken om, at det var gaaet Bodil saaledes — Bodil med det søde, friske, smilende Ansigt — Jørgens Søster. For første Gang følte hun Medlidenhed, ikke Foragt, for en falden ung Pige.

»Stakkels, stakkels Bodil!« sagde hun blødt og sagte. — — — »Og derfor har hun ingen Blomster faaet — — —«

»Mo'r vilde ikke have det,« sagde Jørgen, hvis egen Stemme var hæs af Bevægelse. »Her i Verden var Bodil fortabt, siger hun, men hun haaber, at Vorherre dømmer mindre strengt end

Menneskene — — —. Naar jeg har sét Billeder af Engle, har de altid haft Liljer i Haanden. Og saa har jeg undertiden tænkt: kanske Bodil faar Lov at komme op i Himlen engang, naar hun faar sonet sin Synd, og hvem véd, om saa ikke Vorherre selv vil give hende en Liljekvist i Haanden.«

Jørgen strøg sig hen over Øjnene for at tørre de Taarer bort, der brændte dér. Uden at sige et Ord knælede Ingeborg ned ved Graven og løsnede den Klynge friske, røde Roser, som hun bar ved Bæltet paa sin lysblaa Sirtses Kjole. Hun strøede dem ud over Graven, til der saa ud, som om der var sket et Under, som blomstrede de mørke Efeuranker med røde Rosers duftende Flor.

»Vi haaber og tror, at Gud vil tilgive hende,« sagde hun, idet hun rejste sig op. »Skal vi da være haardere end han?«

Et glad Smil lyste Jørgens bedrøvede Ansigt op.

»Tak, Ingeborg,« sagde han. »Tak paa Bodils Vegne!«

Hun stod foran ham, lys mod den mørke Baggrund af Piletræets tætte Løv. Mellem Grenene faldt de hældende Solstraaler ind og strejfede hendes gule Haar, saa det lyste som en Glorie om det unge Ansigt, der aldrig havde sét saa rent og uskyldigt ud som i dette Øjeblik, da det var badet af Taarer for en falden Søster.

Jørgen havde holdt af Ingeborg fra den første Gang, han saa hende. Men nu var det, som om

hans Hjerte skulde strømme over af Kærlighed til hende, og han kunde ikke længere holde sine Følelser tilbage.

Han sprang op fra Bænken og tog begge hendes Hænder i sine, medens hans Øjne søgte hendes med et ængsteligt spørgende Blik.

»Ingeborg, jeg har Dem saa inderlig kær. Tror De, at De kunde — holde lidt af mig?«

Hun svarede ham ganske simpelt:

»Jeg holder meget af Dem, Jørgen.«

»Men er det nok til at — — til at — Vil De gifte Dem med mig, Ingeborg?«

»Ja,« svarede hun og saa trygt og roligt op i det ærlige Ansigt, som var bøjet over hendes med Forventningens Spænding præget i hvert Træk.

Jørgen drog hende henrykt ind til sig, og dèr, under Piletræet ved Bodils Grav, gav han Ingeborg Kysset, som fæstede hende til hans Brud. —

I det Aar, som Ingeborg havde tilbragt i Jørgens Hjem, havde hun haft Lejlighed til at lære den unge Mand nøje at kende. Hun vidste, at han var fuldkommen brav og hæderlig; han havde sine smaa Særheder, men ikke en eneste Fejl af en saadan Natur, at den kunde gøre hans Hustru ulykkelig. Hans Bejlen var ikke kommen hende uventet. Hun havde længe følt, at Jørgen holdt af hende, og været enig med sig selv om det Svar, hun vilde give! Hun kunde aldrig faa en bedre Mand, end han, det vidste hun. Det jævne, sunde

Liv i Madam Nielsens Hus, fjernt fra Hovedstadens Fornøjelser og dens fristende Udstillen af Pynt og Luksus, havde efterhaanden bragt hende til at glemme sine Storhedsdrømme. Hun tænkte nu, at hun vilde blive fuldstændig glad og tilfreds som Jørgens Hustru. Det faldt hende ikke ind, at den rolige, milde Følelse, hun havde for Jørgen ikke var Kærlighed; hun vidste blot, at hun gav ham alt, hvad hun *kunde* give, uden Forbehold, og at hun ikke havde Tanke for nogen anden ung Mand end ham.

Og Jørgen forgudede Ingeborg. Hun forekom ham saa smuk og saa fin, at han næsten ikke turde tro paa sin egen Lykke. Det var alt for vidunderligt, at hun virkelig havde lovet at blive hans Hustru! — Hans Kys havde været varsomt, — næsten ærefrygtsfuldt, og som de sad dèr paa Bænken ved Siden af hinanden, holdt han sin Haand løst omkring hendes, som om han frygtede for at komme til at tage for haardt paa disse fine, smaa Fingre.

Men han havde ikke trot det muligt, at noget Menneske kunde være saa lykkeligt, som han var det i denne Stund.

Senere hen, da de steg over Stænten for at gaa hjemad, stod Ingeborg et Øjeblik stille og saa ud for sig. Vejen slyngede sig forbi et straatækt Bondehus med en ganske lille Have og blev borte mellem Trægrupperne. Over det kuplede Grønne

byggede Landsbyen sig op, — Tag over Tag, til Husene naaede den hyggelige lille Kirke paa Toppen af Højen. Fiskerbaaden med de dunkelt gyldne Sejl laa stille nu og spejlede sig i den blanke Fjord. En Vogn kørte forbi paa Vejen, og rejste Støvet, som farvedes af Solen, saa det blev som en lysende Taage, et perlesaaet Slør, gennem hvilket Landskabet foldede sig ud for den unge Piges Øjne.

Og Ingeborg tænkte, taknemlig og glad, at nu laa Livet for hende saa fredeligt og stille, som denne hjemlige Egn, i Lys af hendes Fæstemands skærmende Kærlighed. — Da Madam Nielsen den Aften fulgte sin Søns Kæreste op paa hendes Værelse, kyssede hun hende hjerteligt til god Nat og sagde; »Nu har jeg faaet en Datter igen.«

Ude paa Kirkegaarden laa Bodils Grav gemt under røde Roser, hvor Dugdraaber funklede mellem Bladene, som om tilgivende Taarer vare faldne der og havde slettet Skylden ud. — Nyheden om Ingeborgs Forlovelse blev modtaget med meget blandede Følelser i Portnerboligen. Madam Knudsen var lykkelig; Jørgen var netop en ung Mand efter hendes Hjerte, og ved at tage ham havde Ingeborg efter hendes Mening vist mere Fornuft, end man skulde tiltro hende. Men Knudsen var utilfreds; han havde ventet, at hans kønne ældste Datter skulde gøre et langt bedre Parti end dette. Desuden

havde han imod Jørgen personlig, fordi deres politiske Anskuelser ikke stemmede overens. Vel ønskede den unge Mand Frihed og Fremgang, men med sin forsigtige Natur var han ikke til Sinds at gaa nær saa vidt, som den iltre Skomager. Hver Gang Knudsen og han havde talt sammen i det sidste Aar, hvor Ingeborgs Forældre undertiden havde besøgt deres Datter, vare de komne til at disputere om politiske Emner. Jørgen var tolerant, og det faldt ham ikke ind at tage Skomageren hans afvigende Meninger ilde op, men den ældre Mand blev hidsig, slog i Bordet og skræmmede Freden bort fra det rolige Hjem med sin høje, vrede Stemme. Og naar Jørgen derpaa gjorde Ende paa Striden ved at tie stille eller gaa sin Vej, sank Knudsen i Reglen hen i en mørk og fortrædelig Tavshed, der lagde et Tryk over den almindelige Stemning.

Ingeborg havde selv valgt, og hvor meget end Forlovelsen var hendes Fader imod, tænkte han ikke et Øjeblik paa at hæmme hendes fri Vilje. Men han holdt paa, at hun straks skulde komme tilbage til København og tilbringe de Par Aar, der vilde gaa, inden hun skulde giftes, i sit Hjem. Madam Knudsen var imod Planen, men denne Gang stod Skomageren fast og satte sin Vilje igennem.

Saa kom Ingeborg hjem.

Hun havde ikke været i København i over et

Aar. Da hun kom ud fra Banegaarden og pludselig fandt sig selv midt i den store Stads støjende Liv, stod hun et Øjeblik stille, svimmel og ængstelig. En svag Følelse af Uro greb hende; hun ønskede, at hun havde kunnet vende om med samme og rejse tilbage til den lille Bys Fred og Stilhed, tilbage til Jørgen, hos hvem hun følte sig saa tryg. Men det varede kun et Nu, saa skammede hun sig over sin taabelige Frygt og gik frejdigt videre.

Lidt efter lidt skiftede Husene og Gaderne fuldstændigt Udseende. Hvor havde hun dog haft sine Øjne henne før?« — Det var jo gamle Kendinger, Kammerater fra Barndommen, som hilste paa hende med et lunt og polisk Smil og bød hende velkommen hjem til København, til den glade, lattermilde By, som levede Øjeblikkets lette Liv, uden at give Rum til mørke Griller og Sorg for den Dag i Morgen. Hun selv følte sig med ét forunderlig let om Hjertet. Hun begyndte at se sig om, at lægge Mærke til Udstillingerne i Vinduerne, til Damernes Dragter — — og at spejle sig af og til i de blanke Ruder. Hvor hun dog saa gammeldags og landsbyagtig ud! — Hun skulde snart faa sit Haar sat anderledes — højt op paa Hovedet, som hun saa, at de fleste Damer bar det; og en ny Hat maatte hun virkelig have! — — Madam Knudsen og Søstrene, som havde hentet Ingeborg paa Banegaarden, gjorde hende en hel Del Spørgsmaal, men hun svarede adspredt, aldeles

optaget af Planer til at fikse op paa sin Paaklædning.

Der gik et Par unge Herrer forbi. De saa Ingeborg stift ind i Ansigtet, især den ene, som saa meget elegant ud i sin lyse Sommerfrakke, med en hvid Rose i Knaphullet, en rund engelsk Hat og brune Lædersko. Hun blev rød og vendte Hovedet bort med et afvisende Kast med Nakken; hvor det var næsvist af dem! Men i Grunden morede det hende. Hun havde læst Beundring tydeligt nok i deres Blik — de fandt hende altsaa dog smuk til Trods for Kjolens og Hattens Mangler! Hun ønskede paa én Gang, at Jørgen havde været der; — ikke mere, fordi hun trængte til hans Beskyttelse, men for at vise ham, at ogsaa andre — fine, unge Herrer — fandt Behag i hende.

Denne pirrende Lyst til at gøre Jørgen skinsyg, var den første Følge af Ingeborgs Komme til København. Senere hen, da hendes Fader kyssede hende til Velkomst og ikke kunde afholde sig fra at sige: »Bare du ikke har skyndt dig for meget, lille Ingeborg!« kaldte hans Ord en svag Skygge af Tvivl om hendes egen Lykke frem hos hende. Kun et Øjeblik gav hun denne Følelse Rum; saa talte hun Jørgens Sag med varme og oprigtigt mente Ord; — men Tvivlen havde været der og var kun gaaet bort for at komme stærkere tilbage næste Gang.

Det var underligt for Ingeborg at gaa til Sengs

den Aften i det lille mørke Gaardværelse mellem de støjende Søstre. Hun laa længe vaagen, efter at de alle vare faldne i Søvn. Luften var saa trykkende tung derinde, at hun knap kunde aande. Gennem det lille Vindue, der sad højt oppe, kunde hun blot sé et Stykke Mur af Huset lige overfor, paa den anden Side af Gaarden. Ikke det mindste Glimt af Himlen, ikke en eneste lille Stjerne. Hun sukkede ved Tanken om Fjorden, de duftende Haver og Himlens vide Hvælving med sejlende Skyer og gyldne Solnedgange, om hele det smukke Landskab, som havde hilset hende Morgen og Aften fra det store Vindue i Bodils Værelse derude i Roeskilde. Men saa lukdede hun Øjnene i, og snart begyndte Billeder at drage forbi i hendes Tanker. — Dèr var de brede, sollyse Gader mellem høje Huse, de muntre Gader med deres brogede Vrimmel af Mennesker og Vogne — og alle de unge Herrer saa paa en smuk Pige, som kom gaaende i en elegant og moderne Dragt. Ja, hvorledes skulde den nu egentlig være? Hvad vilde hun købe sig, hvis hun havde rigtig mange Penge? — Et Virvar af Kjoler og Hatte, Parasoller og Overstykker i alle mulige Farver og Former begyndte at danse for hendes lukkede Øjne. Men paa én Gang faldt det hende ind, at alt dette vist var Synd; hun havde glemt sin Aftenbøn, og hun havde slet ikke tænkt paa Jørgen. Hun vilde tænke paa ham, — hvor god og brav han var, hvor

kærlig imod hende — — I Morgen vilde hun skrive til ham. Hun begyndte at tænke over Brevet, — men nej, det gik ikke; hun var virkelig alt for søvnig. Aftenbønnen da — — — Fader vor — — — Mon blaat eller rosa klædte hende bedst? — Dèr vare alle de brogede Stoffer igen, og den nydelige lille Hat med Vintergækker og mosgrønne Fløjels Sløjfer, som hun havde sét i en Modehandel i Industriudstillingsbygningen — — — Nej, det var dog for galt! Hun begyndte forfra paa Bønnen, — men saa pludselig den unge Herre for sig, — han, som havde betragtet hende saa opmærksomt. Hvor han i Grunden var køn, — rank og høj — Skade, at Jørgen var saa lille og havde saadan en daarlig Holdning! — og hvilken underlig dragende Magt hans Blik havde haft, disse kolde blaa Øjne bag Lorgnetten — — —. Det var Øjne, som fordrede uden at bede og som *maatte* vinde ved deres egen Vished paa Sejren.

Og medens disse Tanker jog gennem hendes Hjerne, hviskede hun Bønnens Sætninger hen for sig, uden at faa Mening deri. Da hun tænkte paa den unge Herres Øjne, mumlede hun i det samme: »Led os ikke i Fristelse — —« Hun kom ikke videre; hendes Hoved sank ned paa Skulderen, de foldede Hænder slappedes, og Fingrene gled sagte ud fra hverandre. Et Øjeblik efter sov hun — — — — — — — — — — — — Næste Morgen kom der Brev fra Dagna.

»Du vil maaske knap tro det, Ingeborg,« skrev hun, »men jeg forsikrer dig, at da jeg saa din nuværende Kæreste og dig staa sammen paa Roskilde Banegaard, faldt det mig straks ind, at I to vist blev et Par. Jeg kunde sé paa Jer, at I passede sammen. — Gid du maa blive rigtig, rigtig lykkelig, min egen søde Ingeborg.

Det er saa underligt at tænke sig, at du allerede er forlovet, medens jeg endnu er en ægte Skolepige. Mit Hoved er fuldt af Aarstal og Verber, og jeg er ikke den allermindste Smule forelsket i nogen. Det er underligt nok; jeg maa være anderledes end andre. De fleste unge Piger her har et hemmeligt Sværmeri, — snart for én af Lærerne, snart for en Fætter, som de skriver til i Smug, eller for én af de unge Englændere, som vi sér næsten hver Dag paa Cricketpladsen, naar Mademoiselle fører os ud at spasere.

Men hvis alle Mænd ere mig ligegyldige, har jeg til Gengæld lært at holde af mange af de unge Piger her — især dog af en lille Pariserinde, som er meget sød og kvik. Da jeg tog hjemmefra, troede jeg, at jeg aldrig vilde kunne slutte mig rigtig til de fremmede, — men nu ser jeg helt anderledes paa den Sag. Folk er i Grunden de samme overalt; selv om der kan være et nationalt Særpræg, saa er dog det almindeligt menneskelige det mest fremherskende. Hvis Sproget ikke strækker til, forstaar man hinanden med Hjertet, fordi vi

dog alle til Dels har fælles Glæder og fælles Sorger. Min franske Veninde og jeg kommer særligt godt ud af det sammen, da vi begge gaar omkring og drømmer om et fælles Maal: at blive Kunstnerinder engang. Har jeg fortalt dig, at jeg lærer at male? Monsieur siger, at jeg har Talent, at jeg gør gode Fremskridt, og jeg selv elsker mit Arbejde! — Aa Farver, Farver! Du vil vist ikke kunne forstaa mig, naar jeg siger dig, at jeg kan sidde og se længe paa en Blomst, en Frugt, et Stof, som har en smuk Farve, — se og se uden at trættes og hele Tiden være til Mode, som om jeg drak Glæde ind gennem Øjnene! Og jeg tænker undertiden, at selv om der ikke var anden Lykke til i Verden end Synet af al den Skønhed, som omgiver os, burde det være nok til at gøre os taknemlige for Livet.

Hvor dejligt der er hernede, kan du i det Hele taget ikke gøre dig noget Begreb om, og jeg kan ikke beskrive dig det. Blot det kan jeg sige, at da jeg første Gang saa alle de hvide Bjærgtinder rødme i Rosenskæret fra Solnedgangen og spejle sig i den klare, grønne Sø var jeg til Mode, som om jeg maatte falde paa Knæ, saa ringe følte jeg mig, saa betaget og overvældet af al denne Herlighed. Siden har jeg lært at kende Navnene paa de fleste Bjærgtoppe, som vi ser fra Vinduet her. Jeg savner dem, mine kære Bjærge, hvergang Skyerne hænger lavt ned over dem; og naar det saa bliver

klart igen, og de hæver sig ud af Taagerne, er jeg glad som ved Gensynet med gamle Venner. Ja, jeg holder af dette smukke Land, og jeg føler mig hjemme her. Du fik dog Ret; jeg kom ikke til at længes. Som Barn drømte jeg altid om at rejse, om at se fjerne, fremmede Lande; senere kom der en Tid, hvor jeg mistede Modet og klyngede mig til alt det kendte, — men nu, da jeg igen er frisk og sund i Sindet, er min Barndoms Higen kommen tilbage, og jeg ønsker blot, at jeg var fri til at følge min Lyst og drage fra Sted til Sted i denne store, dejlige Verden, som Gud har givet os til at at bo i. Hvorfor skal man være bunden til én bestemt Plet, naar vi dog er Arvinger til hele dette vidunderlige Rige!

Tilgiv, om jeg har trættet dig med mine Fantasier. Jeg kan ikke lade være med at skrive alle mine Tanker til dem, som jeg holder af. Og jeg holder af dig, Ingeborg; jeg føler hele Tiden, at der er noget, som binder os to sammen, hvor forskellig end vor Skæbne kan blive. Du maa heller ikke glemme mig over din nye Lykke! Gamle Venner er dog de bedste — og hvad der end sker for os begge to, hvor jeg end kommer hen i Verden, vil jeg altid blive ved at være din egen trofaste Dagna.«

— — — — — — — — — — — — — —

Knudsen og hans Kone vare enige om, at Ingeborg maatte tage sig noget for, hvorved hun

kunde fortjene nok til at sørge for sin Paaklædning i det mindste.

Efter en Del Søgen fandt de, hvad de ønskede. Hun skulde staa for Udsalget i en Handskebutik. Stillingen var let, og den lønnede sig ganske godt.

Ingeborgs Stolthed gjorde i Begyndelsen Oprør mod denne Plan. Men hun indsaa snart, at den var til hendes egen Fordel. Arbejdet var langt behageligere end det huslige Slid hjemme, og de selvtjente Penge gav hende en glad og stolt Følelse af Uafhængighed.

Butikken laa paa Købmagergade. I sine ledige Stunder kunde Ingeborg uforstyrret betragte Menneskestrømmen, som bølgede frem og tilbage. I denne Sværm søgte hun de unge og eleganteste ud, medens hendes Blik gled ligegyldigt forbi de fattigt klædte, de gamle og stygge, hvis Træk vare mærkede af Skuffelser og Sorger.

En klar Septemberdag stod hun paa sin sædvanlige Plads, bøjet forover med Albuerne støttede paa Disken, optaget af at sé ud paa Gaden. Paa én Gang gik Døren op. Den unge Pige fór sammen, rettede sig i Vejret. — og blev blussende rød, da hun opdagede, hvem det var, som var kommen ind.

Foran hende stod den unge Herre, som hun havde mødt paa Vesterbros Passage. Han var klædt ganske som dengang; kun havde en mørkerød Nellike taget Rosens Plads i hans Knaphul. Der

var en stærk Vellugt omkring ham; — ikke Nellikens friske Blomsterduft, men en sød og svimlende Parfume, som gjorde Ingeborgs Hoved tungt.

Hun saa, at han ogsaa havde genkendt hende. Han trak de blonde Øjenbryn sammen i Overraskelse og mumlede noget mellem Tænderne. Men straks efter antog hans Ansigt dets sædvanlige kolde, ligegyldige Udtryk.

Han bad om at sé paa Handsker.

Ingeborg spurgte med en let Skælven i Stemmen, som hun forgæves søgte at gøre fast:

»Hvilket Nummer ønsker De?«

Han saa hende stift ind i Øjnene. Der dirrede ligesom den svageste Antydning af et drillende Smil omkring hans smukke, faste Mund.

»Jeg har virkelig glemt det. Tør jeg bede Dem være saa god at tage Maal af min Haand?«

Ingeborg forstod godt, at han *ikke* havde glemt det, at han blot sagde det for at faa hende til at tage hans Haand i sin. Sagtens havde han lagt Mærke til hendes Forvirring og vilde benytte sig deraf. Hun blev oprørt ved denne Formodning, og hendes nydelige Ansigt lagde sig i stramme, afvisende Folder. Uden at sé op en eneste Gang tog hun det ønskede Maal, sagde kort Nummeret og skød derpaa en Æske Handsker hen til ham, for at han selv kunde vælge.

Men hele Tiden, medens hun holdt hans bløde,

kølige Haand med de lange Fingre og tilspidsede Negle i sin, havde hun haft en Følelse af, at han stod og saa ufravendt paa hende med sit æggende Smil.

Hun gik hen til Kasserersken og vekslede et Par Ord med hende, medens han utaalmodigt vendte op og ned paa Handskerne, trak i Fingrene paa ét Par og holdt et andet op mod sin Frakke for at sammenligne Farverne. Da Ingeborg kom tilbage til sin Plads, sagde han:

»Aa, Frøken, vil De ikke være saa god at hjælpe mig med Valget? — De har sikkert en udmærket Smag.«

»Vist ikke saa god, som Herrens egen,« svarede Ingeborg spidst.

Men i næste Øjeblik fortrød hun, hvad hun havde sagt. Han havde igen rynket Brynene, men denne Gang med et Udtryk af Vrede. Og hun følte en uimodstaaelig Trang til at formilde ham, en Længsel, som hun ikke selv forstod, efter at høre ham tale venligt til sig igen.

Hun gav sig til at lede Bunken igennem og tog til sidst et Par smukke lysbrune Handsker frem.

»Synes De ikke om dem?«

»Jo, udmærket! — Det er netop, hvad jeg ønskede,« svarede han, medens et Smil af tilfredsstillet Forfængelighed opklarede hans Ansigt. — »Tak, saa bestemmer jeg mig for dem.«

Medens Ingeborg pakkede Handskerne ind,

sagde han i en blød og dæmpet Tone, som jog Blodet op i hendes Kinder.

»Var det ikke Dem, som jeg saa en Dag paa Vesterbros Passage, sammen med en ældre Kone og nogle Smaapiger? — Ikke sandt? — Jo, jeg tænkte det jo nok. Et Ansigt som Deres glemmer man ikke, naar man engang har sét det.«

Ingeborg havde bøjet Hovedet næppe mærkeligt til Svar, da han spurgte hende. Men hun talte ikke. Denne fremmede Mand havde en uforklarlig Magt over hende, som hun frygtede. Hun ønskede blot, at han vilde gaa sin Vej.

Da han havde betalt Kasserersken, vendte han sig endnu en Gang om imod Ingeborg. Maaske vilde han have talt til hende igen, men hun tvang sig til ikke at sé op, skønt hun følte hans Blik hvile paa sig. Lidt efter faldt Døren i, og den unge Pige drog Vejret lettet.

Kasserersken udbrød:

»Hvor det dog var et nydeligt Menneske! — Kendte De ham, Frøken Knudsen? Jeg syntes, han sagde en hel Del til Dem.«

»Jeg har aldrig talt med ham før,« svarede Ingeborg kort.

Saa gik hun hen og lukkede Døren op til Værelset indenfor, hvor der stod et Vindue aabent. Da den rene, kølige Septemberluft fyldte Rummet og tog den sødlige Parfume bort, blev Ingeborgs taagede Blik igen klart og roligt. — Det Hele var

dog en saa ganske ubetydelig Hændelse! Hun vilde ikke skænke den en Tanke mere. — — — — — — — — — — — — — — — — — — Kort Tid senere, en Søndag Eftermiddag, gik Ingeborg en Tur i Østre Anlæg. Hun havde Hovedpine og var i en tung og nedtrykt Stemning. Hendes Søstre havde bedt hende gaa med dem, men hun havde svaret, at hun var træt og trængte til at være ene.

Luften var skyet, Vejret mildt og stille. Nu og da gik der en Susen gennem de brogede Trætoppe, og Sivene ved Bredden af Søen bøjede sig ned over det rolige Vand, hvor den graa Himmel og de gyldentbrune Skove spejlede sig. Vejen var strøt med faldne Blade; — en Krages hæse Skrig brød gennem Stilheden — langt og klagende, som varslede det mørke Dage ind.

Den unge Piges Mismod blev styrket herude i den sørgende Natur. Hun vidste ikke selv, hvad det var, der fejlede hende. Hun stolede trygt paa Jørgens Kærlighed; hendes Fremtid var jævnet og sikret — — — — Og dog var der en ubestemt Længsel, en smertelig Higen i hendes Sind, som gjorde hende utilfreds med de fredelige Kaar, som Livet havde budt hende.

Hun følte sig snart træt og satte sig paa en Bænk ved Søen.

Der stod en Tjørnebusk lige overfor, hvis yderste Grene bøjede sig ud over det stillestaaende Vand, medens Toppens fine Kviste hævede sig højt

over Sivskoven op mod den graa Luft. Mellem de sparsomme, gulnede Blade sad hist og her en Klynge Bær, røde som blødende Draaber. Der var fuldt op af Spurve mellem Grenene; de hoppede frem og tilbage med svage smaa Pip eller sad ganske stille, pillede lidt ved Fjerene, lagde af og til Hovedet paa Siden og saa op mod Skyerne, underlig stille og forsagte, som om ogsaa de følte Trykket af Efteraarets rugende Tungsind.

Paa én Gang knagede Gruset under faste Fodtrin. Hvor Vejen drejede, saa Ingeborg en høj Mandsskikkelse i lys Overfrakke komme til Syne.

Hun kendte ham straks igen, og hendes Hjerte slog hæftigt. Et Øjeblik tænkte hun, at hun gjorde bedst i at gaa, men skammede sig saa over sig selv. Hvorfor skulde hun i det Hele taget bryde sig om ham? Hvad var han andet end en fremmed ung Mand, som havde talt med hende en eneste Gang og sagt hende nogle smigrende Ord — som saa mange andre! — Desuden vilde han vel ikke engang lægge Mærke til hende.

Da han kom nærmere, saa hun, at han havde en Skitsebog i Haanden. Han var altsaa Kunstner. Det havde hun ikke troet. Han saa for elegant ud dertil; hans Paaklædning var alt for udsøgt og omhyggelig — — — Hun havde tænkt, at han var Officer, Jurist, eller maaske en rig Forretningsmand.

Nu var han ganske tæt ved hende. Han saa

lige ud for sig, medens han gik, og nynnede saa smaat, som om han var tabt i fornøjelige Tanker.

Med ét standsede han. Han havde dog sét hende og tog Hatten dybt af med et Smil af glad Overraskelse.

»Dette er én af mine gode Dage!« udbrød han muntert, idet han kom hen og satte sig paa Bænken ved Siden af den unge Pige. Mit Arbejde lykkes for mig, — og jeg møder *Dem!*«

Ingeborg havde rejst sig forvirret og vilde gaa, men han strakte Haanden ud imod hende med en afværgende Bevægelse.

»Er jeg virkelig saa frygtelig, at min Nærværelse jager Dem paa Flugt? — Det gør mig meget ondt. Men hvis én af os *maa* gaa, saa bliver det mig. Det er kun min Pligt at vige Pladsen, da De sad her først. For Resten forstaar jeg ikke, hvorfor vi ikke kan dele Bænken ganske fredeligt imellem os.«

Der var et skælmsk Blink i hans Øjne, som hun ikke kunde modstaa. Han saa kønnere ud end nogensinde. Og desuden havde han jo Ret — det var ganske naturligt, at de to kom til at sidde paa samme Bænk i et offentligt Anlæg. Det vilde være latterligt at gaa. Hun satte sig ned igen, men i en betydelig Afstand fra ham. Og dog følte hun hele Tiden den samme stærke Duft, som én Gang tidligere havde bedøvet hendes

Sanser, og vidste, at han sad og saa paa hende med det samme forvirrende Smil.

Efter en Stunds Forløb sagde han:

»Frøken, jeg har en stor Bøn til Dem. Jeg er en Smule Maler, og De har en usædvanlig pikant Profil. Vil De give mig Lov til at tegne Dem?«

Han havde allerede aabnet Skitsebogen. Der var det hos ham, som ikke taalte Modstand, og som den unge Pige mod sin Vilje bøjede sig for. Hun nikkede til Tegn paa Indvilligelse — og følte dog i samme Øjeblik, at hun ikke engang havde Ret til at lade en fremmed Mand tegne sit Billede, tage, saa at sige, en Del af hende selv, fordi hun ikke var sin egen mere, men Jørgens.

Medens han tegnede, sagde den unge Mand:

»De passer i Grunden slet ikke i disse Omgivelser. Disse triste, falmede Træer er en daarlig Ramme for Deres lyse Ansigt. Jeg kunde have Lyst til at male Dem midt i en Rosenhave.«

»Jeg passer aldrig i mine Omgivelser,« sagde Ingeborg bittert, uden at lægge Vægt paa hans sidste Ord.

»Hvad mener De?« spurgte den unge Mand overrasket. Han havde ikke ventet, at dette friske Pigebarn allerede kunde være utilfreds med Livet.

Ingeborg havde talt mere til sig selv end til ham, idet hun gav efter for sin tunge Stemning.

Men nu forstod hun, at det vilde være taabeligt af hende at tale om sine Sorger til en fremmed.

»Aa, ingenting!« svarede hun undvigende.

»Ingenting? — Det Svar tager jeg ikke for gyldigt. Nu, da De har begyndt, maa De virkelig fortsætte og fortælle mig, hvorledes Deres Omgivelser har forsyndet sig imod Dem.«

Den unge Pige sad et Øjeblik tavs. Saa pegede hun paa en lille Spurv, der hoppede om i Gruset ved hendes Fødder.

»Det er bare det,« sagde hun, »at jeg er en fattig Fugl, som Spurven dér, — og at jeg hele mit Liv har længtes efter at blive som én af de rige Fugle, der kommer susende, kommer brusende — De kender nok Visen.«

»Hvis De er en Spurv, maa det da være en Gulspurv! — Og de rige Fugle vil vist gerne optage én i deres Kreds, som har saa pragtfulde gyldne Fjer,« sagde han skæmtende og strakte Haanden ud, saa Fingerspidserne strejfede hendes Haar.

Hun fór sammen og flyttede sig længere bort fra ham.

»Hvad gør De dér!« raabte han i en bydende Tone. »De skifter Stilling og ødelægger mit Arbejde for mig! — De maa virkelig komme tilbage til Deres forrige Plads.«

Ingeborg adlød. Hun med sin stærke, trodsige Natur, der saa tit havde vægret sig ved at opfylde

sine Forældres, ja selv Jørgens Ønsker, bøjede sig modstandsløst for denne fremmede Mand. Hun følte, at det var Uret; hun var vred baade paa ham og sig selv. — — Men paa samme Tid stjal en Følelse af ukendt Sødhed, af svimmel Lykke, sig sagte over hende og tog al hendes Viljekraft fangen.

Han sad en Tid tavs og tegnede ivrigt. Derpaa sagde han:

»De maa gerne tale. Saa kommer der mere Udtryk i Deres Ansigt. Fortæl mig den fattige Fugls Tanker om Livet.«

Under Indflydelse af hans Nærværelses Trylleri begyndte Ingeborg at fortælle om sin Barndoms Savn og Længsler og straalende Drømme. Tanker, som hun aldrig før havde udtalt til nogen, formede sig nu i Ord. Til sidst afbrød han hende brat:

»Hvorfor gifter De Dem ikke med en dannet Mand, som har Penge? — De er smuk nok dertil.«

Ingeborg slog Øjnene ned og svarede usikkert:

»Jeg er forlovet — med en Mand af min egen Stand.«

»Forlovet! Fy for F—!« udbrød den unge Mand hæftigt og lod Blyanten falde. Men et Øjeblik efter tog han den op igen og fortsatte med en komisk Grimace:

»Undskyld, Frøken. Jeg tog fejl. Jeg vilde have sagt: til Lykke.«

Taarerne brændte i Ingeborgs Øjne. Hun

kunde ikke taale, at han spottede hende; hvad gav ham Ret dertil? — Hvis han saa Jørgen og hende sammen, vilde han vist finde dem latterlige. For første Gang skammede hun sig over sin Kæreste, fordi han var en simpel Mand.

Der kom nogen forbi paa Vejen. Den unge Herre slog hurtigt Skitsebogen i og lænede sig tilbage paa Bænken med en ligegyldig Mine. Ingeborg greb Lejligheden til at vende sig om og tørre sine Taarer bort.

»Hvad skal jeg kalde min smukke Pige?« spurgte han lidt efter, da de atter vare ene. »Jeg mener: hvad hedder De?«

»Ingeborg Knudsen.«

»Ingeborg! — Det er et kønt Navn. Det glæder mig; jeg kan ikke lide stygge Navne. — Sé her *min* Ingeborg!«

Han skød Bogen hen til hende.

Hun saa sit Portræt, let henkastet med flotte, kække Linier af en øvet og sikker Haand. Hun forstod, at det var dygtigt gjort og sagde beundrende:

»De maa være en stor Kunstner.«

»Kunstner!« — Han lo og trak paa Skuldrene. »Nej, endnu har jeg ikke gjort mit Navn udødeligt. — Vil De for Resten vide, hvad jeg hedder?«

Uden at vente paa hendes Svar, trak han en duftende Ruslæders Tegnebog op af Lommen, aabnede den og tog et Visitkort frem.

»Her, Frøken, til Tjeneste.«

»Arne Krag, cand. phil.,« læste hun og tilføjede forbavset:

»Men saa er De jo Student!«

»Jeg er lidt af hvert,« sagde han med et Smil. »Lidt Student, lidt Maler, lidt Journalist — kun én Ting er jeg fuldt og helt: Beundrer af alt, hvad der er smukt.«

Hans varme Blik fik hendes Hjerte til at slaa stærkere. Og hun havde fundet hans Øjne kolde!

»Er De færdig?« spurgte hun og rejste sig fra Bænken. »Kan jeg gaa nu?«

»Ja, for Billedets Skyld gerne. For min egen — nødigt!«

»Men jeg maa virkelig hjem. Faar jeg det ikke?« spurgte hun og strakte bedende Haanden ud.

»Billedet? Nej, Frøken, en saadan Skat giver jeg ikke fra mig, ikke en Gang til Dem. Men vent lidt, saa skal De faa et andet Minde om mig.«

Han sprang op og gik hen til Tjørnebusken. Fuglene fløj skræmmede til alle Sider. Paa én af de øverste Grene sad en smuk lille Kvist med fint formede gyldne Blade og purpurrøde Bær. Han brød den af og kom hen og stak den i Knaphullet paa Ingeborgs sorte Trøje.

»En Tjørnekvist!« sagde hun sørgmodigt. »Det maa vist betyde noget ondt.«

»Betyde, betyde!« udbrød han utaalmodigt. »De er da ikke saa barnagtig, at De tror paa sligt? — Det betyder ingenting, men Farverne ere smukke.«

Ingeborg stod et Øjeblik tøvende, uvis om hun skulde give ham Haanden til Farvel eller ej. Men før hun var bleven enig med sig selv derom, havde han taget den og trykket den fast i sin.

»Naar ses vi to igen?« spurgte han i en lav, blød Tone.

»Jeg véd ikke, svarede hun, blussende under hans Blik, trak saa Haanden til sig med et kort Farvel og gik ned ad Stien uden at sé sig tilbage.

Da Ingeborg siden var ene inde paa sit Værelse, tog hun Arnes Visitkort frem, rev det i smaa Stykker og kastede det ud ad Vinduet. Hun havde Tjørnekvisten i Haanden for at lade den følge efter, men paa én Gang sank hendes Hoved ned over den, og hendes varme Læber fæstede sig paa de falmede Blade i et lidenskabeligt Kys. Saa gav hun et svagt Skrig, forfærdet over sig selv og brast ud i Taarer — de bitreste, hendes unge Liv havde kendt. — Der kom en Tid fuld af Kamp og Sjælekval for Ingeborg. Alt det retskafne og sunde i hendes Natur klyngede sig til Jørgen. I sine bedste Øjeblikke følte hun, at Troskab mod ham ikke blot var hendes Pligt, men ogsaa hendes eneste Redning for den Fare, som hun bar i sig selv, i sin egen Lidenskab. Hun ønskede da, at hun kunde gaa til ham, sige ham alt og bede ham beholde hende hos sig for at skærme hende mod Fristelsen, som hun ikke selv ejede Kraft til at

modstaa. Men Skam og Stolthed holdt hende tilbage. Desuden vidste hun, at han ikke kunde gifte sig med hende endnu — og det gik ikke an, at hun opgav sin gode Stilling for at tage tilbage til Madam Nielsen. Hun sørgede selv for sin Klædedragt nu og kunde endogsaa hjælpe sine Forældre en Smule. Pligt stred imod Pligt, og hun saa ikke Vej ud af sin Nød. For hver Gang, hun mødte Arne, fik han større Magt over hende. Hun kunde ikke mere skjule det for sig selv: hun elskede ikke Jørgen, sin brave, hæderlige Kæreste, der havde budt hende et helt Livs Kærlighed og Omhu; — men hendes Vilje var Voks i Haanden paa denne fremmede Mand, om hvem hun blot vidste, at han var smuk og elegant, at han søgte hende overalt, men som aldrig havde givet hende et ærligt Løfte, hvorpaa hun kunde bygge et Haab for Fremtiden.

Men det var ikke altid, at hun saa sin Stillings Farer saa klart. Der kom Tider, hvor hendes ungdommelige Letsind var Arnes bedste Forbundsfælle.

Da nød hun Øjeblikkets Fryd uden at tænke paa Følgerne, glad over at være ung og smuk og beundret af ham, som i hendes Øjne var den mest fuldkomne af alle Mænd. Og fristende Røster hviskede da til hende, at han var Prinsen, som hun havde ventet paa, at hele hendes Livs Længsel havde vist imod ét Maal, som var naaet i ham. Hun havde hørt, at Kunstnere i Reglen ikke lagde saa

megen Vægt paa ydre Forhold, som andre; at det ikke var sjældent, at én af deres Kreds giftede sig med en fattig, smuk Pige. Maaske vilde Arne dog hæve hende op til sig og gøre hende til sin Hustru, saa snart hun selv var fri!

Hun kendte hans Forhold godt nok nu til at vide, at han kunde gøre det, hvis han blot vilde. Han var forældreløs, rig og uafhængig. Hans eneste nære Slægtning var en ældre Søster, som var gift i Skotland. Ingen kunde hindre ham i at vælge den Hustru, som behagede ham bedst.

Med ham vilde hun vinde al Rigdommens og Forfinelsens Velvære, som hun altid havde higet efter. Hun vilde komme til at bo i lyse, elegante Stuer; hun kunde vælge de Dragter, som fremhævede hendes Skønhed mest; — og Lyden af grove Stemmer og daarligt Sprog vilde ikke mere saare hendes Øre. Hvis hun blev Arnes Hustru, vilde Virkeligheden overgaa hendes Drømme. — — — Men naar hun var naaet saa vidt i sine Tanker, blev hun kold om Hjertet ved at mindes Jørgen. Hun søgte at trøste sig ved Haabet om, at han nok vilde komme over det, som saa mange andre — — — Men det lykkedes hende ikke at overbevise sig selv. Hun følte hele Tiden, at Jørgen var én af de Mænd, som ikke glemmer.

I et Par Maaneder levede hun dette dobbelte Liv, som hun selv foragtede. Jørgen blev ved at skrive sine simple, kærlige Breve, og hun anstrængte

sig for at svare naturligt og venligt. Hun kunde ikke overvinde sig til at bryde med ham — og kunde dog heller ikke løsrive sig fra Arnes farlige Selskab. Undertiden skrev ogsaa han til hende: smaa elegante, duftende Billetter paa svært, gulligt Papir, — saa forskellige fra Jørgens tarveligt udseende Breve! — Arne adresserede altid sine Billetter til Ingeborg i Butikken og søgte hende dèr; men han nærmede sig aldrig til hendes Hjem.

Vinteren kom tidligt det Aar. Næsten hele November var det Skøjteføre. Arne og Ingeborg mødtes i Reglen om Søndagen og løb paa Skøjter sammen paa Søerne eller i Grønningen. Hendes Forældre og Søskende vidste intet derom; de troede, at hun spaserede med sine Veninder. Ingeborg, der før havde været sand og ærlig, var nu kommen saa vidt, at hun bedrog dem, der vare hende nærest og kærest, blot for at kunne være nogle Timer uforstyrret sammen med Arne.

En Søndag Formiddag sidst i November kom Jørgen og overraskede Ingeborg. De havde ikke set hinanden, siden hun forlod Roeskilde i August.

Den unge Pige brast i Graad, da hendes Kæreste tog hende i sine Arme. Ved Synet af dette ærlige Ansigt, af disse Øjne, som søgte hendes saa tillidsfuldt og kærligt, forstod hun først rigtig sin Synd imod ham og angrede den bittert. Men Jørgen glædede sig over hendes Taarer. Han havde læst mellem Linierne i Ingeborgs sidste Breve, at alt

ikke var, som det burde være. Derfor var han kommen til København. Nu tænkte han, at kun Længslen efter ham havde tynget paa hendes Sind, og at han havde ængstet sig uden Grund.

Ingeborg var underlig til Mode. Som hun sad der hos Jørgen, med hans Haand i sin, og hørte ham tale om Roeskilde, om sin Moder, om det Hjem, som de havde delt sammen, forekom det hende, at de sidste Maaneder med deres Strid og Uro kun havde været en flygtig Feberdrøm, og at hun igen var vaagnet op til det gamle fredelige, hegnede Liv, hvor ingen Fristelse naaede ind. Hvor godt det var at leve saaledes — rolige Dage, fulde af glad Pligtopfyldelse, af ren Hengivenhed, af den Tilfredsstillelse, som en god Samvittighed giver! — Aa, om hun dog kunde tæmme sit eget taabelige Hjertes Higen efter de fristende, forbudte Glæder og holde den Lykke fast, som hun holdt i sin Haand — Livets rene, hjemlige Lykke, den eneste, som det var værd at eje — — —

Ingeborgs smaa Søskende, som ikke havde set Jørgen før, stod i Kreds omkring ham og betragtede ham med store, nysgerrige Øjne. Han løftede saa den ene, saa den anden, op paa sit Knæ og talte spøgende til dem paa sin godmodige Maade, saa han snart vandt deres smaa Hjerter aldeles. Ingeborg fik med ét en Tanke — og rødmede derved, uskyldig og ubevidst, som hun endnu var. Maaske kunde hun engang komme til at sidde saaledes hos

Jørgen i deres eget lille Hjem, og deres egne Børn vilde lege omkring dem. Udenfor skulde der være Duft af Blomster og Urter og af den friske Muldjord; Søens styrkende Aande skulde bæres ind i deres Hjem, og den vide Himmel hvælve sig over det. Det vilde være et Liv, som hun havde drømt det i sine bedste Timer, Og al den Velsignelse kunde blive hendes, hvis hun selv vilde — — — hvis hun blot selv vilde!

— Men da de smaa Søskende et Øjeblik gik ud af Stuen, kom der en lammende, foragtelig Fejghed over Ingeborg. Nu, da hun var ene med Jørgen, følte hun, at hun burde tale, sige ham alt og bede ham om Tilgivelse. Saa maaske kunde hun endnu reddes. Men hendes Læber pressede sig sammen, tørre og brændende; ikke et Ord kunde hun faa frem. Øjeblikket gled forbi for aldrig mere at komme tilbage.

Jørgen kyssede hende, da de vare ene, med mere Lidenskab end nogensinde før. Han havde længtes saa meget efter sin lille Kæreste! Men Ingeborg holdt ikke af ham saaledes. Hans Omfavnelse var hende imod; hans Kys fik hende til længes efter en andens Læber, — og i denne Længsel gik hendes vaagnende Anger, hendes Drøm om ren Lykke til Grunde. Hen paa Eftermiddagen spurgte Jørgen Ingeborg, om de skulde gaa en Tur. Hun frygtede for et Møde med Arne og sagde, at det vist var meget koldt og at hun helst vilde blive

hjemme. Men han lo ad hende; det var klart og stille, let Frost, ganske udmærket Vejr for raske unge Folk, og hun plejede dog ikke at høre til dem, som krøb sammen i Kakkelovnskrogen.

Ingeborg gik ind paa sit Værelse for at tage Tøjet paa med Hjertet tungt af en knugende Forudfølelse af ondt. Da hun ledte i en Skuffe efter sine Handsker stak hun sig paa en vissen Tjørnekvist, som laa dèr. En Blodsdraabe piblede frem paa hendes Finger, rød, som Bærrene engang havde været. Den unge Pige sugede Blodet ind og tænkte med pludselig opblussende Lidenskab, at selv om den Vej var strøet med Torne, som førte til Arne, saa vilde hun dog gaa den, og hellere tage Lidelsen af hans Haand, end Glæde af en andens. —

Jørgen rystede sørgmodigt paa Hovedet, da Ingeborg kom ind i Stuen i sin pelsværkskantede Jakke og sin fikse lille Hat.

»Du har altid sét ud som en Dame,« sagde han, »men nu er du saa fin, at jeg næsten er bange for at følges med dig. Bare du ikke skammer dig over mig!«

»Vist ikke«, svarede Ingeborg med et mat Smil; men hun følte i sit Hjærte, at han havde Ret. Da de kom ud paa Gaden, i Vinterdagens klare Lys, mellem den søndagspyntede Mængde, lagde hun først rigtig Mærke til, hvor daarligt hans Tøj sad, hvor hans Støvler vare klodsede, hans

Hat gammeldags og løjerlig. Han bød hende Armen, men hun gjorde en afværgende Bevægelse. Alle Folk behøvede dog ikke at vide, at han var hendes Kæreste, mente hun.

Jørgen gættede hendes Tanker med Kærlighedens Klarsyn.

»Jeg skulde have købt et Sæt nyt Tøj, før jeg tog ind til dig,« sagde han undskyldende. »Du, som selv er saa fin og nydelig, kan ikke være tjent med at have en Kæreste, der sér ud som en hel Bonde. Men i Roeskilde sér man ikke megen Stads, vèd du, og jeg tænkte derude, at mine sorte Klæder vare meget gode.

»Aa, det har jo ikke noget at sige,« svarede Ingeborg kort. Morgenens gode Stemning havde forladt hende aldeles, og hun følte sig irriteret og utilfreds med alt.

Hun sagde til sig selv, at hvis Jørgen havde været en rigtig Mand vilde han ikke saa let have mistet hende. Han rettede sig alt for meget efter hende, og det trættede hende blot. I sin blinde Godtroenhed saa han intet, hørte intet, var latterlig tryg — — Det faldt ham slet ikke ind at tænke paa, at der var andre Mænd til i Verden end han, og at hun var en smuk Pige — — —

Som saa mange unge Kvinder vidste Ingeborg ikke, hvori ægte Mandighed bestaar. Hun tog Arnes udfordrende Selvbevidsthed derfor, men evnede ikke at finde den bag Jørgens bramfri Væsen.

De gik en Tur i Ørstedsparken. Paa Tilbagevejen langs med Boulevarden mødte de mange med Skøjter i Haanden.

»Hvor skøjter Folk i Grunden herinde i København?« spurgte Jørgen pludselig.

Ingeborg fór sammen. Men hun tvang sig til at svare i en ligegyldig Tone:

»Aa — forskellige Steder. De fleste løber paa Søerne hernede.«

»Skøjter du ogsaa?«

»Ja, undertiden.«

Hun havde drejet Hovedet bort og talte med lav, hæs Stemme.

»Med hvem?«

»Aa — med hvem det dan træffe sig.«

»Jeg er bange for, at jeg har forstyrret dig i din Fornøjelse i Dag,« sagde Jørgen.

Ingeborg vendte sig brat om imod ham. Anede han noget? — Nej, der var ikke Spor af Ironi i hans Ansigt. Han havde talt ud af sit ærlige Hjertes fuldkomne Tillid og dybe Ømhed. Det faldt ham ikke ind at mistro hende.

Hun svarede ikke. Jørgen vedblev:

»Skal vi ikke gaa ned og sé paa Skøjteløberne? Det er for tidligt at gaa hjem.«

Hans Ord ramte hende igen som et pludseligt Stød. Arne vilde sikkert være dernede paa Isen. Mødet kunde dog ikke undgaas. Det *skulde* altsaa være.

»Som du vil,« svarede hun dumpt og fulgte Jørgen med en Følelse af, at hun gik Afgørelsen i Møde.

Saa snart de kom ned til Søen, opdagede hun Arne mellem Skøjteløberne. Hun kunde have kendt hans høje, smekre Skikkelse blandt tusinde. Han var ene; og midt i sin Sorg følte Ingeborg en pludselig hæftig Glæde ved Tanken om, at ingen anden ung Pige havde taget hendes Plads ved ham.

Jørgen havde mærket Ingeborgs Forstemthed. Han var ikke saa blind, som hun troede. Kun faldt det ham ikke ind, at hun kunde tænke paa en anden, medens han endnu var fæstet til ham. Men den Angst, som hendes Breve havde fremkaldt hos ham, kom nu forstærket tilbage. Fortrød hun, at hun havde givet ham sit Ord? Tænkte hun, at hun kunde gøre sig Haab om en bedre Fremtid, end den, han kunde byde hende? — I sit Hjertes dybe Beskedenhed gav han hende Ret deri. Og dog var Tanken om at miste hende saa bitter, at han ikke havde Mod til at give den Rum.

De stod dèr ved Siden af hinanden uden at tale, medens den korte Vinterdags Lys døde langsomt ud. Husene hinsides Søen stode som mørke Masser mod Luftens brændende røde Klarhed, som længere oppe gled over i gyldent, violblaat og tindrende grønt — en regnbufarvet, straalende Himmel over den vintermørke Jord. Lygterne bleve tændte; Blus efter Blus sprang frem af Skum-

ringens Skygger, byggede Bro over den islagte Sø og dannede blinkende Lyskæder inde ved Bredderne. Den glade By smykkede sig til Aftenens Fest; fra Isen bares Latter og muntre Raab ind mod de tavse to, som nu vare komne til Afgørelsens svære Time.

Paa én Gang saa Ingeborg Arne skyde brat ind imod Bredden. Hun vidste, at han var nærsynet og haabede, at han ikke vilde sé hende. Men hun var kommen til at staa lige under en Lygte, hvis Skær faldt klart over hendes Ansigt. Med et Smil af glad Genkendelse standsede han lige ud for hende.

»Er det Dem, Ingeborg?« raabte han. »Kommer De endelig? Hvorfor har De ladet mig vente saa længe i Dag?«

I det samme opdagede han, at hun ikke var ene. Hans Ansigt fik et spottende Udtryk. Med et »Undskyld! Jeg vidste ikke, at jeg forstyrrede,« som klang udfordrende frækt i Jørgens Øren, drejede han sig om og for tilbage, ud over Isen.

Ingeborg kastede et flygtigt, sky Blik op paa Jørgen. Hun havde aldrig troet, at hans brune Ansigt kunde blive saa blegt.

»Hvem var den Herre?« spurgte han med dirrende Stemme.

»En Hr. Krag, som jeg kender lidt til,« svarede hun tonløst.

»Han lader til at staa paa en meget fortrolig

Fod mod dig.« sagde han saa bittert, som hun aldrig før havde hørt ham tale.

Hun tav. Han tog sit Lommetørklæde frem og tørrede sig over Panden, hvor store Sveddraaber vare brudte frem.

Ingeborg skælvede ved at sé den Smerte, hun havde fremkaldt. Skønt hun frygtede for Jørgens Ord, var hans Tavshed næsten endnu sværere at bære. Til sidst sagde han, saa hæst, at hun knap forstod ham:

»Ingeborg, du holder ikke af mig mere. Du er mig ikke tro.«

Hun kunde ikke svare. Hun vaklede og maatte læne sig til Lygtepælen for Støtte.

»Sé paa mig!« sagde han.

Hendes angstfulde, skyldbevidste Blik gav ham Vished. En dump Lyd, som en Stønnen, brød frem over hans Læber.

Ingeborg kunde ikke udholde at sé hans Sorg. Hun strakte Haanden ud og rørte sagte ved hans Arm.

»Jørgen, du maa ikke tage dig det saa nær, hører du!«

»Ikke tage mig det nær!« brød han voldsomt ud, men standsede brat og holdt sin Smerte i Tømme. Ingeborg saa hans kæmpende Ansigtsmuskler glattes ud, hans skyede Blik blive klart og mildt. Og nu da det var for sent, forstod hun,

at den var en virkelig Mand, der sejrede over sig selv, som Jørgen i denne Stund.

»For min Skyld fik det være det samme,« vedblev han lavt og roligt. »Men det gør mig saa inderlig ondt for dig, Ingeborg. Hvis du havde sluppet mig for noget bedre, skulde jeg ikke have klaget. Jeg har altid tænkt, at du var alt for smuk og fin for mig. — Men jeg er bange for, at den Herre, som kom her for lidt siden, ikke vil dig andet end ondt.«

Ingeborg tav, overvældet af hans Ædelmodighed.

»Tror du, at han vil gifte sig med dig?« spurgte han.

»Aa Gud — jeg véd ikke.«

»Men du holder af ham?«

Hun nikkede. Det var hende umuligt at lyve for Jørgen i dette Øjeblik.

»Stakkels Ingeborg?« sagde han blot.

De begyndte at gaa mekanisk langs med Søerne, nedover mod Jærnbanen. Paa én Gang standsede Jørgen og holdt Haanden ud mod den unge Pige.

»Farvel, Ingeborg,« sagde han. »Jeg vil ikke tvinge mig ind paa dig, da du ikke holder af mig mere. Jeg vil kun bede dig om én Ting: pas paa dig selv! Hvis du mærker, at han ikke mener dig det ærligt, saa tag dig i Agt, — husk paa Bodil! — Og skulde du nogensinde komme til at —

tænke anderledes, saa véd du, at jeg vil aldrig holde af nogen anden Pige i Verden, end af dig.«

»Hvad mener du, Jørgen?« udbrød Ingeborg forvirret og fortumlet, uden at tage hans Haand. »Vil du gaa?«

»Ja, jeg gaar til Banen nu og rejser hjem med det samme. Farvel Ingeborg,« gentog han.

Da det gik op for Ingeborg, at Bruddet var uigenkaldeligt, at hun skulde skilles fra Jørgen straks, for bestandig, gav hun et svagt Skrig af Angst og Smerte. Hun forstod, at med ham vilde hun miste sit Sinds Renhed, sin gode Samvittigheds Fred. Det Haab om en tryg og skærmet Fremtid, som endnu om Morgenen havde lyst over hendes Liv, var slukket nu; Fristelsernes Storme, Skyldbevidsthedens Mørke vilde bryde ind over hende.

Og hvilken Skat af Kærlighed hun havde tabt! Hvilken Mand hun havde stødt bort fra sig! Hun kendte ham først rigtig nu, i Skilsmissens Stund.

Ingeborg, som før havde været saa stolt og overmodig, bøjede sig nu ned og kyssede ydmygt Jørgens grove Haand.

»Tak for alt,« hviskede hun.

Han trak Haanden til sig, ganske forskrækket over, hvad hun havde gjort. Og dog havde han i dette næsten ufrivillige Tegn paa hendes Agtelse og Godhed for ham faaet den Oprejsning, som han trængte til for at faa Kraft til at bære sin Byrde.

»Gud være med dig, Ingeborg,« sagde han med et svagt Haab i Hjertet, som mildnede Sorgen. »Kanske vi dog mødes engang i bedre Tider!« —

Saa fortsatte han sin Vej til Banegaarden, og hun gik ene hjemad. — »Hvor er Jørgen?« spurgte Madam Knudsen forbavset, da hun saa Ingeborg komme ind alene. Hun gik ivrigt frem og tilbage og dækkede Aftensbordet, som hun søgte at give et saa festligt Udseende som muligt.

»Han er taget hjem til Roeskilde, svarede den unge Pige tonløst.

»Til Roskilde!« — Madam Knudsen satte med rystende Haand det Fad, som hun lige havde hentet i Køkkenet, fra sig paa Bordet, og kom hen og saa sin Datter forskende ind i Ansigtet.

»Har du gjort det forbi med ham?« spurgte hun med hæs Stemme.

Ingeborg nikkede blot til Svar.

»Saa Gud hjælpe os alle sammen!« udbrød Madam Knudsen og lod Hænderne falde slapt ned ved Siden med en trøstesløs Bevægelse. Hendes Ansigt fortrak sig, som om Graaden var ved at bryde frem. Hun vendte sig brat om, gik med tunge slæbende Trin hen over Gulvet, ind i Sovekammeret og lukkede Døren haardt i efter sig.

Ingeborg løb efter hende, grebet af en pludselig Angst.

»Mo'r, Mo'r!« raabte hun og tog i Døren.

Den var laaset. Man hørte en dump, klagende Stønnen derinde fra.

»Aa, Mo'r, luk op!« bad Ingeborg, næsten ude af sig selv af Sorg og Skræk. Men hun fik intet Svar. Saa slap hun Dørlaasen, gik et Par Skridt frem og lod sig falde ned paa en Stol ved Bordet — det Bord, som var blevet dækket med alt det bedste, det fattige Hus ejede, til Ære for Datterens Brudgom.

Den unge Pige skjulte Ansigtet i Hænderne, taareløs og stum. Hun havde en Følelse af, at hun nu var fordømt og udelukket fra al menneskelig Kærlighed.

Da blev Døren til Gaden aabnet, og smaa, trippende Trin kom hen over Gulvet. En lille Haand rørte ved Ingeborgs Arm, og en barnlig Stemme spurgte:

»Hvor er Jørgen henne? Han var saa rar! Kommer han ikke mere tilbage?«

Hun tog Hænderne bort og saa ind i to klare, blaa Øjne, som søgte hendes med et bedrøvet og undrende Udtryk. Det var hendes mindste lille Broder, en seksaars Dreng, for hvem Jørgen havde fattet en særlig Forkærlighed.

Ingeborg tog Barnet op paa sit Skød og kyssede ham.

»Nej, han kommer aldrig mere tilbage,« sagde hun, og paa én Gang gik den knugende Forstenelse bort, og al hendes opstemmede Smerte fik Luft i

en Strøm af angerfulde Taarer. — I de første Dage efter Bruddet, medens Ingeborgs Sorg og Anger endnu var frisk og usvækket, ønskede hun tit, at hun kunde betro sin Moder alt og søge Raad hos hende. Men hun vovede ikke; Madam Knudsens ubøjelige Tavshed, som var en stærkere Dadel end Ord, fik hende til at tro, at hendes Moder i sin Vrede helt havde lukket hende ude af sit Hjerte. Og dog var det netop Kærlighed til Ingeborg, som fik Madam Knudsen til at sørge saa dybt over, at hendes Datter selv havde stødt sin Lykke bort. Men hun kunde ikke udtale sig derom, fordi hun, som det saa tit er Tilfældet med udannede Folk, manglede Evne til at give sine inderligste Følelser Udtryk i Ord. Desuden tænkte hun, at det var bedst at lade den Sag hvile, da det dog ikke kunde blive anderledes. Det var Ingeborgs egen Vilje, og Skomageren, som kun daarligt kunde skjule sin Glæde over Bruddet, var paa hendes Side. Derfor mente Madam Knudsen, at for hende var der ikke andet at gøre, end at bære Sorgen i Tavshed.

Saa gik Dagene, og Jørgens Navn blev ikke mere nævnet i Portnerboligen.

Den første Søndag gik Ingeborg ikke ud. Men da hun Mandag Aften kom ud fra Butikken, fandt hun Arne ventende paa Gaden.

Skønt hun havde tvunget sig selv til ikke at

søge ham, var Længslen i hendes Sind dog lige stærk og mægtig. Den pludselige Glæde, som hun følte ved Synet af ham, jog Blodet op i hendes Kinder.

»Hvorfor kommer De ikke mere ned paa Isen?« raabte han hende i Møde. »Nu har De skuffet mig i to Søndage, og da jeg ikke kunde undvære Dem længere, blev jeg nødt til at opsøge Dem her.«

Han talte i en spøgende Tone og saa hende smilende ind i Ansigtet. Han saa smuk og elegant ud i sin rige Bjørneskindspels, med den høje Silkehat, som *han* forstod at bære. Duften af den fine Cigar, som han holdt i Haanden blandede sig med hans sædvanlige Parfume, som kendtes behageligere og mindre stærk end ellers herude i den friske Frostluft.

Ingeborg tøvede med Svaret. Arne tog uden videre hendes Haand, drog den ind under sin Arm og sagde paa sin myndige Maade:

»Saa, nu gaar vi to en lille Tur sammen, og De fortæller mig, hvad der har holdt Dem tilbage fra at komme.«

Hvor lunt hendes Arm laa gemt inde i hans! Det var, som gik der en varm Strømning ud fra den og fik Blodet til at rulle hurtigere gennem hendes Aarer. Hun følte ikke mere Vinteraftenens Kulde. Hun havde slet ikke Lyst til at tale, ønskede blot at blive ved at gaa videre saaledes ved hans Arm, og se op paa hans regelmæssige

Profil, som blev klart oplyst af Skæret fra Butiksvinduerne.

Men Arne ventede paa Svar, og hun sagde til sidst:

»Jeg har hævet min Forlovelse.«

»Saah!« — Arne fór sammen, og der gik et flygtigt Udtryk af Misfornøjelse hen over hans Træk. Men han betvang sig straks og spurgte:

Var det Deres Kæreste, som jeg saa sammen med Dem nede ved Isen?«

»Ja, det var,« svarede Ingeborg.

»Det saa ud til at være en slem Bede!« udbrød Arne med en overmodig Latter.

»Han er et godt Menneske,« sagde Ingeborg en Smule hæftigt og drog uvilkaarligt sin Arm ud af den unge Mands. Hun havde endnu saa megen Godhed for Jørgen, at hun ikke kunde taale, at han blev gjort latterlig, ikke engang af Arne.

»Ja, Gud bevares, det tvivler jeg ikke paa! Den Slags intetsigende Folk er altid yderst skikkelige. — Jeg beder »den forhenværende« om Forladelse, hvis jeg har fornærmet ham. Jeg troede ikke, at han endnu havde saa høj en Stjerne hos Dem.«

Arne fortrak Ansigtet til en saa komisk Grimace, at Ingeborg mod sin Vilje kom til at le, skønt hun følte mere Trang til at græde. Han benyttede sig af sin Sejr til igen at lægge hendes Arm i sin

»Blot vi ikke møder Folk, som kender mig!« udbrød Ingeborg pludselig.

»Skammer De Dem over at gaa med mig?« spurgte Arne med et varmt Blik.

Jørgen havde gjort hende det samme Spørgsmaal med en anden Bevæggrund. Da havde hendes tvungne Nægtelse været saa god som en Bekræftelse. Nu derimod mødte hun Arnes Blik med et Smil, hvori al hendes Forelskelse spejlede sig, og som gav ham tydeligt Svar.

»Tak,« sagde han. — »For Resten er der jo ingen Grund til, at vi skal gaa netop her paa Købmagergade.«

Han drog hende med sig ind i en snæver Sidegade, som laa mørk og menneskefattig i den sene Vinteraften. Ingeborg syntes, at der saa skummelt og uhyggeligt ud, og gjorde en uvilkaarlig Bevægelse for at holde ham tilbage, Men i det samme kom hun til at se op paa Himlen. De urolige, mørke Skyer, som hele Dagen havde truet med Sne, havde skilt sig lige over deres Hoveder og givet Rum for en lille Plet af den fløjelsdybe, violblaa Nattehimmel, hvor en eneste Stjerne straalede. Ingeborg blev forunderlig beroliget. Dette ene lille Lys i Himlens og Jordens Mørke var som et venligt Øje, der vaagede over hende. Og desuden — hun gik jo med den Mand, som var hende kærest af alle — hvad skulde hun da frygte?

De tav en Stund begge to.

Ingeborg følte, at ogsaa Arne var bevæget. I det svage Lys saa hun af og til hans Mund skælve, som om han vilde tale, men ikke kunde beslutte sig dertil. Til sidst hviskede han, bøjet ned over hende:

»Var det for min Skyld, at De hævede Deres Forlovelse, Ingeborg?«

»Ja,« svarede hun sagte og slog Øjnene ned.

Han gav hendes Arm et kærligt Tryk.

»Saa holder De dog af mig?« spurgte han.

Ingeborg sitrede over hele Legemet. Arnes Blik brændte hende gennem de sænkede Øjenlaag og fik hende til at se op. Hun tænkte ikke paa, at han affordrede hende en Tilstaaelse, uden selv at gøre nogen. Hun følte blot sin egen mægtige, uimodstaaelige Kærlighed, som tvang hende til at give ham det Svar, hvorom hans Øjne bad.

Da Arne havde hørt hendes frygtsomme »ja«, bøjede han sig ned og kyssede hende.

Jørgens Kys havde først ladet Ingeborg uberørt og siden vækket hendes Modvilje. Men hun skælvede i Arnes Arme af saa stor en Lyksalighed, at alle andre Følelser slettedes ud af hendes Tanker. Fra nu af vilde han være hele Verden for hende, og hun havde ingen anden Vilje end hans.

— Da Ingeborg hævede Hovedet igen, saa hun ikke mere den lille Stjerne. Skyerne havde lukket sig, og Himlen var mørk. — Juleaften i

Skumringen sad Fru Haller ene ved Vinduet i sin Dagligstue.

Udenfor hvirvlede Sneen gennem den stille Luft i bløde, løse Flokke, lagde sig jævnt over Gaden, over Taarne og Tage og pyntede Træernes bladløse Grene med fantastiske hvide Blomster. Fra Husenes mørke Forsider skinnede Ruderne festligt i rød Lysglans. Mennesker og Vogne gled lydløst hen over Sneen, som dunkle Skygger, set i en Drøm. Hist og her var der skarlagenrøde Punkter mellem alt det farveløse hvide og sorte; det var Postbudene, som gennem Julekvældens Klokkeringning bragte Millioner af Hilsener, af venlige Ord og Ønsker fra kære i det fjerne ud til de tusind Hjem i den store Stad.

Det var netop saadan en Julehilsen, som Fru Haller ventede paa.

Hjemmet var tomt uden Dagna, men det følte allermest Juleaften, som hun havde gjort til saa glad en Fest for sine Forældre. Det havde for dem blot været en Aften som alle andre, indtil hun kom og gav dem Del i sin egen jublende Glæde, sin dybe Højtidsfølelse, lærte dem at sé paa Julens Under med sine egne Barneøjnes friske Opfattelse. Nu var det anden Gang siden Dagna rejste, at Lysene paa Grantræet bleve tændte for Fru Haller og hendes Mand alene. Men Minderne fra femten Juleaftener befolkede Stuen med Billeder af en lille Pige, som først sad paa Mammas Arm i lang, hvid

Kjole og strakte de buttede Hænder ud mod Lysene, — som allerede næste Aar kunde trippe om paa smaa lakerede Sko, og som voksede og voksede, til hun sidste Gang stod under Grantræet, næsten lige saa høj som sin Moder, og med noget af den unge Kvindes Undseelse og Tilbageholdenhed i de dybe Øjne. Et Brev fra hende havde der desuden været forrige Juleaften og vilde vel ogsaa komme nu; Dagna var trofast og glemte ikke de to gamle, som sad ene hjemme.

Fru Haller kaldte sig selv »gammel« i Tankerne, skønt hun kun var et Par og fyrre. Hun syntes, at hun havde mistet sin sidste Rest af Ungdom, da Dagna tog fra Hjemmet. Siden var Tiden falden hende lang og tung; den ene Dag havde fulgt den anden i trist Ensformighed, til det var, som om en kold, klam Taage havde sænket sig over hendes Liv og stænget alt Sollys ude. I de sidste Aar havde en Nyresygdom udviklet sig hos Grossereren, som derved havde mistet sit gode Humør og var bleven vranten og svær at omgaas. Der var ikke mere Tale om, at Dagnas Forældre skulde hente hende i Schweitz. Lægen havde netop raadet Haller dertil og foreslaaet ham senere at tage til et Bad i Tydskland, men sammen med Sygdommen var der kommen en Sløvhed over Grossereren, som gjorde det umuligt for ham at overvinde sig til at forlade de vante Forhold.

Hvis Fru Haller havde holdt mere af sin Mand,

vilde det være faldet hende lettere at pleje ham og finde sig i hans sygelige Luner. Som det nu var, led hun meget derunder, men hun søgte at gøre sin Pligt og fandt Trøst i Haabet om, at Dagna snart vilde komme tilbage med nyt Liv til det triste Hjem.

Nu gik Postbudet ind ad Gadedøren.

Fru Haller sprang op med en ung Piges Lethed og ilede ud i Entréen. Hendes Hjerte bankede, medens hun lyttede til de tunge Trin, som kom op ad Trappen. Til sidst skinnede det rødt gennem de matte Glasruder. Hun aabnede Døren, endnu før Postbudet havde ringet.

Med et lunt Smil rakte han hende en hel Pakke Breve. Han var vant til at blive modtaget med Glæde og holdt nok af at sé den Bevægelse, som hans Ankomst fremkaldte.

Da Fru Haller fandt den ventede lille Konvolut med Stemplet »Lausanne«, smilede ogsaa hun, og Postbudet fik en blank Tokrone i Julegave til Gengæld for det kærkomne Budskab, han havde bragt.

Saa gik hun ind i Spisestuen, tændte hurtig Gassen og satte sig hen til Bordet for at læse det ene Brev, som havde Kærlighedens Værd for hende. Med de andre hastede det ikke.

I Begyndelsen var der et Smil paa hendes Ansigt — Dagna skrev ogsaa hjerteligt og kvikt — hun var virkelig bleven rigtig ung og livsglad dernede i Lausanne! — Men paa én Gang kom et

spændt, angstfuldt Udtryk i Smilets Sted, og Brevet sitrede i Fru Hallers magre, fine Hænder.

»Kæreste Mamma,« skrev den unge Pige — »jeg har en stor Bøn til Pappa og dig, saa stor, at jeg næsten ikke tør komme frem med den. Jeg er bange for, at jeg er meget egenkærlig og at jeg vil bedrøve jer, — men dog kan jeg ikke lade være med at sige, hvad der er mit højeste Ønske. Du véd, hvor jeg elsker mine Timer i Maling. Monsieur siger, at jeg har afgjort Talent, og at jeg sikkert kunde bringe noget virkelig godt ud af det, hvis jeg fik en rigtig kunstnerisk Uddannelse. Han har omtalt et Akademi i Paris som det allerbedste, der findes. Min franske Veninde, som jeg tit har fortalt dig om, skal begynde at gaa der, saa snart hun kommer hjem fra Pensionen. Hun siger, at jeg kunde godt komme til at bo hos hendes Forældre. Det er elskværdige og dannede Mennesker; jeg saa dem her i Schweitz sidste Sommer, da de besøgte deres Datter. — Aa, Mamma, det kunde blive saa dejligt! Du véd ikke, hvor jeg vilde blive lykkelig, hvis I gav mig Lov! — Det vilde naturligvis koste mange Penge, men det tror jeg ikke, at Pappa bryder sig saa meget om. Maaske vil I sige, at jeg er for ung til at tage en saadan Bestemmelse, at jeg ikke vil have Taalmodighed til at arbejde strengt og vedholdende som en Mand, — men jeg lover jer, at jeg skal være flittig; I skal nok faa Glæde af mig! — Vilde det ikke

være morsomt, om der kom Billeder af mig paa Udstillingen, og jeg blev rigtig berømt? — Hver Sommer giver Akademiet Ferie i tre Maaneder, og saa kunde jeg komme hjem til jer. — Det er rigtignok ikke nogen lang Tid, og I vil længes efter mig hele den mørke, kølige Vinter — aa, jeg véd nok, hvor stort et Offer, jeg beder om! — Men Mamma, jeg tror saa sikkert, at det er den Vej, som er lagt for mig, den Gerning, som jeg er bestemt til. Og Pappa og du, som holder allermest af mig, vil vist ikke lægge mig Hindringer i Vejen, naar I blot rigtig forstaar, hvor alvorligt jeg mener det! — Jeg kunde ikke udholde at leve, som saa mange unge Piger, et tomt, virkeløst, unyttigt Liv. Kæreste Mamma og Pappa, skriv et godt Brev til mig, som jeg kan faa til Nytaar, og sig, at I giver mig Lov — saa vil I gøre mig saa usigelig lykkelig, og jeg lover jer, at jeg skal lønne jer for det engang!«

Brevet sank ned i Fru Hallers Skød. En dyb Bitterhed fyldte hendes Sind. Dagna vilde ikke komme tilbage. Hjemmet tilfredsstillede hende ikke mere. Hun vilde skilles fra sin Moder, af egen fri Vilje, for at leve mellem nye Venner, langt borte i et fremmed Land. — Havde hun da aldeles mistet sit Barn, sin lille Datter, med hvem hun havde levet i den inderligste Fortrolighed i seksten velsignede Aar? —

Men lidt efter lidt mildnedes Fru Hallers

Tanker. Hun begyndte at forstaa Dagna bedre. Barnet var ikke koldt, ikke hjertesløst; det var blot Ungdommens halv ubevidste Egenkærlighed, der talte ud af hendes Brev. Hendes eget unge Sind var fuldt af Haab og gærende Kræfter; hvor skulde hun kunne føle med de gamle og trætte, som ikke ønskede mere af Livet end Fred og deres kæres varmende Nærværelse? Hun var i den Alder, hvor man tror at kunne storme Himlen, og hvor man paa sin rastløse Vej fremad ikke har Tid til at tænke paa dem, som maa blive tilbage. Hvor barnlig sejrssikker og haabefuld hun var! Hun tvivlede ikke et Øjeblik om, at hun vilde forbavse Verden og krone sine Forældres Navn med Hæder. Fru Haller rystede paa Hovedet med et tungsindigt Smil. Livet var ikke saa let; Vejen til Æren gik ad svimlende Klippestier, saaet med skarpe Stene. Men det vidste Dagna endnu ikke, og hendes Mod og glade Fortrøstning var vel hendes største Styrke. Sikkert vilde hendes Moder være den sidste til at røve hende den!

Hun læste Brevet endnu engang igennem og blev mere end første Gang slaaet af den trygge Overbevisning, som gav sig til Kende gennem dets utaalmodige Iver, dets sangvinske Tillidsfuldhed. Hvis hun dog havde Ret! Hvis hun virkelig var mærket ud til en lys og straalende Fremtid, hvilken Synd det da vilde være at holde hende tilbage fra at følge sit Kald! — Dagna havde aldrig været

som andre Børn, — det vidste hendes Moder bedst, — og hun havde selv ventet, at den unge Piges kunstneriske Anlæg engang vilde bryde frem i en bestemt Retning, — kun ikke saa snart!

Og dog — maaske vilde det være bedst for Dagna at begynde tidligt; og et alvorligt Arbejde vilde være hendes bedste Værn i den Alder, hvor unge Piger saa tit kaste sig ind i en taabelig Forelskelse, født af Lediggang og Kedsomhed. Helt bortset fra det blændende Haab om Hæder, det klare Fuldkommenheds-Ideal, der lyser over unge Kunstneres Vej som en ledende Julestjerne og skærmer dem mod saa mange Farer, — hvor godt det saa maatte være at have en Gerning i Livet, som kunde fylde ens Tid og Tanker, gøre Glæden dobbelt stor i de lyse Dage, og bringe Trøst, naar Sorgen kom. — Al anden Lykke er usikker og forgængelig, men Kærlighed til Kunst giver en indre Glæde, som ingen ydre Omskiftelser kan røve. At føle en saadan dyb Interesse er som at eje en trofast Ven, der aldrig svigter, og hvis mildnende, forædlende Indflydelse følger én hele Livet igennem.

Ja, Dagna havde Ret i at følge sin Tilbøjelighed; — og hendes Moder, som holdt allermest af hende, skulde sikkert ikke lægge hende Hindringer i Vejen!

Fru Haller bøjede Hovedet ned over Brevet; hendes Hænder foldede sig uvilkaarligt. Medens

Juleklokkerne ringede derude gennem Vinteraftenens sagte faldende Sne, bad hun om at faa den rette Kærlighed, den, som bringer Ofre med Glæde.

Hun lagde ikke Mærke til, at Døren blev aabnet og fór forskrækket op ved pludselig at høre sin Mands Stemme sige bag ved sig:

»Er der Brev fra Dagna?«

Grosserer Haller var lige svær, men alle hans Træk vare slappede, og hans Bevægelser langsomme og usikre. Han begyndte at blive skaldet, og hans Ansigt saa underlig langt ud med den blanke Isse og de hængende Kinder. I Stedet for hans tidligere glade, selvtilfredse Smil var der kommen en gnaven Trækning om de sænkede Mundviger. Han var en gammel Mand nu.

Fru Haller trak en Stol hen til sin Mand og rakte ham Brevet.

»Den Smaa skriver godt for sig,« sagde Grossereren, da han havde læst den første Side, medens et Glimt af Glæde opklarede hans Ansigt og gav ham et Øjebliks Lighed med sit tidligere Selv. Det var en Svaghed hos ham at finde alt sit eget fuldendt, og da Dagna som hans Datter ogsaa paa en Maade hørte med til hans Ejendele, stod hun i hans Tanker højt over andre Folks Børn.

Men efterhaanden som han læste, blev hans fornøjede Ansigt mørkt, og paa én Gang kastede han Brevet fra sig og slog den knyttede Haand haardt ned i Bordpladen.

»Jeg tror, Pigebarnet er gaaet fra Forstanden!« raabte han. Blodet var steget ham til Hovedet, og Aarerne i Tindingen svulmede. — »Gaa paa et Akademi i Paris — arbejde som en Mand — blive berømt — hendes Hoved er proofuldt af alt det moderne Tøjeri om Kvindernes Emancipation! — Men det bliver der ikke noget af, det kan jeg love hende! Nu har vi undværet hende snart i to Aar, og nu er det s'gu paa Tiden, at hun kommer hjem, før hun bliver aldeles forskruet.«

»Tag det nu lidt roligt, Karsten,« sagde Fru Haller formildende. »I første Øjeblik tænkte jeg omtrent som du, men ved nærmere Overvejelse er jeg kommen til at se helt anderledes paa Sagen. Hvis Dagna virkelig har Talent, — og jeg tror det sikkert — vilde det da ikke være stor Synd, om vi ikke gav hende Lejlighed til at udvikle det? — Vi er jo Gud ske Lov i en saadan Stilling, at vi *kan* gøre det, — og hun er vort eneste Barn. Bør vi ikke tænke mere paa hende, end paa os selv, og finde os i at undvære hende, naar det er til hendes eget Bedste?

»Til hendes eget Bedste!« gentog Grossereren ophidset. »Hvad vil det gavne hende, at hun lærer at smøre nogle Billeder op, som dog ingen vil købe? Der er jo alt for mange Malere til i Verden, og Halvdelen af dem er ved at dø af Sult. Nej, lad hende komme hjem og lægge sig efter Husvæsnet, saa hun kan blive godt gift — det er dog det eneste, som duer for et Pigebarn!«

»Til en vis Grad har du Ret,« sagde Fru Haller langsomt. Den Tid var forlængst forbi, hvor hendes Mands materialistiske Anskuelser bragte hende i hæftigt Oprør og fik hende til at kæmpe ivrigt for et højere Livssyn. Nu havde hun lært at bære over med ham og anerkende det, som virkelig var sundt og sandt i hans Udtalelser. — — »Som Erhverv betragtet staar Kunsten tilbage for de mere praktiske Virksomheder. Men heldigvis er Dagna saaledes stillet, at hun kan sé bort derfra. Vi vil gerne vide hende rigtig lykkelig, ikke sandt, Karsten? Og jeg tror saa sikkert, at intet vil give hende en saadan indre Tilfredsstillelse som Udøvelsen af den Kunst, hun føler sig draget til. Du siger, at det bedste for en ung Pige er at blive godt gift. Det kommer an paa, hvad du forstaar dermed. Hvis Dagna kunde finde en Mand, som ikke blot var hæderlig og i en god Stilling, men hvis Meninger stemmede overens med hendes i de vigtigste Spørgsmaal og hvis Kærlighed vilde være overbærende, fintfølende og altid trofast, ja saa vilde hun blive lykkeligere som Hustru, end Kunsten nogensinde kunde gøre hende. Men hvor faa Kvinder bliver ikke i den Forstand »godt gifte«! — Og Dagnas Natur er nu engang saaledes, at hun nøjes ikke med lidet, hun gaar ikke paa Akkord — og fik hun en Mand, som ikke var hende værdig, saa vilde hun blive bundløst ulykkelig.«

Grossereren havde siddet og sét mørkt ned

for sig, medens hans Hustru talte. Da hun tav, rejste han sig besværligt op fra Stolen og stod et Øjeblik bøjet forover imod hende, med Haanden støttet tungt mod Bordkanten.

»Det er ikke svært at se, hvor Pigebarnet har sine overspændte Ideer fra,« sagde han med bittert Eftertryk paa Ordene. »Du selv har sikkert mange Gange tænkt, at du var alt for god til mig, og at jeg gjorde dig »bundløst ulykkelig«. Det kan nu — desværre for dig — ikke mere gøres om. Og hvad Dagna angaar, saa har jeg sagt mit sidste Ord i den Sag. Hun skal komme hjem, naar hendes Tid dernede er omme, og blive hos sine Forældre, som det passer sig for en ung Pige. — Det kan du skrive til hende.«

Han vendte sig om og gik langsomt hen imod Døren. Men Fru Haller ilede efter ham, tog hans Arm og løftede bedende sit blege, endnu smukke Ansigt op imod ham.

»Nej, Karsten, saaledes maa du ikke gaa fra mig,« sagde hun mildt. »Vi har begge fejlet i vore unge Dage, men jeg havde haabet, at det alt sammen var glemt og tilgivet for længe siden. — Husker du ikke, at det er Juleaften? Nu vil vi lade al Strid hvile og ikke sørge mere for Fremtiden; det er dog ikke os, som raader for den. — Jeg har givet Ordre til, at Juletræet skulde tændes, naar du kom hjem. Skal vi gaa ind og sé paa det?«

Haller var overvunden. Hans Kærlighed til Lili var endnu saa stærk, at et godt Ord fra hende aldrig helt forfejlede sin Virkning paa ham. Uden at gøre Modstand lod han sig føre ind i det hyggelige Kabinet ved Siden af Dagligstuen, hvor Træet var tændt. De hvide Vokslys knitrede festligt mellem Granens grønne Grene, hvis friske Duft fyldte Værelset som et sundhedsbringende Pust fra sommerligt susende Naaleskove.

Fru Haller satte sig til Klaveret, spillede dæmpet en Julesalme igennem og nynnede dertil med sin bløde Stemme. Grossereren var sunken træt ned i en Lænestol. Efter det hæftige Sindsoprør fulgte en dyb Slappelse. Sorgen i hans Sind var stærkere nu end Vreden. Han tænkte paa Dagnas Konfirmationsdag og paa den Forudfølelse, han da havde haft, af det Slag, som nu havde rammet ham.

»Hun vil dog flyve fra mig — flyve fra mig,« mumlede han hen for sig.

Paa at følge hende tænkte han ikke mere. Den Aften følte han først rigtig, at han var en domfældt Mand. — — — — — — — — — — — — — — — — — — Næste Dag skrev Fru Haller til sin Datter:

»Det gør mig saa ondt, kære lille Dagna, at jeg ikke kan hjælpe dig til at faa dit Ønske opfyldt. Din Fader vil ikke høre Tale derom, og da han, som du véd, er meget svag, tør jeg ikke

trænge mere ind paa ham. Foreløbig maa du altsaa finde dig i at komme hjem til os gamle. Men derfor skal du ikke opgive Haabet. Hvis du virkelig har Evnerne og den alvorlige Trang til at blive Kunstnerinde, saa tror jeg sikkert, at Vejen ogsaa vil findes engang. Vent blot taalmodigt — du er jo endnu saa ung — og stol paa, at Gud, som gav dig de skabende Kræfter, ikke vil lade dem gaa til Spilde, men hjælpe dig til at lade dit Lys skinne, til at strø dine Frøkorn ud i Verden, naar den rette Tid for Saaningen er kommen. — — — — — — — — — — — — — — — — I de første Uger efter Julen forandrede Ingeborg Knudsen sig meget. Hun blev bleg og stille; hun mistede sin lette Gang og sin glade Latter. Undertiden, naar hun sad og tænkte, kunde hun paa én Gang fare op med et forpint og angstfuldt Udtryk i Øjet, som et saaret Dyr. Hendes Moder spurgte hende flere Gange, om hun var syg, men hun svarede altid, at hun fejlede intet.

Om Søndagen gik hun ikke mere ud at skøjte, og hun spaserede heller ikke med sine Søstre. Hun havde tabt Lysten til at pynte sig. Sit Arbejde passede hun punktligt, men ganske mekanisk, uden Interesse.

Den første Aften efter sin Hjemkomst fra Roeskilde var hun sovet ind, før hun fik endt sin Bøn. Men nu laa hun vaagen Nat efter Nat og hulkede fortvivlet, med Hovedet trykket ind mod Puden, for ikke at vække sine Søstre, medens hun

i sin dybe Smerte blev ved at gentage »Fader vor«, som var der et Værn i Bønnen mod truende Farer. Hvergang hun kom til Ordene: »Led os ikke i Fristelse, men fri os fra det Onde,« blev hendes Graad hæftigere og mere skærende bitter:

En Dag i Begyndelsen af Februar kom Ingeborg hjem fra Forretningen paa en usædvanlig Tid, midt paa Eftermiddagen. Hun gik ind gennem Værkstedet, hvor hendes Fader sad ved sit Arbejde. Han fór forskrækket sammen ved Synet af hende. Hendes Ansigt var hvidt, hendes Læber blodløse; hun kunde næppe holde sig oprejst.

»Hvad er der i Vejen med dig? Hvorfor kommer du hjem saa tidligt? — spurgte han.

»Jeg har mistet min Plads,« svarede hun tonløst.

Skomageren brød ud i en Ed, kastede sit Værktøj til Side og sprang op fra Stolen, dirrende af Vrede.

»Hvem tør vove at jage dig bort i Utide uden Grund? — En ordentlig Pige — *min* Datter! Det skal komme den fordømte Handskemager dyrt at staa! — Hvor er min Kasket? Jeg vil straks ned og sige ham min Mening.«

Ingeborg strakte afværgende Haanden ud imod ham.

»Aa nej, lad være, Fa'r,« bad hun. »Det kan dog ikke nytte.«

»Ikke nytte?« — Skomageren standsede og saa sin Datter ind i Ansigtet med et Blik, hvor en

smertelig Mistanke begyndte at dæmre. »Har du givet ham Anledning dertil? — Svar mig! Hvad har du gjort?«

Ingeborg vred sine Hænder i Fortvivlelse.

»Jeg *kan* ikke sige det,« sagde hun med brudt Stemme. — »Gaa saa hellere og spørg ham selv.«

Hun lod sig falde ned paa en Stol og sad foroverbøjet og rokkede frem og tilbage, med Ansigtet skjult i Hænderne.

Skomageren styrtede ud af Døren uden at spørge mere.

Ingeborg blev siddende i samme Stilling og ventede paa sin Dom.

Nu var alt forbi. Der var ingen Redning mulig. Fra sin korte, berusende Lykkedrøm var hun vaagnet op til den største Skam og Sorg, der kan ramme en Kvinde.

Hun havde i Begyndelsen haabet og trot, at Arne vilde gifte sig med hende. Nu vidste hun, at det aldrig havde været hans Mening. Han havde sagt hende det med rene Ord. Da han aldrig havde givet hende Løfte om Ægteskab, mente han ikke at være hende nogen Oprejsning skyldig. Naar han gav hende den pekuniære Hjælp, som udfordredes, var det efter hans Skøn alt, hvad Pligten krævede af ham. Han havde tilføjet med et spottende Glimt i sine kolde, klare Øjne: »Det var dumt af dig, at du brød med din Kæreste. Han havde ganske sikkert giftet sig med dig trods alt.«

Ingeborgs Stolthed, som havde slumret, naar det gjaldt Arne, var bleven vækket ved denne Haan. Hun havde svaret, at ikke den yderste Nød skulde drive hende til at tage Penge af ham — Penge til Gengæld for den Kærlighed, som havde ofret ham alt. Og med en Værdighed midt i sin dybe Ulykke og Fornedrelse, som gav ham en flygtig Følelse af Skam og Anger, havde hun forladt ham og var ikke mere kommen tilbage.

Arnes Følelse for Ingeborg havde kun været en Sanserus. Da hendes Skønhed begyndte at tabe sig, og hendes ungdommelige Munterhed gav Plads for Graad og Klager, blev han træt af hende. Derfor søgte han heller ikke hende, og alt var forbi mellem dem.

Nu, da Ingeborg havde følt, hvad det vil sige at blive forstødt af den, man holder af, tænkte hun tit paa Jørgen. Gengældelsen var kommen. Hun led selv nu — endnu langt mere, end han havde lidt, fordi Skam og Skyld føjede sig til hendes Smerte.

Hun havde været sin Faders Glæde og Stolthed. Naar han vidste alt, vilde han støde hende fra sig med Foragt og Sorg. Aa, den Sorg, som ramte hendes kære gennem hende, var maaske hendes haardeste Straf! — Hendes Forældres Liv havde været en eneste lang Kamp mod Fattigdommen, men de havde altid været hæderlige og agtede af alle, som kendte dem. Nu havde hun bragt Skændsel

over dem og over sine smaa Brødre og Søstre. Hun var ikke mere værdig til at bo i det Hjem, som hun i sin taabelige Stolthed havde ringeagtet. —

Hun vidste ikke, hvor længe hun sad dér og ventede. Tiden forekom hende lang, som et helt Liv fuldt af Kval, og dog øjeblikkelig kort, fordi hun skælvede for det, som skulde komme.

Til sidst blev Døren aabnet. Hun vovede ikke at sé op.

»Ingeborg!«

Det var hendes Faders Stemme, men den klang underlig hæs og forandret.

»Er det sandt, hvad der siges om dig?«

Hun tog Hænderne til Side. Hendes Fader var en hæftig og voldsom Mand, men aldrig havde hun sét hans Ansigt saa fordrejet af Vrede, som nu. Uvilkaarligt sprang hun op, veg et Par Skridt tilbage og trykkede sig ængsteligt op imod Muren.

Skomageren behøvede ikke andet Svar. I næste Øjeblik faldt hans Haand haardt ned paa hendes Skulder. Han havde aldrig slaaet hende, da hun var Barn.

»Gaa ud af mit Hus!« skreg han. »Vi har altid været hæderlige Folk. Her er ikke Plads for én som dig.«

Madam Knudsen, som havde hørt sin Mands vrede Stemme inde fra Værelset ved Siden af, kom styrtende ind, bleg og forfærdet.

»Men hvad er der i Vejen, Knudsen? For Guds Skyld, du slaar da ikke Ingeborg?«

Skomageren vendte sig om imod hende og sagde hende i faa, bitre Ord den sørgelige Sandhed. Hun gav et højt Skrig og slog Hænderne sammen.

»Aa Herregud, Herregud, det er da vel ikke sandt?«

»Kan du ikke sé paa hende, at det er sandt?« spurgte han og pegede paa Ingeborg, som igen var sunken sammen med Ansigtet gemt i Hænderne. Endnu mere opægget ved Synet af hendes Fortvivlelse, hævede han sin knyttede Haand imod hende.

»Har du ikke hørt, hvad jeg har sagt? Ud af Huset med dig paa Øjeblikket!«

En eneste Gang søgte Ingeborgs haabløse Blik Madam Knudsens Ansigt med en Bøn om Hjælp.

Hendes Moder svigtede hende ikke. Hun greb sin Mand om Armen og sagde bedende:

»Knudsen, Knudsen, husk paa, at hun er vort Barn!«

Men han rystede hendes Haand af sig med et saadant Raseri, at Ingeborg fór op, jaget af dette truende, vilde Blik og styrtede ud af Døren, bort fra Huset, sanseløs af Angst.

Hun tog Vejen ned mod Søerne, hvor Jørgen og hun havde gaaet deres sidste Gang sammen.

Et hæftigt Tøbrud var kommen med vold-

somme Storme og Fald af skyllende Regnstrømme. Vinden sled i Ingeborgs Klæder og piskede de kolde Draaber ind mod hendes Ansigt. Det forekom hende, at alle de, som hun mødte, saa paa hende med en spottende Foragt i Øjet, som kendte de hendes Ulykke; og alle disse haanende Blikke sved mere bittert end Regnens isnende Naalestik. I sin grænseløse Fortvivlelse havde hun kun én Tanke: at søge Glemsel for Smerten, Skjul for Verdens grusomme Haan i det vilde, mørknende Vand, som skvulpede op mod Bredden mellem de bladløse Træer, hvis Grene bøjede sig stønnende under Stormens rasende Svøbeslag.

Nede ved Søen stod hun et Øjeblik stille med lukkede Øjne. Mindet om den første Aften, hun havde tilbragt i Roeskilde, stod pludseligt klart for hende. Da var der for første Gang dæmret en Anelse hos hende om de to Veje, som kunde vælges; — men stolt af sin Renhed, tryg i Bevidstheden om sin sædelige Styrke havde hun ikke et Øjeblik tvivlet om, at hun vilde leve et Liv i Lyset, et Liv, som frejdigt kunde lægges aabent for Guds og Menneskers Øjne. — — —

Hun tænkte paa Bodil. Ja, nu havde hun lært, hvilke Farer Livet gemmer for en ung Pige. Nu vidste hun, hvad en Kvinde lider, før Døden bliver hendes eneste Tilflugt. Ak, hvorfor havde hun ikke ladet sig advare af Bodils Skæbne! — Hvorfor mindedes hun hende først, da det var for silde!

Jørgen havde engang sagt, at Gud vist havde tilgivet Bodil. Maaske vilde han ogsaa tilgive hende. Han vidste jo bedst, hvor stor hendes Nød havde været.

Hun aabnede Øjnene og saa ned i det sortgraa, oprørte Vand. Hvor koldt det saa ud! Der gik en Gysen gennem hendes varme, unge Legeme. Men fast i sin Beslutning bed hun Tænderne sammen, knugede de foldede Hænder ind mod Hjertet og satte Foden paa Dæmningen.

Men i samme Nu var der én, som greb hende i Armen og holdt hende med Magt tilbage.

»Ingeborg, for Guds Skyld, hvad vil du gøre?«

Hun kendte Stemmen og vendte sit forvildede Blik om mod den, som havde talt. Ja, det var Jørgens Moder.

I et flygtigt Blik saa Ingeborg, at Madam Nielsens taalmodige Ansigt var blevet furet af nye Sorger, — som hun selv var Skyld i.

»Slip mig,« mumlede hun og søgte at rive sig løs. »Lad mig dø. Der er dog ingen anden Redning.«

»Jo der er,« sagde Madam Nielsen mildt, idet hun drog den unge Pige bort fra Bredden. »Der er altid Redning for den, som vil søge den. Jeg takker Vorherre, fordi han sendte mig til dig i denne Stund. Jeg har saa tit været bange for, at jeg var for streng mod min egen stakkels lille Pige, og at jeg havde kunnet afværge Ulykken,

som skete, ved at tage mildere paa hende. Gud ske Lov, at jeg nu maaske kan gøre min Synd god igen ved at hjælpe dig.«

Al den Spænding og Kval, som Ingeborg havde udstaaet, den voldsomme Rystelse, der havde bragt hendes Forstand til at vakle, og hendes skamfulde Taknemlighed mod Jørgens Moder, fik Luft i en Strøm af Taarer. Ved det første trøstende Ord af en menneskelig Stemme, var Vægtskaalen stegen; Kærligheden til Livet var kommen tilbage, og hun vendte sig gysende bort fra Søen.

Madam Nielsen tog hendes Arm i sin og begyndte at gaa — i Retning af Banen.

En Tid lang talte hun ikke til Ingeborg, gik kun og klappede hende beroligende paa Haanden. Da hun saa, at den unge Pige begyndte at blive sig selv mægtig, sagde hun:

»Jeg kan nok tænke, hvordan det er gaaet dig, stakkels Ingeborg, og har ogsaa hørt lidt derom forud. — Men du skal ikke være fortvivlet. Husk blot paa, at Vorherre fordømte ikke Synderinden. Menneskene gør det heller ikke, naar de sér, at en Kvinde stræber ærligt efter at rejse sig igen, og det er jeg vis paa, at du vil. — Véd dine Forældre det?«

Ingeborg fortalte, at hendes Fader havde jaget hende bort og forbudt hende at komme tilbage. Madam Nielsen hørte det temmelig roligt.

»Knudsen er saa hidsig,« sagde hun, »men han fortryder det snart bagefter. Alligevel er det nok bedst, at du kommer hjemmefra en Tid for dine Søskendes Skyld. Vil du følge med mig til Roeskilde? Saa snart vi kommer dertil, skal jeg skrive til din Moder, at hun ikke skal ængste sig for dig.«

»Aa, Madam Nielsen!« Ingeborg brast igen ud i hæftig Graad. »De er alt for god! Men det kan ikke være Deres Mening.«

»Jo, saamænd er det saa. Jeg holder af dig for din egen Skyld, og for Bodils — og for Jørgens,« føjede hun langsomt til.

»Jørgens —! Det er sandt. — — Men jeg kan da umulig være sammen med ham —«

»Han er ikke mere hjemme. Han har taget en Gartnerplads paa en stor Gaard i Sverrig. Jeg tog ind i Dag for at følge ham til Dampskibet og var netop paa Hjemvejen, da jeg saa dig.«

»Og De har mistet ham for min Skyld!« udbrød Ingeborg angerfuld.

»Jeg har ikke mistet ham,« sagde Madam Nielsen paa sin jævne, sindige Maade.

»Han glemmer ikke sin Moder og kommer nok engang tilbage til mig.«

»Ja, Jørgen er god og trofast,« sagde den unge Pige sagte. Hendes Hjerte sank ved Tanken om, hvad hendes Liv kunde være blevet, hvis hun havde fattet hans Værd, førend det var for silde.

Jørgens Moder gættede Ingeborgs Tanker. Hvad Nag hun kunde have baaret til den unge Pige for hans Skyld, var nu udslettet. Hvor Gud havde straffet, maatte Menneskene tilgive, tænkte hun. —

Da Ingeborg senere saa Domkirkens Taarne hæve sig højt over den fredelige lille By, sikkert og støt mod Vindens hvirvlende Kast, forekom det hende, at hun nu var frelst. Hun vilde atter søge ind under den Kærligheds Værn, der havde hegnet det første lykkelige Aar af hendes Ungdom, og som havde sendt Hjælpen til hende i den yderste Nød. Ingen Storm var saa stærk, ingen Regnskyl saa stride, at denne Kærlighed kunde rokkes eller skylles bort. Hvis hun klyngede sig til den og bøjede sig taalmodigt under Straffens tunge Vilkaar, vilde der maaske komme en Dag, hvor Vinden tav, og hvor det første Solglimt kløvede de tunge Skyer som Budbringer om et nyt Foraar, i hvis styrkende Luft hendes stakkels brudte Liv kunde rejses og blive levet til Velsignelse.

Tredje Afsnit:

Dagna.

Dagna Haller blev ventet hjem i Midten af April.

Hendes Forældre vare paa Banegaarden for at tage imod hende.

De vare begge i stærk Spænding, og uden at ville tilstaa det for hinanden, havde de den samme Angst for, at hun skulde have forandret sig og ikke mere være deres lille Dagna fra gamle Dage.

Da Toget kom, fandt de hende ikke straks blandt den Sværm af Mennesker, som fyldte Perronen. I deres Skuffelse frygtede de for, at hun slet ikke havde været med. Men paa én Gang hørte de en klar Stemme raabe med let fremmed Tonefald:

»Men Mamma og Pappa, vil I da slet ikke kendes ved mig?«

Det var Dagna, som kom løbende, forpustet og leende, med Kinderne blussende af Anstrængelse.

I næste Øjeblik gik hun fra Favn til Favn, og

hendes Forældre kunde ikke sé sig mætte paa hende.

»Hvor du er bleven stor! Du er virkelig vokset,« sagde Grossereren.

»Ja, min lille Pige er bleven en hel Dame nu,« tilføjede Fru Haller. Men Gud ske Lov, det kære lille Ansigt er uforandret.«

Dagna saa nydelig ud. Hendes Skikkelse var endnu spinkel og uudviklet, men den havde en fornem Ynde, som fremhævedes af en tætsluttende lysgraa Rejsedragt. Under den graa Filthat med det lange Slør tittede hendes Ansigt ungt og straalende frem. Hendes Kinder vare blevne fyldigere og havde faaet mere Farve, og der var kommet et Smil om Munden, som tydede paa, at Overgangstidens grundende Alvor var bleven fulgt af den Livsglæde, som er de første Ungdomsaars lykkelige Gave.

Og dog var der paa Bunden af hendes Øjne et Savn, en utilfredsstillet Higen, som hendes Moder saa og forstod.

Det var køligt Bygevejr med frisk Blæst. Da Dagna var kommen uden for Banegaarden, stod hun et Øjeblik stille og saa op paa den urolige Himmel, hvor truende Regnskyer begyndte at drage op over den lysblaa Luft.

Hun fór gysende sammen, som om hun frøs.

»Hvor Himlen er kold og farveløs her,« sagde hun. »Aa, Mamma, du skulde blot sé, hvor straa-

lende mørkblaa den ligger over de hvide Bjærgtinder dernede i Schweitz!«

»Ja, det maa være dejligt,« sagde Fru Haller med et Suk. »Blot du vil kunne føle dig glad her, Dagna. Jeg er bange for, at du vil komme til at længes efter Syden.«

»Hvad er nu det for Snak, Lili!« udbrød Grossereren utaalmodigt. »Man kan s'gu være lige glad, enten Himlen er blaa eller graa.«

Fru Haller saa ængsteligt hen paa Dagna. En flygtig Trækning om den unge Piges Mund viste, at hun følte sig pinligt berørt. Men hun tvang sig snart igen til at smile og lagde kærligt sin Arm i sin Moders.

»Det vigtigste er dog at være hos dem, man holder af,« sagde hun. »Herhjemme hos jer kan jeg nok sagtens være glad.«

»Det var talt som en fornuftig Pige!« sagde Grossereren. »Jeg tror virkelig, at du har slaaet de Malernykker af Hovedet.«

Dagna bed Læberne sammen. Hendes Smil kom ikke mere tilbage, og hun var meget stille paa hele Hjemvejen.

Først, da hun saa de kendte Stuer, som vare festligt smykkede med Blomster til Ære for hende, blev hun igen glad og livlig. Hun løb omkring og tittede ind i hver Krog, tilfreds med at finde alt, som da hun havde forladt det.

»Det er løjerligt nok med mig, Mamma,«

sagde hun. »Jeg elsker at rejse, at se nye Egne, fremmede Lande, — men hjemme vil jeg helst have alt uforandret, hvert Møbel paa sin vante Plads. Naar man flytter om, gør man alle de kære, gamle Minder husvilde.«

Hun havde vendt sig med et Smil om til sin Moder, der førte hende rundt. Sollyset, som faldt ind fra Vinduet, strejfede hendes purrede brune Haar og fik det til at lyse som Guld om det smukke lille Ansigts fine Oval. Hun saa saa sød ud, at Fru Haller ikke kunde modstaa Trangen til at bøje sig ned og kysse hende.

»Alle *mine* Minder ere Minder om min lille Pige,« sagde hun med en dyb Ømhed, som bragte Taarerne frem i hendes Øjne. »Hvor kunde jeg andet end værne om dem?«

Dagna slyngede hæftigt Armene om sin Moders Hals.

»Aa Mamma, det var stygt af mig, at jeg vilde rejse fra dig! Jeg véd ikke, hvor jeg har kunnet tænke derpaa. — Men min Lyst til at male er virkelig en Lidelse for mig; jeg *kan* ikke overvinde den. Det havde været bedre, om jeg slet ikke havde haft denne Evne — —«

»Tys, tys, Dagna, det maa du ikke sige, Du véd ikke, hvilken Glæde og Trøst det kan blive for dig engang i Fremtiden. Blot du kan være lidt taalmodig nu, — men jeg véd nok, at det er svært, især for de unge.«

Dagna tog sin Moders Ansigt mellem sine Hænder og drog det tæt hen til sit eget.

»Stakkels Mamma!« sagde hun kærligt. »Hvor er de stygge Rynker komne fra? Og dit Haar begynder at blive ganske graat! — Du har vist ogsaa maattet være taalmodig. Har du længtes meget efter mig?«

»Naturligvis har jeg det — og saa véd du, at din Fader er syg — —«

»Ja, hvor Pappa er kommen til at sé gammel og daarlig ud! Det gjorde mig saa ondt at finde ham i den Grad forandret. — — Men nu skal jeg nok blive hos jer og gøre alt saa godt, som jeg kan. Kun maa du love at bære over med mig, Mamma, hvis Længselen skulde komme — — —«

Hun slap sin Moder brat og vendte sig om for at skjule sin Bevægelse. Hun følte, at Kampen vilde blive haard. Hvor meget hun end holdt af sit Hjem og sine Forældre, saa var der dog en uimodstaaelig Higen i hendes Sind, som fik hende til at længes bort til skønnere Egne, til større Forhold, hvor hendes Talent kunde gro i Frihed.

Fru Haller sukkede. Dagna var dog forandret. Hun var lige kærlig, lige sød, — men Hjemmet var blevet hende for trangt, og hendes toaarige Ophold i et fremmed Land havde givet hele hendes Væsen et Præg, som ikke var dansk. Selv den Maade, hvorpaa hun undertiden søgte efter Ordene, og hendes lette, syngende Tonefald, der i Grunden

klædte hende godt, gjorde Fru Haller ondt, fordi hun syntes, at hendes Barn derved blev fremmed for hende.

Men hun søgte at skjule sin Skuffelse for Dagna og tale i en livlig og tillidsfuld Tone.

»Du skal se, det gaar nok godt alt sammen,« sagde hun. »Og din Fader og jeg skal gøre, hvad der staar i vor Magt, for at du kan føle dig glad. — Om en Maanedstid tænker vi at flytte paa Landet. Synes du om det?«

»Ja, det gør jeg rigtignok!« udbrød Dagna glad overrasket. »Hvor skal vi bo, Mamma?«

»Din Fader har lejet en Villa ude ved Klampenborg.«

»Klampenborg!« gentog den unge Pige en Smule skuffet. »Der er saa mange Mennesker og saa lidt Fred — — Men det dejlige Sund er der,« tilføjede hun, angst for at gøre sin Moder bedrøvet —« og Dyrehaven med de pragtfulde gamle Træer! — Jeg vil kunne tage mange Skitser derude.« —

Til sidst førte Fru Haller Dagna ind i hendes eget Værelse — det eneste, som var blevet forandret.

Den lille èt Fags Stue ud mod Boulevarden, hvor hun som Barn havde haft sit Legetøj og sine Skolebøger, var nu under Fru Hallers Ledelse bleven omskabt til det nydeligste Boudoir, nogen ung Pige kunde ønske sig. Møblerne vare af sort Træ, betrukket med guldgult Damask — gult var Dag-

nas Yndlingsfarve —; foran Vinduet stod et smukt lille Skrivebord, og i Hjørnet et Staffeli. Sengen var skjult bag et stort japanesisk Skærmbrædt, dekoreret med brogede Fugle og Blomster.

»Er den smaa tilfreds?« spurgte Grossereren, som var kommen ind i Dagnas Værelse for at være Vidne til hendes Overraskelse. Han stod og gned sig fornøjet i Hænderne. »Hvis du synes, at du er i Bur herhjemme hos os, saa maa du i det mindste tilstaa, at det er gyldent.«

Og han lo højt ad sin egen Vittighed.

Dagna havde faaet Taarer i Øjnene af Taknemlighed og Rørelse. Hun følte sig saa overvældet, at hun knap kunde finde Ord til at takke sine Forældre. En underlig Vemod blandede sig i hendes Glæde. Hun forstod, at hendes Hengivenhed for dem, hvor oprigtig og dyb den end var, kun var som det svageste Genskin af deres usigelige Kærlighed til hende. Maaske var det altid saaledes mellem Forældre og Børn — men dog var det svært at tænke, at hun med sin bedste Vilje aldrig vilde kunne afbetale sin Kærlighedsgæld til dem.

Da Fru Haller den Aften kom ind for at sige god Nat til Dagna, gjorde den unge Pige hende et Spørgsmaal, som hele Dagen havde været oppe i hendes Sind.

»Mamma, hvordan har Ingeborg det? Siden Jul har hun slet ikke besvaret mine Breve, og du

har heller ikke fortalt mig noget om hende, naar du skrev.«

Fru Haller kunde ikke skjule sin Forvirring.

»Ingeborg — jeg véd virkelig ikke — jeg tror, hun er paa Landet.«

»Hvor du siger det underligt! Blot der ikke er noget i Vejen. Jeg har længe været urolig for Ingeborgs Skyld. Hvis du véd, hvordan det er gaaet hende, maa du sige mig det, Mamma, — vil du ikke nok?«

Fru Haller tøvede et Øjeblik, uenig med sig selv. Men derpaa tog hun sin Beslutning. Hele denne sørgelige Sag kunde dog ikke skjules for Dagna, og det var bedst, at hun hørte alt af sin Moder.

Først bøjede hun sig uvilkaarligt ned over Dagna og strøg hende kærtegnende over det brune Haar. Hun følte sig saa taknemlig, fordi hun havde sit Barn hos sig, sikker i sit skærmende Hjem, og var dog paa samme Tid tung om Hjertet ved Tanken om, hvad Ingeborgs Moder havde maattet lide.

»Jeg skal sige dig det,« sagde hun, — »skønt det vil falde mig svært. — Du maa ikke dømme din stakkels Veninde alt for haardt, Dagna. Unge Piger i hendes Stilling er udsatte for mange Farer, som vi i Reglen kan skærme vore Børn imod.«

I saa skaansomme Ord som muligt fortalte hun alt med Undtagelse af Arnes Navn; — det havde hun ikke selv hørt.

Dagna var bleven vekselvis rød og bleg, og hendes Fingre krummede sig nervøst omkring Kanten af Lagnet. Hun lyttede til uden en eneste Gang at give sin Mening til Kende.

Da Fru Haller tav, ventede hun en Bemærkning, et Udbrud fra sin Datter, men den unge Pige blev liggende tavs og ubevægelig, med lukkede Øjne og Læberne pressede fast sammen.

Fuld af kærlig Ængstelse lagde hendes Moder sin Haand oven paa hendes.

»Har det gjort dig meget ondt, min lille Pige?«

Dagna slog Øjnene brat op med et mørkt Glimt i Blikket.

»Hvorfor er der dog saa meget stygt til i Livet!« sagde hun i en hæftig, utaalmodig Tone.

»Ja hvorfor!« — Fru Haller sukkede.

»Og han — den unge Herre — bliver sagtens ved at komme i det bedste Selskab, og unge Piger taler og danser med ham uden at ane, hvorledes han er. Men Ingeborg er forladt og forstødt. Hvor det er uretfærdigt!«

»Saaledes er det nu engang,« svarede Fru Haller. »Verden fordrer ubetinget Renhed af Kvinderne. Og den har Ret deri. Vi ønsker ikke, at der skal blive slaaet af paa Fordringen til os, men derimod nok, at ogsaa Mændene maa blive strengere bedømte.«

»Hvad tænker du om Ingeborg?« spurgte Dagna. Hun stødte Ordene ud med Anstrængelse,

som faldt det hende meget svært at udtale sig derom.

»Jeg tør ikke forsvare hende,« sagde Fru Haller. »Men jeg fordømmer hende heller ikke. Hun maa have lidt meget.«

»Hvor er det muligt at ofre saa meget for en Mands Skyld!« udbrød Dagna næsten vredt.

Fru Haller kunde ikke holde et lille Smil tilbage.

»Du er meget kold, Dagna. Jeg tror, du er født gammel Jomfru. Det siger jeg undertiden til din Fader, naar han ivrer for at faa dig gift.«

Hun førte Samtalen over paa andre Emner i Haab om at dæmpe det pinlige Indtryk, som hendes Fortælling havde gjort paa den unge Pige. Lokket ind i en Beskrivelse af Pensionslivet i Schweitz glemte Dagna for en Tid sin Forstemthed og blev oplivet af de glade Minder, som hun drog frem for sin Moder. Men da Fru Haller havde givet hende Godnatkysset og var gaaet ud af Stuen, kom de mørke Tanker tilbage og fyldte Ensomheden med truende Forestillinger om Livets Synd og Nød.

Dagna havde i sine Tanker rejst et Hegn mellem den virkelige Verden og sin egen Drømmetilværelse, der var smykket med al den Skønhed, som en ung Piges Uskyld og en Kunstnerindes Fantasi kan trylle frem. Naar undertiden alt det lave og sørgelige i Livet, som hun med Forsæt lukkede sine Øjne for, brød saa nær ind paa hende,

at hun var nødt til at se det, var hendes første Følelse en hæftig Modvilje, fremkaldt af den Egenkærlighed, som er Kunstnere egen, fordi de nødig lader en Mislyd udefra trænge ind og forstyrre den Sindets Harmoni, som betinger deres skabende Evne. Men da hun dog var Kvinde og havde et varmt Hjerte, søgte hendes næste Tanke med dyb Medfølelse dem, som led, og mod hvem der var blevet øvet Uret. Medens hun laa vaagen i den lyse Foraarsnat og lyttede til Sporvognenes Bjældeklang, som havde blandet sig ind i hendes Barndomsdrømme, tænkte hun med dyb Sorg paa sin Legekammerat og Ven fra de fredelige Aar, da Valgets Farer og Ansvarets Tyngde endnu laa fjernt fra deres Barnesind. Hun huskede med ét det pludselige Tungsind, der var kommet over Ingeborg paa deres Konfirmationsdag. Stakkel, maaske havde hun dengang haft en Anelse om, at Fremtiden gemte Sorg for hende! Men siden havde hun været saa tilfreds og glad under sit Ophold i Roeskilde og som Jørgens Kæreste. Hvorledes var det dog gaaet til, at hun havde sluppet sin sikre Lykke, mistet sin egen og andres Agtelse for en Mands Skyld, som siden havde forladt hende saa grusomt? — Der maatte være en mørk, forfærdelig Magt inde i et Menneskes Hjerte, som man ikke selv kendte, før den brød frem som en Storm, der hærgede alt — — Dagna tænkte igen, hvad hun før havde sagt til sin Moder: Hvorfor er der dog

saa meget stygt til i Verden! — Hun selv kendte det ikke — Gud ske Lov! Ingen Lidenskab havde røvet hendes Sind dets jomfruelige Ro. I hendes Tankers Verden var Luften ren og klar, som oppe paa de hvide Fjældtinder, der hæve sig over Skyerne.

Men netop fordi hun ikke forstod, turde hun ikke dømme. Kun mod den Mand, som havde bragt Ingeborg i Ulykke, følte hun Foragt og Bitterhed. Men hun havde en inderlig Medlidenhed med den unge Pige selv og længtes efter en Lejlighed til at bringe hende Hjælp og Trøst. Og da Trætheden efter Rejsen til sidst overvældede hende, sov hun ind med en Bøn for sin Barndomsveninde paa Læberne og i Hjertet. — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Den første Tid efter Dagnas Hjemkomst bragte hende mange Skuffelser. Alt forekom hende anderledes, end det havde staaet for hende i hendes Tanker. København, som hun i sin Barndom havde fundet fabelagtig stor og pragtfuld, syntes trang og snæver i Modsætning til Berlin og de andre store Byer, hun havde set i Udlandet. Hun kunde ikke vænne sig til det ustadige Vejrlig og savnede den storartede Bjærgnatur, som hun havde elsket saa højt. Ingen af de unge Piger, der havde været hendes Skolekammerater, og som nu opsøgte hende igen, kunde træde i Stedet for hendes franske Veninde, der havde haft den samme levende Interesse for Kunst, som hun selv. Disse unge Piger

forstod ikke Dagna, og hun ikke dem. De vare optagne af det nyeste Stykke, som var blevet spillet paa det kongelige Theater, af Foraarsmoderne, af de unge Herrer, som de havde danset med paa Ballerne om Vinteren — alt sammen Emner, som Dagna ikke kunde tale med om. Naar hun til Gengæld fortalte om sin Rejse, om alt det storartede og dejlige, som hun havde sét, hørte de vel efter med synlig Opmærksomhed, men hun opdagede snart, at hendes Fortællinger i Grunden trættede og kedede dem. Det gik Dagna med sine saakaldte Veninder omtrent som det var gaaet, da de vare Børn. Da kunde de ikke lege sammen, og Graad og Uenighed havde været Følgen deraf; nu kunde de ikke tale sammen, og skønt de voksne Pigers Velopdragenhed holdt dem tilbage fra at give deres Skuffelse til Kende, var den dog til Stede paa begge Sider.

Alligevel kunde de unge Piger i Grunden godt lide Dagna, om end de tog hende hendes Overlegenhed en Smule ilde op. Hun dømte mildt, talte aldrig ondt om nogen, og var, trods sin Skønhed, ikke farlig som Rivalinde, fordi hun mødte Herrerne med en Ligegyldighed og Kulde, som stødte dem bort.

Alt dette var dog Smaating, som kun vilde have voldet Dagna en flygtig Misfornøjelse nu og da, hvis ikke en virkelig Sorg var kommen til. Det havde været hendes højeste Ønske at blive

uddannet ved et Akademi i Paris, fordi hun vidste, at den franske Malerkunst i sikker Tegning og elegant Udførelse staar over alle andre Landes. Skuffet i sit Haab havde hun søgt Trøst i Tanken om, at hun dog sikkert fik Lov til at tage Undervisning i Danmark. Men ved hendes første Ord derom blev Grossereren saa hæftig, som Dagna endnu aldrig havde set ham. Hendes Plan maatte opgives. Haller var bittert skinsyg paa sin Datters Kunst, som han frygtede vilde optage hendes Tanker aldeles, hvis hun fik Lov at give sig hen dertil, og senere eller tidligere sende hende ud i Verden, bort fra ham.

Maaske vilde Kærligheden til Dagna have sejret over hans Egoisme, hvis ikke Sygdommen havde gjort hans oprindelig godmodige Natur pirrelig og despotisk. Som det nu var, indsaa Dagna, at hans Afslag var uigenkaldeligt. I Begyndelsen søgte hun at gaa videre paa egen Haand og malede flere Timer daglig ved sit lille Staffeli, men da hun mærkede, at selv dette var hendes Fader imod, og da hun savnede Vejledning, opgav hun snart sit kære Arbejde fuldstændigt. Fru Haller, som havde sat Staffeliet ind i Dagnas Værelse efter en modstræbende Indvilligelse fra Grossereren, tog det en Dag stiltiende bort igen.

Men netop da Dagnas Modløshed var paa det højeste, flyttede hun med sine Forældre ud paa Landet, og alt blev forandret.

Efter den urolige April fulgte en lun og straalende Maj. Dag efter Dag højnede Himlen sig lige blaa over Bøgetræernes gyldentgrønne Toppe; Dag efter Dag rejste en let Brise Sundets Bølger i lunefuld Leg og døde hen ved Aften, saa det blanke Vand afspejlede Kystens bølgende Linier med Skove og Høje og hvide Villaer, hvor Skæret fra de oplyste Vinduer dannede sitrende Ildsøjler hen over Søens violblaa Grund. Slaaenbuskenes hvide Blomster dryssede duftende Sne over Grenene, Frugttræerne fulgte Eksemplet, og over alt, paa Hav og Himmel, i Skov og Mark og Have var det lysende, duftende, jublende Foraar.

Dagna med sin stemningsrige, let paavirkelige Natur fik nyt Haab under Foraarets Indflydelse. Ude paa Landet var alt stort og frit, og Skovens og Strandens Dejlighed lod hende glemme sin Længsel efter Bjærgene. Hun levede sig efterhaanden ind i Hjemmets Forhold og fik Interesse for sine Omgivelser. Fremtidsplanerne slumrede; Nuets Rigdom fyldte hendes attenaarige Tanker. Den Forvandling, som senere eller tidligere kommer til enhver ung Pige, blev langsomt forberedt hos Dagna. Kvinden i hende foldede sig ud under disse Majdages Sol. Hun kom ned fra sin kolde Gletcherhøjde; det gik op for hende, at Arbejde og tilfredsstillet Ærgerrighed ikke er alt i Livet. Hun begyndte at finde Glæde i at være sammen med andre unge, og skønt hun endnu var tilbage-

holdende over for Mændene, viste hun dem ikke, som før, en frastødende Kulde. For dem var hun som en ny Opdagelse nu, da hun gav sin naturlige Elskværdighed frit Løb, og de forstod ikke, hvor de tidligere havde haft deres Øjne henne. Dagna fandt sig med èt omsværmet og fejret, og al denne Hyldest vakte en ubestemt Længsel i hendes Sind, som, uden at hun selv vidste det, bar hen imod Kærligheden.

Saa gled Maj over til Juni. — Der havde været en thé dansant paa Klampenborg Badeanstalt.

Da Fru Haller ikke havde befundet sig vel, var Dagna taget derhen sammen med nogle af sine Forældres Venner. Hun var kommen sent hjem; hendes Moder sov dengang, og ventede derfor næste Dag med en vis Spænding paa at høre den unge Piges Indtryk fra Ballet.

Grossereren var allerede taget ind til Byen. Fru Haller sad ene ude i Lysthuset, hvor Frokostbordet stod dækket. Temaskinen straalede festligt paa den hvide Dug, og de overskaarne Æg, de friske Radiser og Rejer tog sig indbydende ud mellem de store, grønne Blade, som kransede Fadenes Rand. Ved Indgangen til Lysthuset nikkede Syringernes tunge Klaser, rødmende lilla som den østlige Himmel lige efter Solnedgang. Deres søde Aande blandede sig med Duften af Roserne, som blomstrede i et stort Bed midt paa Græsplænen

foran Villaen. Hvor Fru Haller sad, mødte hendes Øje netop denne Rigdom af Roser, hvor Gren føjede sig til Gren og Knop til Knop for at danne en luftig Bygning med Spir af knejsende Kviste op mod den blaa Luft, der krydredes af hvide Sommerfugles flagrende Leg. Naar hun bøjede sig lidt til Siden, kunde hun følge Grusgangen, som den slyngede sig rundt om Græsplænen og standsede foran Verandatrappen. Derfra, vidste hun, maatte Dagna komme, og hendes Blik søgte tit derhen i utaalmodig Venten.

Endelig blinkede det lyst i Dørens dunkle Ramme, og den unge Pige kom springende ned ad Trinene og stod et Øjeblik efter inde i Lysthuset hos sin Moder.

»God Morgen, Mamma!« sagde hun og kyssede Fru Haller. »Er det meget sent? — Du maa ikke skænde paa mig. Jeg var saa træt fra i Gaar; husk, jeg kom ikke hjem før langt over Midnat.«

»Ja, det har jeg hørt af Pigen,« svarede Fru Haller smilende. »Du er bleven en rigtig lille Natsværmer! — Jeg kiggede ind til dig i Morges, men du sov saa sødt, at jeg ikke nænnede at forstyrre dig. — Naa, hvordan morede du dig saa i Gaar?«

»Storartet! Det er dog dejligt at danse! — Kan du huske, jeg brød mig ikke om det som Barn? — Men nu er det ogsaa noget helt andet.«

Hun havde sat sig ned ved Bordet og skænket

sig en Kop Te. Fru Haller betragtede hende med moderlig Stolthed, medens hun bøjede sin slanke Overkrop i den crêmefarvede Morgenkjole frem over Bordet, tog om Sukkertangen med to af sine lange, elegante Fingre og uvilkaarligt spidsede Munden en Smule, idet hun varsomt førte Sukkeret ned i Koppen. Dagnas største Tiltrækning bestod netop i denne fine Ynde, som alle hendes Bevægelser ejede.

»Faar jeg ikke lidt at høre om Ballet?« spurgte Fru Haller.

Dagna gav sig til at fortælle om Salens Udsmykning, om Souperen, om sine Veninders Dragter, og om hvem de havde danset med. Men hun var ikke kommen langt i sin Beskrivelse, før Fru Haller afbrød hende:

»Ja, alt dette kan være meget morsomt, men jeg længes efter at høre noget om dig selv. — Gjorde du ingen nye Bekendtskaber?«

Blodet skød pludselig op i Dagnas Kinder, og hun sænkede Øjnene, da hun svarede:

»Jeg blev forestillet for et Par Herrer.«

»Saah? — For hvem da?«

Dagna nævnede et Par Navne og standsede saa i kendelig Forvirring.

»Desuden var der Maleren Arne Krag,« sagde hun til sidst.

»Jeg har aldrig hørt ham omtale,« svarede Fru Haller tørt. Det var første Gang, hun saa sin

Datter stærkt optaget af nogen ung Mand, og en Følelse af Uvilje, maaske blandet med Skinsyge, rørte sig hos hende, straks da dette ukendte Navn blev nævnet.

»Jeg véd nok, at han ikke er berømt,« fortsatte den unge Pige. Hun talte hurtigt og sagte, og hendes fine Hænder, som tumlede med Rejerne, sitrede nervøst. »Han er jo ogsaa ung endnu — vist kun fire—fem og tyve Aar. Desuden har han privat Formue og behøver ikke at arbejde, uden naar han har Lyst dertil. Derfor udstiller han kun sjældent.«

»Hvor du kender hans Forhold nøje! Har han selv fortalt dig alt dette?«

»Nej, vist ikke. Jeg hørte det af Kandidat Storm, som forestillede ham for mig. De to er Venner.«

»Det er ikke nogen Anbefaling for din nye Bekendt,« sagde Fru Haller meget alvorligt. Hendes vage Utilfredshed antog nu bestemte Former. »Véd du ikke, at Kandidat Storm er et meget letsindigt Menneske?«

Dagna rødmede igen, stærkere end før, trak Munden surmulende sammen og undgik at møde sin Moders Blik.

»Nej, det vidste jeg ikke,« svarede hun kort.

Fru Haller forstod hende godt. Hun havde tit lagt Mærke til dette Træk hos Dagna: at hun helst vilde skyde alt ubehageligt fra sig. Var Sand-

heden hende imod, foretrak hun at være uvidende om den. Men Fru Haller føjede ikke sin Datter i denne Tilbøjelighed, fordi hun vidste, at Livet er strengt og ikke giver nogen Lov til at forblive uden Kendskab til dets Synd og Sorg.

»Husk paa, hvad du selv sagde, da jeg fortalte dig Ingeborgs Historie. Du fandt det uretfærdigt, at saadanne Mænd skulde have Lov til at komme i godt Selskab og danse med pletfri unge Piger. — Du maa ikke tro, at jeg vil forstyrre din Glæde, lille Dagna,« tilføjede Fru Haller, da hun saa, at hendes Datter fik Taarer i Øjnene. »Gaa kun paa Bal og mor dig, men tag dig i Agt og vælg dine Venner blandt Mændene med Omtanke. Dit eget kvindelige Instinkt vil sige dig, hvem iblandt dem, der fortjener din Tillid og Agtelse, og hvem du bør undgaa.«

Dagna havde lyttet til halvt i Trods og halvt i virkelig Bedrøvelse. Nu svarede hun med Stemmen sløret af utaalmodige Taarer:

»Men Mamma, du kender jo ikke Hr. Krag. Hvorfor tænker du straks det værste om ham, blot fordi du ikke synes om hans Ven? Du véd ikke, hvor begavet og elskværdig han er! Han fortalte mig saa meget om sin Kunst, om sine Tanker, om hvor ensomt han har det siden sin Søsters Bryllup — — — —«

»Jeg kender ham ganske vist ikke,« afbrød Fru Haller hende; — »men hvad du siger, tiltaler

mig ikke. En ung Mand, der har Agtelse for sig selv, bør have et alvorligt Arbejde og ikke blot lege med Kunst. Jeg holder heller ikke af, at han ved eders første Sammenkomst har gjort sig »interessant« for dig ved at drage dig ind i sin Fortrolighed. — Men lad os nu ikke tale mere om den Sag. Hvorfor skulde vi miste vort gode Lune for en fremmeds Skyld? Lov mig kun, at du vil være forsigtig.«

Dagna nikkede. Men hun kunde ikke straks bekæmpe en bitter Følelse over for sin Moder, fordi hun havde forstyrret hendes Glæde ved at drage saadan en styg og ugrundet Mistanke frem. Hun selv kunde ikke tro andet end godt om den smukke unge Mand, der havde talt til hende som ingen anden. Hvorfor skulde det være upassende, at han viste hende Fortrolighed, naar de mødtes i fælles Interesser, og naar hun, som han sagde, mindede ham om hans Søster? — Han maatte have Hjerte; han havde talt saa kønt om denne Søster. — Desuden havde Storm sagt, at han var en meget talentfuld Maler. Det var Grunden til, at hun havde været saa optaget af ham — i det mindste troede hun det selv. —

Efter Frokosten gik Dagna ind i Villaen og kom et Øjeblik efter tilbage med sin bredskyggede, hvide Solhat paa. Hun bøjede sig ned og plukkede nogle store, fløjelssorte Stedmodersblomster, som hun fæstede ved sit Bælte.

»Jeg gaar lidt ud i Skoven nu, Mamma,« sagde hun med et Nik til sin Moder, som endnu sad i Lysthuset. »Du har vel ikke noget imod det?«

»Nej, ikke det mindste,« svarede Fru Haller. »Gaa blot; den friske Luft vil gøre dig godt efter Ballet i Gaar.«

Kort efter gik Dagna hen ad Stien, som slynger sig ind igennem Skoven til Ordrup Kapel.

Hun mødte kun faa Mennesker, da det var en Hverdag og endnu temmelig tidligt. Men intet kunde danne en bedre Ramme for den unge Piges Drømmerier end netop denne grønne Ensomhed, badet i Sollys og gennemstrømmet af Fuglekvidder.

Dagna forstod ikke selv den Forandring, der var foregaaet med hende. Hendes kæreste Ønske var blevet hende nægtet; der var saa meget, hun savnede, saa meget, hun længtes efter; — og dog var hun glad; hendes Fødder rørte knap Jorden, og i hendes Hjerte sang det om Kap med Fuglenes Kvidder. Var det kun Foraaret, som havde fortryllet hende? — Men hun havde sét Skovene grønnes mange Gange, og aldrig havde Naturens Opstandelse grebet hende med en saa betagende Magt som nu. Inde i hendes eget Sind maatte Forvandlingen være. Men Grunden dertil kendte hun ikke. Hun vidste blot, at hendes Tungsind, hendes mørke Grublerier var borte, at hun glædede sig blot over det: at leve, som hun tænkte, at

Blomsterne maatte glæde sig, naar de første Gang foldede deres Blade ud mod Solen, eller Sommerfuglen, der prøvede sin første Flugt gennem Luften, baaren højt paa straalende Vinger.

Og siden i Gaar var en ny Lykke kommen til. Hun havde sét en Mand, som i hendes Tanker var anderledes end alle andre, og Haabet om at møde ham igen, om en Hilsen, en Samtale, maaske en ny fortryllende Vals var nu blevet disse gyldne Sommerdages kronende Fryd.

Hun kom til en Lysning i Skoven, hvor der stod en indbydende Bænk i Skygge af et pragtfuldt gammelt Egetræs løvtætte Grene. Hun satte sig ned og aabnede den franske Bog, som hun havde taget med sig. Men det var hende ikke muligt at samle sine Tanker til at læse. Bogen sank ned i hendes Skød, og hun blev siddende ubevægelig og saa drømmende ud over den solbelyste Eng foran sig. Et hvidt Raadyr vovede sig forsigtigt frem fra Tykningen, stod lidt og græssede, og hævede saa det fine Hoved med Ørene spidsede og de kloge mørke Øjne rettede mod Bænken, hvor den unge Pige sad.

Paa én Gang nærmede faste Fodtrin sig paa Stien, og Raadyret vendte sig brat om og var med et Par hurtige, yndefulde Spring langt inde mellem de dækkende Træstammer.

Dagna havde Lyst til at følge Dyrets Eksempel, da hun saa, hvem det var, som kom. Et Øjeblik

før havde hun ønsket dette Møde, — og nu følte hun blot en uforklarlig Trang til at løbe bort og gemme sig i den tætteste Skov, hvor hans klare Øjnes gennemtrængende Blik ikke kunde naa ind og læse i hendes forvirrede Ansigt.

Men Arne stod allerede foran hende, elegant og smuk som altid, og tog Hatten af med et dybt Buk.

»God Morgen, Frøken Haller! Hvor jeg beundrer Dem, fordi De allerede er ude og oppe efter Ballet i Gaar.«

Da den første Hilsen var vekslet, følte Dagna, at hun begyndte at vinde Herredømmet over sig selv tilbage. Hun fik endogsaa Mod til at sige med et lille Smil:

»Men De er jo selv lige saa tidligt oppe!«

»Det er en anden Sag. Vi Mænd maa kunne undvære et Par Timers Søvn uden Skade, men ingen forlanger af unge Damer, at de skal hærde sig paa den Maade.«

»Og hvorfor egentlig ikke? Vi maa dog tage Livets Byrder op saa vel som Mændene.«

»*De* ser ikke ud, som om De kunde bære Byrder,« sagde Arne og saa varmt paa Dagna. »Deres Skuldre ere saa fine og deres Hænder saa smaa! — Jeg haaber, at De vil blive skaanet derfor.«

»Har De været ude at tage Studier?« spurgte hun for at lede Samtalen om paa et andet Emne og pegede paa Skitsebogen, som han holdt i Haanden.

»Nej, endnu har jeg ikke arbejdet. Jeg tænkte derpaa. Maa jeg sidde lidt her hos Dem?«

Dagna bøjede Hovedet til Svar, paa én Gang glad og undselig. Arne tog Plads paa Bænken, men i en ærbødig Afstand fra den unge Pige.

Han sad en Tid lang tavs og saa paa hende. Hun forekom ham endnu smukkere nu i det klare Morgenlys, end Aftenen forud under Balsalens Gaskroner. Nu saa han først ret hendes Huds varme Hvidhed, der stod saa smukt til det gyldentbrune Haar og til Øjnenes fløjelsmørke Tone. Hendes Kjoles Elfenbensskær og de sortblaa Stedmodersblomster ved Bæltet fuldendte denne Farveharmoni, som frydede hans Malerøje.

Alt hos Dagna var fint og yndefuldt mejslet — det lille Øre, Ryggens svaje Linier, den smalle Haand og den højvristede Fod, som kom til Syne under Kjolens Folder. Arne havde ment, hvad han sagde før: hun saa ikke ud, som om hun kunde bære Byrder; hun var som skabt til at leve i skønne, bløde, afdæmpede Omgivelser, hvor ingen Mislyd, ingen Klage nogensinde trængte ind.

Arne var forundret over sig selv. Han havde ikke trot det muligt, at nogen Kvinde kunde vække en saa varm og ærefrygtsfuld Beundring hos ham, som han følte for Dagna. Han plejede at sige, at han kendte Kvinderne og foragtede dem alle. Men hun var ikke som de andre. Hun var saa ubevidst, saa aldeles fri for Koketteri, saa tilbageholdende

kølig, skønt han følte, at hun syntes om ham, at det var som en Aabenbaring for ham, der havde været vant til at vinde sine Sejre over Kvinderne alt for let. Naar Arne saa ind i Dagnas dybe Øjne, var det, som om der aabnede sig en ukendt Verden for ham, hvor alt var Lys og Fred. I hende havde han endelig fundet en ung Pige, paa hvis fuldendte Renhed han troede: Renhed ikke blot i Gerning, men ogsaa i Tanker. Hvilken Helligdom saadan en ung, uskyldig Kvindesjæl maatte være! For ham havde Ordet »hellig« længe været et tomt Begreb, men i Dagnas Nærhed følte han, at der begyndte at knytte sig en Betydning til dette Ord.

»Maa jeg ikke sé Deres Skitsebog?« spurgte Dagna, hvis Forvirring blev øget ved Arnes Tavshed. »Jeg fortalte Dem jo i Gaar Aftes, hvor meget jeg interesserer mig for Kunst.«

»Mine Tegninger fortjener ikke Navn af Kunst,« svarede Arne med et Smil. »Men hvis det kan more Dem at se dem, er det mig naturligvis en Glæde.«

Han rakte hende Bogen med et Buk.

Men da Dagna aabnede den, kunde han næppe holde et utaalmodigt Udraab tilbage. Af en Fejltagelse havde han den Morgen taget en Skitsebog med ud, som længe havde været lagt til Side, fordi Ingeborgs Billede var tegnet deri.

»Det er ikke den Bog, jeg troede, Frøken,« sagde han hurtigt. »Tillader De ikke, at jeg faar

den tilbage? Der er intet deri, som kan interesse Dem.«

»Jo vist saa!« udbrød Dagna og betragtede beundrende en nydelig Landskabstegning. »Dette for Exempel finder jeg henrivende! Maa jeg ikke sé de andre Billeder ogsaa?«

Hun talte med en barnlig Iver og saa saa bønligt paa Arne, at han ikke, uden at være ligefrem uhøflig, kunde sige hende nej.

Han trøstede sig ved Tanken om, at hun naturligvis ikke kendte Ingeborg. Og dog var det ham ubeskriveligt pinligt, at netop hun skulde sé dette Billede. Medens hendes fine Fingerspidser i de lyse Handsker vendte Bladene i Bogen, sad han og saa ned i Gruset og haabede paa, at hun vilde blade forbi uden at udtale sig derom.

Men paa èn Gang brød Dagna ud i et svagt Skrig. Arne fór sammen og hævede Hovedet. Hun sad bleg med vidt aabnede Øjne og stirrede paa Billedet foran sig. — —

En kæk Pigeprofil under en stor, stor Hat, — Skuldrenes og Brystets runde Linier tegnede sig dunkelt mod en Baggrund af let skitserede Trær, der syntes at klatre op ad en Skrænt — —

Dagna havde øjeblikkelig genkendt Ingeborg. Og en pludselig Angst, som hun ikke kunde forklare sig, en uhyggelig Anelse stivnede Blodet i hendes Aarer. Hun huskede sin Moders Ord.

»Hvorfra kender De hende?« spurgte hun uvilkaarligt. Hendes Stemme var lav og skælvende.

Synet af Dagnas Bevægelse havde ramt Arne som et pludseligt Stød. Hvad kunde hun kende til Ingeborg, til hele denne ulykkelige Historie? Ikke for alt i Verden vilde han have, at hun skulde vide Sandheden. Hvis hun paa én eller anden Maade havde fattet Mistanke, maatte den tilintetgøres straks.

Arne var øvet i at beherske sig og skjule sine sande Følelser. Han svarede i en fuldstændig rolig og ligegyldig Tone, uden at et Træk forandrede sig i hans kolde, fornemme Ansigt:

»Hun dér? — Jeg saa hende sidde paa en Bænk i Østre Anlæg engang sidste Efteraar, og da jeg fandt hende smuk, bad jeg om Tilladelse til at tegne hendes Portræt. Det er det Hele. — Kender *De* hende? Hun var dameklædt, men saa dog ud til at være langt under Deres Sfære.«

Dagna havde sét ufravendt paa Arne, som mødte hendes Blik uden en eneste Gang at røbe Usikkerhed. Efterhaanden som han talte, gik det spændte, urolige Udtryk bort fra hendes Ansigt, og hun drog Vejret dybt i usigelig Lettelse.

Det faldt hende ikke ind at tvivle mere. Hun var selv ubetinget ærlig, og hendes tillidsfulde Natur forudsatte den samme Sanddruhed hos Andre.

»Stakkels Barn!« tænkte Arne uvilkaarligt. Det

var maaske første Gang, at han følte Samvittighedsnag over at bedrage en ung Pige.

»Kender De min Model?« gentog han. Hans Held havde gjort ham dristig, og han ønskede at vide, i hvilket Forhold Dagna stod til Ingeborg.

»Hun er« — min Veninde vilde hun have sagt, men en pludselig Følelse af Skam fik hende til at forandre det til: »Datter af Portneren i vort Hus i København.«

»Saah?« Arne var meget utilfreds med denne Opdagelse. Da han aldrig havde besøgt Ingeborg i hendes Hjem, havde han været fuldstændig uvidende om, hvem der var hendes Husfæller. »Er hun hjemme hos sine Forældre nu?« spurgte han, fast bestemt paa at faa alt at vide.

»Nej, hun er paa Landet, saa vidt jeg véd,« stammede Dagna.

Hun var vred paa sig selv, fordi hun paa en Maade havde fornægtet Ingeborg. I Øjeblikket havde det været hende umuligt at overvinde sig til at give hende Venindenavnet. Men førend hun lukkede Bogen i, saa hun endnu engang paa det smukke, smilende Ansigt med en vemodig Følelse af, at saaledes vilde hun aldrig mere faa Ingeborg at sé.

Nu, da de begge havde faaet at vide, hvad de ønskede, lod de som ved en stiltiende Overenskomst Emnet falde. Ligesom Aftenen i Forvejen talte de om Kunst, og denne Tankeudveksling om

deres Livs store Fællesinteresse fik dem til at føle sig som gamle Venner. Arnes Væsen mod Dagna var helt anderledes end over for andre unge Piger. Med de kokette og pjankede tog han sig Friheder; de snerpede behandlede han med overlegen Ringeagt. Men hun var ikke nogen af Delene; hun kunde tale som en Mand om de Ting, som optog hans Tanker mest og havde dog al en ung Piges blide Ynde. Under Indflydelsen af hendes rene, kvindelige Væsen vaagnede al den slumrende Ridderlighed hos Arne. Hun fik ikke hans stygge, spottende Smil at sé; og han prøvede heller ikke at øve den bedaarende Magt over hende, hvormed han saa tit havde vidst at fængsle unge Piger. Mod Dagna var han naturlig, ærbødig, elskværdig; han viste sig for hende, ikke som han var, men som han i hendes Nærhed ønskede at være. Og hun, der troede hvert Ord, han sagde, saa i ham ikke blot Verdensmennesket og Kunstneren, hvis glimrende Egenskaber havde blændet hende ved deres første Møde, men ogsaa en Mand med en fast og nobel Karaktér, der var fuldtud værdig til hendes Agtelse og Tillid — og til denne nye Følelse hos hende, som voksede og voksede under deres Samtale, og som hun ikke vovede at give Navn.

Dagna gav sig uden Forbehold hen til denne Stunds Lykke. Men Arne kunde ikke frigøre sig for Mindet om Ingeborg, som pludselig var blevet kaldt til Live hos ham ved Synet af Billedet i den

glemte Bog. Det var, som stillede hendes Ansigt sig hele Tiden imellem Dagna og ham, snart smilende og glad, som han først havde sét hende, snart blegt og fortvivlet, som da hun forlod ham. Han tænkte paa den Oktoberdag, da de to havde siddet sammen, som Dagna og han nu gjorde det, og han syntes at høre Høstvindens Susen gennem det falmede Løv og Kragernes hæse Skrig. Blot Tanken om disse Krageskrig fyldte den varme Sommerdag med isnende Uhygge. Det hjalp ikke, at han tog hele sin stærke Vilje sammen for at blive disse nagende Minder kvit. Han plejede at have let nok ved at ryste dem af sig. Men nu fulgte de ham haardnakket og ubønhørligt og ødelagde den Time for ham, som kunde have været Indledningen til et nyt Liv i ren Lykke.

Arne havde trot, at alt skete tilfældigt, at det laa i en Mands Magt at forme sin egen Skæbne. »For den stærke gives der intet Nederlag« var hans Valgsprog. Men nu vaagnede der hos ham en Følelse af, at der dog var en Gengældelse til, en Straf for Synden — hvad han i sine Tanker som moderne Hedning kaldte Nemesis. Endnu angrede han ikke; der var kun hos ham en Angst, klar og bestemt som en Forudanelse, om at Dagna, da hun kendte Ingeborg personlig, dog engang skulde faa alt at vide, og at han saa vilde miste hende. Og Dagna var noget mere for ham end en ung Pige, i hvem han havde forelsket sig.

Hun var den gode Magt i hans Liv. Hun havde lært ham, at der endnu var en Krog i hans Hjerte, som kunde røres, endnu en Længsel mod Lyset i hans Sind, som ikke var bleven fuldstændig tilintetgjort under hans Ungdoms Forvildelser. Hvis han vandt Dagna, vilde han endnu kunne frelses. Men han følte uklart, at den, for hvis Skyld et andet Menneske var blevet fortabt, maatte vel have mistet sin egen Ret til Frelsen.

Dog var Arne bestemt paa at kæmpe Striden ud til det yderste. Han var ikke en Mand, som gav efter for sin egen Tvivl og Frygt. Naar han havde sat sig et Maal, var han rede til at overvinde alle Hindringer, til at anvende alle Midler for at naa det. Viljens Sejr var den største Tilfredsstillelse, han kendte. Førend Dagna og han skiltes den Dag, stod det klart for ham, at han ønskede hende til Hustru, og at trods den Sandsynlighed for Nederlag, som var til Stede, vilde han søge Adgang til hendes Hjem, vinde hendes Forældre for sig, — og vinde hende selv, om det var muligt. — Arne havde mistet sin Fa'r og Mo'r saa tidligt, at han knap mindedes dem, og han og hans to Aar ældre Søster, Edith, vare blevne opdragede hos fremmede. Fra sin første Barndom havde han vidst, at han engang vilde blive Ejer af en stor Formue, og han havde sét, hvor stor en Indflydelse denne Kendsgerning øvede paa alle, som omgav ham. Hans

medfødte Herskesyge blev udviklet derved, — men paa samme Tid som han drog Fordel af sin Magt over Menneskene, foragtede han dem, fordi de bøjede sig for ham. Den eneste, som han holdt af, og som havde Indflydelse over ham, var Edith. Men hun giftede sig meget ung med en skotsk Ingeniør og fulgte ham til hans Fødeby, Glasgow. Fra den Tid var Arne overladt til sig selv, og tog nu intet Hensyn mere, kendte ingen anden Lov end sin egen Lyst.

De bedste Huse i København aabnede sig for den smukke, unge Student, som var Arving til en stor Formue, som havde et godt Navn, og af hvis udmærkede Evner man ventede sig saa meget. Arne var virkelig i Besiddelse af en glimrende, mangesidig, om end ikke særlig dyb Begavelse, som lovede ham Held paa næsten ethvert Omraade, hvor han kunde beslutte sig til at virke. Hvis han havde været fattig og ukendt, vilde han sikkert ved Hjælp af sin ubøjelige Viljekraft snart have været i Stand til at skabe sig selv en Formue og et Navn. Men nu, da hans Stilling i Samfundet allerede var sikret, arbejdede han blot saa meget, som udfordredes for at omgive ham med en vis Glans, der fuldendte hans Sejre i Selskabslivet. Han udstillede af og til et nydeligt Billede, hvis største Værd bestod i dets fine og dristige tekniske Udførelse, han lod et formfuldendt Digt eller en vittig Feuilleton trykke og opnaaede derved at

vinde Mændenes Beundring saa vel som Kvindernes. Det var Magt og Indflydelse, som han ønskede, og som ogsaa i fuldt Maal blev ham til Del. Intet Under da, at hans Selvfølelse voksede til en grænseløs Egenkærlighed, der i hans Tanker gjorde Arne Krag til Midtpunktet for Samfundet. Alt maatte bøje sig for hans Luner, rette sig efter hans Lyst. Han havde ingen Medfølelse for andres Lidelser og kendte ikke til Anger, hvis andre maatte stødes ned, for at han kunde sætte sin Vilje igennem. I denne Haardhed, mente han selv, laa Nøglen til hans Styrke.

»Arne Krag har Talent,« sagde én af hans Venner engang, da der var Tale om ham. »Talent og Dygtighed, men intet Geni. Dertil udfordres der Hjerte, og det har han ikke.«

Det var sandt. Fordi Arne ikke kendte de dybeste og reneste Rørelser i den menneskelige Sjæl, de, som bygge Hjemmet og Staten og betinge al sand Udvikling — derfor fuldendte han intet virkeligt Kunstværk. Alt var spredt og søgende, dygtige Tilløb, kønne Enkeltheder, — aldrig noget samlet og helt. Men han var selv uvidende om denne Mangel. Han troede, at saa snart han blot *vilde, kunde* han ogsaa — blev kun ved at opsætte det: at ville, til engang i Fremtiden, naar han var bleven ældre og havde faaet nydt Livets Glæder fuldt ud.

Men fra det første Møde med Dagna rokkedes

Arnes sikre Selvfølelse. Han forstod, at hans egenkærlige Syn paa Livet ikke kunde bestaa for hendes rene Tankers Domstol, — at han selv ikke kunde bestaa, hvis hun lærte ham at kende, som han virkelig var.

Arne satte sin Plan igennem og skaffede sig Adgang til Dagnas Hjem. Han opbød al den betagende Elskværdighed, som han kunde raade over, naar han selv vilde, for at gøre sig yndet hos hendes Forældre. Han fortalte Grossereren muntre Historier, som satte ham i godt Lune; han talte om Kunst og Literatur med Fru Haller. Hans Ønske blev til Dels opfyldt; Haller, som ikke just var nogen Menneskekender, fandt, at Arne var et Mønster paa en ung Mand og vilde ikke høre et nedsættende Ord om ham. Men Dagnas Moder kunde aldrig rigtig frigøre sig for den Tvivl, den instinktmæssige Uvilje, som hun havde følt over for den unge Mand, endnu førend hun havde lært ham at kende, blot ved at høre sin Datters Udtalelser om ham. Naar hun var sammen med Arne, kunde ogsaa hun undertiden blive revet med af den ejendommelige Fortryllelse, som hans Person øvede, men saa snart hun ikke saa ham mere, kom Mistilliden tilbage. Hun tænkte af og til, at hun maaske gjorde ham Uret; hun havde ikke hørt noget bestemt imod ham, uden hvad der kan siges om de fleste unge Mænd og der var ingen Tvivl om, at han var usædvanlig begavet og interessant.

Men skønt hun anstrængte sig for at komme til at dømme ham mildere, lykkedes det ikke; hendes første Indtryk holdt sig.

Arnes Beundring for Dagna voksede ved hvert nyt Møde imellem dem. Hun var, hvad han kaldte »en første Klasses Pige«. Hendes Karakter var nobel, ren og sand, fri for Smaalighed og Misundelse. Hun var lidt kold maaske; hun var sig selv nok og trængte kun lidet til andre Mennesker. Men hvis hun saa, at de havde hendes Hjælp nødig, var hun altid rede til at bringe den. Og hendes Ydre stod i Samklang med det Indre. Arne havde vel sét smukkere Kvinde end hun, men ingen, hos hvem alt var saa harmonisk, saa fuldendt i sin Art, at hans forfinede Sans ikke havde det mindste at indvende. I sine Tanker sammenlignede han hende altid med de Blomster, som hun havde baaret den Morgen, da han traf hende i Dyrehaven. Der er intet iøjnefaldende ved saadanne violblaa Stedmodersblomster, men sér man rigtig nøje paa dem, fængsler de ved deres bløde, rige Farver, — dette fint afskyggede Fløjl omkring det gyldne Punkt i Hjertet. Man forstaar, hvorfor de i et andet Lands Sprog har faaet Navnet Penséer. De vække Tanker, disse dunkle Blomster, som en stille Nathimmel, som et Par barnlig dybe Øjne. Og hos Dagna var alt Tanker, var alt Sjæl. Men netop derfor — fordi hun var saa fjern og fornem og uudgrundelig, øvede hun en uimodstaaelig Til-

trækning paa ham, der havde trot, at han kendte Kvinderne ud og ind og kunde vinde hvem iblandt dem, han ønskede.

Med Dagna vilde det ikke gaa saa let, det forstod han. Maaske holdt hun af ham — han troede det næsten, — men hos hende vilde Lidenskaben aldrig faa Magt over Pligtens og Ærens Stemme. Hvis han ikke kunde opfylde de høje Krav, hun vilde stille til ham, vilde hendes Kærlighed dø. Og han vidste kun alt for godt, at han kunde ikke! Han maatte bygge sit Haab om Lykke paa et Bedrag — og han lærte derved — for første Gang i sit Liv maaske — al Tvivlens og Ængstelsens Kval at kende.

Men hvilken usigelig Fryd det vilde have været, hvis det var blevet ham givet at vække Kærligheden hos Dagna, — Kærligheden, det eneste, som fattedes hende, for at hun kunde blive en fuldendt Kvinde! — Alt det, som nu var uudviklet og goldt i hendes Natur vilde da sætte Blomst og bære Frugt og bringe den Mand, som havde løst de bundne Kræfter, en gylden Høst af Lykke. Hvor de to havde kunnet arbejde sammen, drømme sammen, bygge sig i Forening et lunt og duftende Skønhedsrige, hvorfra den skinsyge Verden var stænget ude! Hvor han selv vilde vokse og vinde ved Dagnas Hjælp, til han virkelig blev, hvad han nu kun var i sine egne dristige Fremtidsfantasier — en stor Kunstner, en ægte Mand, som andre saa op til og

troede paa. Det *kunde* være blevet — alt sammen, hvis han havde været i Stand til at lægge sin Fortid aaben for hendes Øjne uden Skam. Men der var mange Pletter paa hans Liv — én især, hans Skyld imod Ingeborg.

Arne havde forstaaet paa en Maade, som ikke vakte Opmærksomhed, at faa Dagna til at fortælle mere om hende. Han vidste nu, at de to havde været Barndomsveninder. Af Dagnas Usikkerhed, hendes synlige Undseelse, naar hun talte om Ingeborg, sluttede han sig til, at hun vidste, hvorledes det var gaaet hende. Hendes ædelmodige Natur tog altid de forurettedes Parti. Derfor vilde hun aldrig tilgive ham, hvis hun fik at vide, at han var Skyld i hendes Venindes Ulykke. — —

Og Arne lod Dag efter Dag, Uge efter Uge gaa hen af den lyse Sommertid uden at vove at tale til Dagna om Kærlighed og kræve Lykken af hendes Haand. Ingeborg var imellem dem — hans egen Synd var imellem dem. Han begyndte at forstaa, at en Mands Styrke kun er Trods, hvis den ikke støttes af en god Samvittighed, og at kun den, som har Retten paa sin Side, tør haabe paa Sejr. — — — — — — — — — — — — — — — — — Skumringens Skygger sænkede sig over den lille Stue. Der var endnu netop saa lyst derinde, at Madam Nielsen kunde sé at tage Maskerne op paa sit Strikketøj. Men Ingeborg, som sad ved det andet Vindue lige over for hende, havde været

nødt til at lægge sit Sytøj til Side. Nu sad hun med Albuerne støttede i Karmen og Hovedet mellem Hænderne og saa ud paa Regnen, som faldt tæt og stille og fik den graa Himmel til at gaa i ét med den graa Fjord. Gennem de øverste Ruder, som stod aabne, trængte den lune, fugtige Luft ind i Stuen og førte Duften fra Roserne med, som blomstrede udenfor i den lille Have.

I den dybe Tavshed hørtes ingen anden Lyd end Regnens Fald, Strikkepindenes Raslen og den ensformige Dikken af det gamle, bornholmske Stueur, som stod i Hjørnet. Der var Fred ude i Naturen, hvor Træer og Buske rettede sig grønne og frodige under den kvægende Sommerregn, Fred herinde i den hjemlige, lille Stue, Fred over den midaldrendes Kones Ansigt, som hun sad dér og strikkede med store, blaa Briller for de svage Øjne, og det graanende Haar strøget glat tilbage under Kappen. Men i den unge Kvindes Blik var der et Udtryk af haabløs, nagende Sorg; hun alene fik ikke Del i den Ro og Hvile, som omgav hende.

Ingeborg huskede vel, hvad det var for en Aften. Men hun talte ikke derom til Jørgens Moder og haabede, at hun havde glemt det. Sidste Aar ved denne Tid havde Roserne duftet, som de gjorde det nu, men ingen Regnskyer slørede Himlen. Den klare, blaa Hvælving havde svøbt sig ved Solnedgang i kongeligt Guld og Purpur, og Sø og Land straalede i Genskæret deraf, da hun gik hjem

ved sin Kærestes Arm, en uskyldig, lykkelig ung Pige, hvis Vej var hegnet af hendes Venners Agtelse og Kærlighed. Og nu! Hun kunde ikke udholde at tænke paa, hvorledes alt var nu. — —

Det var godt, at det regnede i Aften. Synet af Solen vilde kun have gjort hende ondt. Dette Vejr passede til hendes Stemning. Utallige som Regndraaberne derude vare hendes Taarer faldne i de sidste tunge Uger og Maaneder; vilde de naa engang at faa slettet Brøden ud? Ingeborg bar sin Byrde tappert. Ingen vidste, hvor meget hun led i Tavshed. Hun hjalp Madam Nielsen med Husets Gerning og talte naturligt og roligt med hende om alle de smaa, daglige Hændelser, som dannede Kærnen i deres jævne, ensformige Liv. Fra sin Moder havde hun faaet en Arv af Udholdenhed og Taalmod, som hun ikke selv havde kendt i de gode Dage, men som nu var kommen hende til Hjælp i Sorgens og Prøvelsens Tid. Hendes Trods og Hovmod var knækket for bestandig. Hun følte sig som den ringeste blandt de ringe og tog taknemligt mod hvert venligt Ord, der blev sagt hende, som den fattigste tager mod en Almisse. Naar hun undertiden mødte Foragt og Haardhed, bøjede hun sig ydmygt som for en retfærdig Straf, men den Rest af Selvfølelse, der endnu var tilbage hos hende, led ubeskriveligt derunder. Fordi Skamfølelsen var saa stærk hos Ingeborg, gik hun næsten aldrig ud. Kun søgte hun Kirken hver Søndag

Morgen, — den store, vidunderlige Domkirke, under hvis mægtige Hvælving der ogsaa var Plads for en stakkels, angrende Kvinde som hende. Hun forstod ikke altid Præstens Ord; det var svært at samle de vildfarende Tanker, — men naar Salmesangen løftede sig til Orgelets rige Harmonier og steg og steg som en eneste, hundredstemmig Bøn om Fred og Frelse fra en Slægt i Nød, da fulgte Ingeborgs Tanker med, hele hendes syge Sjæl; og hun syntes, at Freden kom, og at hun hørte milde Røster gennem Tonerne, som lovede hende Tilgivelse. — Naar Solen var gaaet ned om Aftenen, hyllede hun sig undertiden ind i et stort, dækkende Sjal og gik ud paa Kirkegaarden ved Fjorden. Der var altid den samme Bøn i hendes Hjerte, naar hun sad dèr paa Bænken under Piletræet: at hun selv snart maatte komme til at ligge ved Siden af Bodil, — hun og hendes stakkels Barn, for hvem Verden kun vilde eje Sorg og Skam. Førend hun forlod Roeskilde sidste Aar, havde Ingeborg faaet Lov til at plante en Rosenbusk paa Bodils Grav. I Aar stod den fuld af Blomster — friske, røde Roser som dem, hun engang havde løst fra sit Bælte og strøt mellem Efeubladene. En kraftig Gren med unge Skud og Knop ved Knop havde slynget sig op om Marmorkorset og næsten dækket Indskriften derpaa. Ingeborg tænkte tit, at naar hun var død og jordet her, vilde Jørgen maaske komme tilbage til Danmark og yde hende den

samme Kærlighedstjeneste, som hun havde øvet mod hans Søster; og saa vilde de sove sammen, Bodil og hun, dybt nede under Roserne, medens Fjordens Bølger nynnede Vuggesangen for dem.

Det var Ingeborgs store Sorg, at hun ikke vidste, om Jørgen havde tilgivet hende. Fra sine øvrige kære havde hun haft gode og trøstende Breve. Madam Knudsen skrev regelmæssig hver Uge. Ingeborg, som havde trot sin Moder saa streng, kendte nu først ret Dybden af hendes Ømhed og angrede bittert, at hun ikke havde betrot sig til hende, medens det endnu var Tid. Hendes Fader havde i de sidste Uger af og til ladet et Par Ord følge med, som viste, at Tiden havde mildnet hans Vrede, og at den gamle Kærlighed var kommen tilbage. Dagna, som havde faaet sin Venindes Adresse i Portnerboligen, havde skrevet til hende et Par Gange; hun omtalte ikke, hvad der var sket, men Ingeborg kunde læse mellem Linierne, at hun vidste alt og vilde lade hende forstaa, at hun ikke fordømte hende. Men Jørgen var ubønhørlig tavs. — Ingeborg saa altid hans Breve til Madam Nielsen. Han befandt sig vel i Sverrig, fik en høj Løn, lærte nyt under de store Forhold paa Godset, hvor han opholdt sig, og lod i det Hele taget til at være meget tilfreds. Det var hans Ønske at faa sin Moder over til sig, saa snart hun kunde beslutte sig til at sælge Huset i Roeskilde. Men der var aldrig et Ord om Ingeborg,

ikke engang en Hentydning, — og han maatte dog vide fra Madam Nielsen, at hun boede hos hende. Det gjorde den unge Kvinde ubeskrivelig ondt.

Hendes Lidenskab for Arne var omme. Hun maatte kæmpe med sig selv for ikke at hade ham. Men netop hans hjerteløse Haardhed havde ladet hende sé Jørgens uegennyttige Kærlighed i det rette Lys. Her i Huset mindede alt hende om ham, og hver Dag fik hun gennem Madam Nielsens Tale nye Beviser paa, hvor meget han havde været for sin Moder. Og Ingeborgs Agtelse og Godhed for Jørgen voksede, til det blev hendes højeste Ønske at vide sig tilgivet af ham.

Det ringede paa Dørklokken, kort og bestemt. Ingeborg og Madam Nielsen fór begge op fra deres Drømmerier i forventningsfuld Overraskelse. Der kom saa sjældent nogen til dem, at det var en hel Begivenhed, naar Klokken lød.

I det Øjeblik, da Ingeborg rejste sig for at lukke op, gik en Skikkelse i falmet, rød Frakke forbi Vinduerne. Det var altsaa Postbudet. Og Brevene fra Sverrig plejede netop at komme paa denne Tid, ved den sidste Udlevering.

Ingeborgs Hjerte bankede, da hun aabnede Brevkassen. Ja, det var ganske rigtigt Brev fra Jørgen. Hvor tit hun havde sét sit eget Navn skrevet uden paa en Konvulut med denne Haand i de gamle, lykkelige Dage! — Og dog, det var

ikke ganske den samme; Jørgens Skrift var forandret — den var bleven fastere, havde faaet et kækkere Sving — forandret, som han selv, tænkte den unge Kvinde med et Suk.

Hun gik ind og rakte Brevet til Madam Nielsen, som tog imod det med et Udbrud af Glæde. Konvolutten blev aabnet med skælvende Haand, Papiret foldet ud, og Brillerne satte til Rette, men efter et Øjebliks Forløb rystede den ældre Kone bedrøvet paa Hovedet, og kaldte paa Ingeborg, som var gaaet tilbage til sin tidligere Plads og sad og saa trøstesløst ud i Regnen.

»Det gaar stadig ned ad Bakke med mine Øjne,« sagde hun. »Det er ogsaa blevet tidlig mørkt i Aften. Vil du læse Brevet for mig?«

Ingeborg flyttede nærmere hen til Madam Nielsen og gav sig til at læse med sin klare, lidt ensformige Stemme. Der var intet nyt. Jørgen fortalte som sædvanligt om sit Arbejde, om Forholdene paa Gaarden, og om de enkelte Mennesker, som han havde sluttet sig nærmere til. Og dog syntes Ingeborg, at dette Brev var anderledes, end de forrige havde været; det var, som læste hun mellem Linierne en Længsel, en tilbagetrængt Ømhed, der ikke havde været der før. Og til sidst stod der: »Hils Ingeborg.«

Hendes Stemme skælvede, da hun læste det, og Taarer af Taknemmelighed og Glæde fyldte hendes Øjne. Hun forstod, hvad Jørgen havde

ment. Han havde vidst, at dette Brev vilde naa Hjemmet netop denne Dag, — deres Forlovelsesdag; og de gamle lyse Minder havde sejret over Sorgen og Bitterheden og bragt ham til at sende hende dette gode Ord, som hun havde længtes saa usigeligt efter, og som sagde hende, at hendes Ønske var opfyldt, at han havde tilgivet hende.

Saa snart det var hende muligt, listede Ingeborg sig ud af Stuen, op paa sit eget Værelse. Der var en Fred i hendes Sind, som hun ikke havde kendt, siden Jørgen og hun skiltes. Underlige Tanker kom frem hos hende, medens hendes taarefyldte Øjne søgte Bodils Billede. Det var, som havde hendes Livs Taager lettet, som begyndte hun at skimte Guds Vej med hende. I det første, gode Aar, som hun havde tilbragt her, var Valget blevet hende stillet; der var blevet tilbudt hende et Liv i Arbejde, i Nøjsomhed, men fuldt af ren Lykke. For en Stund havde hun trot, at hun vilde modtage det, men saa snart Fristelsen kom, var hun bukket under. Hun havde været saa verdslig, saa forfængelig, saa taabelig hovmodig, at denne dybe Fornedrelse maaske var det eneste, som kunde redde det bedste i hende. Og én Ting til saa hun klart, med ydmyg Taknemlighed — fordi hun, trods al sin stolte Selvsikkerhed i de lyse Dage, dog havde haft Medlidenhed med Bodil, derfor fik hun selv Tilgivelse, derfor var Bodils Moder kommen hende til Hjælp i den yderste

Nød, og Jørgen, hendes Broder, havde sendt hende et Tegn paa Forsoning, netop paa denne Dag. Ja, Gud ske Lov, at hun havde faaet Kraft til at tage sit Kors op; nu saa hun allerede Sol bag Skyerne, og hun følte, at selv om Mørket lukkede sig om hende, kunde hun trøstigt haabe paa det næste Lysglimt, blive ved at haabe, til engang alle Skygger veg, og den Dag gryede, som vilde bringe hende den store Forsoning, den store Hvile. — Der var Selskab paa Villaen hos Grosserer Hallers.

Stemningen ved Bordet havde været meget oprømt og livlig, men da Gæsterne senere kom ind i Havestuen, hvor Døren til Verandaen stod aaben med Udsigt over Træernes dunkle Grupper og det stille Sund, hvor Maanen byggede en sitrende Lysbro over Bølgerne, blev de høje Stemmer dæmpede, og de kaade Latterudbrud døde. Nogle blev paa én Gang fuldstændig tavse; andre samlede sig i smaa Grupper og talte sagte og fortroligt sammen. En ung Dame stod pludselig op og gik hen til Klaveret. Hun var en virkelig Kunstnerinde, som aldrig spillede paa andres Opfordring, men kun, naar hun selv følte sig i den rette Stemning. Bløde, fulde, klagende Akkorder strømmede frem under hendes Fingre, Toner, der vare som gennemtrængte af Maaneskinsnattens lokkende Længsler. Der blev ganske stille i Stuen. Grebne og betagne lyttede alle til det vidunderlige Spil,

som tolkede, hvad hver enkelt iblandt dem uklart havde følt.

Dagna stod lænet op til Døren og saa ud. Underligt nok — hun kendte hver Plet i denne lille Have, og ved det klare Dagslys var der ikke det mindste mærkelige ved den; men i Aften forekom den hende forunderlig fremmed og hemmelighedsfuld, som en fortryllet Plet. Trær og Buske syntes at vokse og antage fantastiske Former; de hvide Grusgange lyste i Maaneskinnet som klare Bække, der slyngede sig gennem dette eventyrlige Rige. Alt var saa ubeskriveligt dejligt! Den lune Luft var mættet med en sød Vellugt, hvor Rosernes sommerfriske Aande kendtes mellem Levkøjers og Resedaers høstlig svale Duft. Langt ude laa Sundet og lokkede og lyste med Bølger af flydende Sølv. Og Himlen var saa fløjelsdyb og høj og syntes dog saa nær med sine Millioner af straalende Stjerner, som tindrede med festlig Klarhed over den drømmende Jord — — — —

Det kaldte og drog hende, bort fra den hede, oplyste Stue ud i Maanenattens fortryllende Pragt. Hun listede sig ud paa Verandaen, ned ad Trappen, hen gennem Havens slyngede Gange, til hun naaede Stendæmningen ved Søen. Der satte hun sig ned med Hænderne foldede over Knæet og Blikket rettet ud over det lysende Sund.

Hendes Hjerte var saa fuldt; hun følte Trang til at græde, — og dog var hun saa lykkelig, som

hun ikke havde trot det muligt, at man kunde blive det.

Den Følelse, som hun havde beklaget hos andre og fornægtet for sit eget Vedkommende, var kommen til hende uden at hun vidste, hvorledes; og hun forstod nu, at den ikke var nogen latterlig Svaghed, men Livets Kærne, dets opholdende, og foryngende Kraft.

Denne Erkendelse havde forandret hele hendes Væsen. Hendes tidligere Drømme forekom hende tomme og forfængelige. Hvor langt, langt sødere det var at blive elsket af én, end beundret af Tusinder! — I fuld Bevidsthed om de Evner, der boede i hende, havde Dagna tidligere haft en overlegen Følelse over for de fleste Mennesker. Men mod Arne følte hun sig uendelig ringe og ubetydelig, og der var Lykke i denne ydmyge Underkastelse. For ham ønskede hun Hæder og Ære, en Verdens Beundring; for sig selv kun ét eneste — hans Kærlighed.

Hvor forunderligt stille og højtidsfuldt det var, dette natlige Sund, hvis Bølger brød ind mod Dæmningen med sagte Suk som et tungt aandende Menneskehjerte! Hun fulgte dem med Blikket, som de kom dér Haand i Haand, de smaa, toppede Bølger, ude fra det store Mørke og bares ind under Maanebroens blændende Glans. — Et Øjeblik funklede og glitrede de som i usigelig Lykke, for saa at glide over og tabe sig igen i Mørket paa den

anden Side, medens nye Bølger frydede sig i Lyset. Dagna fik paa én Gang en underlig Tanke. Var ikke Menneskets Liv som saadan en natdunkel Strøm — ingen vidste, hvor den kom fra og hvor den bar hen. Men én Gang kom sikkert enhver Tilværelse under Indflydelse af det milde, himmelske Lys, Kærligheden. Vilde ogsaa det kun vare en kort, lyksalig Stund? Vilde Vejen atter føre ud i Skyggerne, i den trøstesløse Ensformighed? — — Maaske var det saaledes; men i hvert Tilfælde følte hun, at Mørket vilde blive mindre dybt for den, som bar Mindet om straalende Lys i sit Hjerte. — —

Arne havde sét Dagna gaa ud i Haven, og saa snart det var ham muligt uden at vække Opsigt, fulgte han efter hende.

Den hede Vin, som han havde drukket ved Bordet, havde bragt hans Blod i Oprør. Siden var Musikken kommen til, og Sommernattens Fortryllelse. Der var ikke mere Rum for Ængstelse og køligt Overlæg i hans hæftigt bevægede Sind. Alle andre Følelser maatte vige for den mægtige Længsel, som drog ham til Dagna.

Ved en Omdrejning af Vejen fik han pludselig Øje paa hende, som hun sad dèr paa Stendæmningen, rank og ubevægelig i sin hvide Kjole, med Maanelysets Klarhed over det blege, opadvendte Ansigt, hvor de mørke Øjne drømte.

Han veg uvilkaarligt et Par Skridt tilbage. Hun saa saa usigelig ren og elskelig ud, at han

ikke vovede at komme hende nær med sin hede, jordiske Lidenskab. Den Følelse af næsten hellig Sky, som han altid havde haft over for Dagna, vendte tilbage og røvede ham Modet.

Men paa én Gang drejede den unge Pige Hovedet en Smule og drog et dybt Suk. Der kom et aldeles forandret Udtryk i hendes Ansigt. I hendes varme Blik, i Trækket om de halvt aabne Læber læste Arne den samme Kærlighedslængsel, som fyldte hans eget Sind med sitrende, smerteblandet Fryd.

I samme Nu var hans Beslutning taget.

Ingen taabelige Skrupler skulde skille de to ad. Fortiden var død; Fremtiden vilde han hellige til sin Hustru alene. Øjeblikket var kommet; det gjaldt om at gribe til.

Med hurtige, bestemte Skridt gik han hen til Dagna, som fór overrasket sammen ved Synet af ham og sprang op fra Dæmningen. Hendes kendelige Forvirring styrkede hans Haab. Hvad han sagde til hende, vidste han knap selv, men den rene Kærlighed, under hvis Indflydelse han var begyndt at blive et andet Menneske, gav hans Ord al Sandhedens overbevisende Varme. Og medens Dagna stod dèr og lyttede, var hun til Mode, som om Himlen havde aabnet sig og ladet et Væld af velsignet Lys strømme ud over hendes Hoved. Hun tænkte ikke paa, at Mørket kunde komme tilbage; hun havde ingen Frygt. Glad og taknemlig tog

hun imod Lykken, som den raktes hende rig og fuld af den Mands Haand, som hun elskede.

Men da Arne havde naat sit Maal, da han holdt Dagna i sine Arme og hørte hende hviske sin Kærlighed til ham, kom der en pludselig Svaghed, en dyb Ængstelse over ham, som Forbud om kommende Sorg.

»Blot jeg var mere værdig til dig!« mumlede han.

Hun saa overrasket op paa ham med et Blik, der udtrykte hele hendes grænseløse Tillid.

»Hvor kan du sige saadant noget, du som staar som højt over mig!«

Arne rystede sørgmodigt paa Hovedet. Men han havde ikke Mod til at fortsætte. Han kunde ikke miste hende nu, denne lille Pige, der var det lyse Punkt i hans Liv.

»Du vil hjælpe mig,« nøjedes han med at sige, medens han strøg hende varsomt hen over det bløde, bølgende Haar. »Du vil gøre mig bedre.«

Og Dagna saa, at han havde Taarer i Øjnene.

— — — — — — — — — — — — — —

Den lille Kirkegaard ved Fjorden ligger fredelig og tyst i den hældende Dag, under Septemberhimlens Klarhed.

Mellem Træerne, hvor Løvet begyndte at blive tyndt, blinker Fjorden med mat Perlemoderskær i de skraa Solstraaler. Fuglene ere fløjne; kun en

Spurvs Pippen bryder af og til gennem Stilheden, medens den hopper om mellem det fugtige Græs ved Vejen.

I Rosernes Sted blomster nu Levkøjer og Asters paa Gravene. Sommeren er omme, men bedre end dens frodige Liv og Rigdom passer Septemberfreden til dette Sted.

Ingen anden af Aarets Maaneder er saa fuld af det milde Vemod, der forsoner Sindet med Tanken om Døden og lader Afstanden synes saa ringe mellem de levende og deres kære, som ere gaaede bort.

I September, naar Luften er høj og blaa, naar de første Afskygninger af Bronce og Purpur farver Løvet, naar Veje og Stier ere strøede med de første, faldne Blade, da er det, som om hele Naturen anede, at den store Hvile var nær. Den store Hvile — og efter denne den store Opstandelse. Derfor ejer Solen paa saadanne stille Dage i den tidlige Høst et forklarende Skær, som et Smil, der lyser over en døendes Ansigt — — en troende døende, for hvem Evighedsgryet dæmrer. Og derfor er hverken Vaar eller Sommer eller Vinterens blændende Øde saa fuldstændig i Stemning med den dybe Fred mellem Kirkegaardens Grave som September, den vidunderligste af alle Aarets Maaneder. —

— — — — Det var Lørdag Aften, og rundt om var Folk i Færd med at luge og vande Gravene

eller smykke dem med friske Kranse til Helligdagen. Alle bevægede sig uvilkaarligt langsomt og talte med dæmpet Stemme. Selv Børnene, der var fulgt med de voksne for at se til én eller anden kær Grav, blev tavse og stod og saa sig undrende om i denne stille, smukke Have, der indgød dem en Følelse af Ærefrygt, som de ikke selv forstod.

En sørgeklædt ung Kvinde, som holdt to Kranse i Haanden, steg langsomt over Stænten ved Kirkegaardslaagen og gik hen mod Graven under Piletræet.

Den laa ikke mere alene. Der var kommen en lille, frisk kastet Jordhøj ved Siden af den.

Kun Halvdelen af Ingeborgs Bøn var bleven opfyldt. Hendes Barn var blevet befriet fra et Liv, som allerede fra Fødselen var plettet af en uforskyldt Skam; men for hende selv var Kampen endnu ikke til Ende.

Hun var begyndt at finde Hvile i Troen paa, at alt, hvad der skete, var til det bedste. Men skønt hun forstod, at Tilværelsen kun vilde blive en bitter Kamp for et stakkels lille faderløst, hjemløst Væsen som hendes Barn, skønt hun selv havde bedt Gud om at tage det til sig, vaandede hendes Moderfølelse sig dog under Tabet. En ny, usigelig Ømhed var vaagnet i hendes Sjæl, da hun holdt sin lille Pige i sine Arme. Hun havde ønsket at leve og arbejde for hende, at danne et Værn af sin trofaste Kærlighed mellem Barnet og Verdens

Foragt og Kulde. Men hun fik ikke Lov at beholde sin lille Skat; kun en eneste Dag saa de blaa Øjne ud i Lyset. Madam Nielsen havde straks tænkt, at den lille ikke vilde leve længe, og lod derfor Præsten hente. Det var siden en Trøst for Ingeborg at tænke paa, at hendes Barn var blevet døbt med hendes Moders Navn »Elisabeth«, at det var blevet overgivet til Ham, som havde sagt: »Lad de smaa Børn komme til mig«. Hun vilde ikke sørge for den lille døde. Alle havde sagt, at det var en Lykke, at hun gik bort, selv Madam Nielsen, der dog var saa kærlig og fuld af Medfølelse. De havde sikkert Ret. Og dog havde det været svært for hende at sé det lille Legeme blive lagt ned i Kisten, og det var svært nu at søge Elisabeth paa Kirkegaarden, mellem de døde.

Ingeborg knælede ned ved Graven og vekslede de visne Blomster, som laa dèr, med den smukke, friske Krans, bunden af hvide Asters og broget Løv, som hun havde bragt med sig. Saa rejste hun sig op og gik et Par Skridt tilbage. Ja, det saa godt ud; Elisabeths Hus var kønt pyntet til Søndagen.

I den anden Krans var der lilla Asters mellem gyldne Blade. Den var til Bodil; Ingeborg glemte hende aldtig, naar hun kom med Blomster til sin lille Pige. — — — —

En ældre Kone var kommen ind af Laagen

paa den modsatte Side af Kirkegaarden og gik nu søgende om mellem Gravene.

Hun var tarveligt klædt, med et stort, graat Sjal kastet over den sorte Kjole. Hattens brede Hagebaand rammede et Ansigt ind, som var friskt til Trods for Alderens Mærker, og roligt og venligt, skønt det bar Præget af dyb Kummer.

Hun standsede en Mand, som gik forbi med en stor, tung Vandkande i Haanden, og rettede et Spørgsmaal til ham. Da hun havde faaet den ønskede Oplysning, gik hun hurtig hen mod den Del af Kirkegaarden, hvor Bodils og Elisabeths Grave laa.

»Ingeborg!« raabte hun med rystende Stemme og bredte Armene ud mod den unge Kvinde, som stod et Øjeblik stum af Overraskelse, for saa med et Skrig at kaste sig om sin Moders Hals.

De to havde ikke sét hinanden siden den Dag, da Ingeborg forlod sit Hjem i den dybeste Fortvivlelse. Deres Følelser ved dette Møde vare saa mangeartede, saa stridende, at de ikke selv vidste, om Sorg eller Glæde var mest fremherskende. Kun én Ting følte Madam Knudsen med Vished: at intet af de sunde, glade Børn derhjemme var hende saa kært som denne stakkels Pige, der havde lidt saa grænseløst, som Verden maaske fordømte, men for hvem hendes Moderhjerte kun ejede den inderligste Ømhed og Medlidenhed.

»Min stakkels, lille Pige! Hvor du er bleven

bleg og tynd! — Ja, det er intet Under Men vi maa dog være glade og taknemlige, fordi vi fik Lov til at beholde dig.«

»Aa, Mo'r! Er du virkelig glad for, at jeg lever endnu? Kan mit Liv være til Nytte for nogen?«

»Ja vist kan det saa, lille Ingeborg; det maa du ikke tvivle om. Naar du har fortrudt dit Fejltrin og i Fremtiden vil leve som en brav og hæderlig Pige, saa er der ogsaa Brug for *dit* Arbejde i Verden. Og hvem véd — maaske kan du endnu engang blive rigtig lykkelig. Jeg tænker nu, at Vorherre har gemt det bedste til dig til sidst.

Madam Knudsen klappede kærligt sin Datters Haand og saa paa hende med det trøstende, opmuntrende Smil, som Ingeborg huskede saa godt fra sin Barndom. Naar hun havde stødt sig, eller naar hun græd over et ituslaaet Stykke Legetøj, havde hendes Moder altid tysset paa hende med dette gode Smil og sagt én af sine Yndlingstalemaader: »Hvem véd, hvad det er godt for!« eller »Det bliver nok godt alt sammen.«

Dengang var hun i Reglen bleven opirret over sin Moders uforanderlige Sindsro og havde givet et hæftigt Svar. Men nu var det anderledes. Hun havde selv gennem Sorgen lært, at det højeste, et Menneske kan naa til, er netop denne taalmodige Hengivelse, som altid haaber, som aldrig tvivler, som sér alt, hvad der sker, fra den lyseste Side.

»Ligger din lille Pige her?« spurgte Madam Knudsen efter en Pavse, hvor Ingeborg havde givet hende et taknemligt Kys.« Det gør mig rigtig ondt, at jeg ikke fik den lille Engel at sé.«

»Hun var opkaldt efter dig,« sagde Ingeborg med et tilbagetrængt Suk. »Og hun havde ogsaa dine Øjne.«

De stod en Stund tavse og saa paa den lille Grav. Aftenklokkerne ringede. Solvarmen begyndte at dø ud af den rene, kølige Luft.

»Gud velsigne hende,« sagde Madam Knudsen til sidst og førte Lommetørklædet op til Øjnene. »Hun har det godt nu. — Men véd du, Ingeborg, hvorfor jeg kom herud i Dag? — Din Fa'r længes saa forskrækkelig efter at sé dig. Du kan være vis paa, at han mange Gange har fortrydt de haarde Ord, han sagde til dig i sin Tid. Nu tænkte jeg, at du vilde følge med mig hjem i Morgen og blive en Ugestid hos os. Siden kan du jo tage tilbage til Madam Nielsen igen, om du synes saa.«

»Jeg skulde tage til København,« sagde Ingeborg langsomt. Hun gøs ved Tanken derom.

»Længes du slet ikke efter at sé din Fa'r og dine Søskende igen?«

»Jo — jo vist! — Du maa ikke misforstaa mig,« svarede Ingeborg varmt. »Jeg vil saa inderlig gerne sé mit kære Hjem igen, — men jeg er bange for — at møde — nogen — —«

Hun stammede og slog Øjnene ned. Madam Knudsen forstod hende.

»Det skal du slet ikke tænke paa, min Pige. København er en stor By; hvorfor skulde du netop træffe ham? Desuden behøver du jo ikke at gaa ret meget ud. Jeg kender ham rigtignok ikke, men jeg tænker, at han vil sørge for at holde sig borte fra det Hus, hvor vi bor. Det vilde da være det naturligste.«

Ingeborg mærkede, at det var hendes Moder meget magtpaaliggende at faa sit Ønske opfyldt. Og med en Blidhed og Føjelighed, som tidligere havde været hende fremmed, men som hun nu viste i alle Forhold, indvilligede hun i Madam Knudsens Plan.

Kirkegaarden var efterhaanden bleven forladt. Gravene laa ensomt dèr i det milde Aftenlys, gemte under deres brogede Blomsterdække.

Ingeborg saa sig om med et langt, alvorligt Blik. Hun skulde igen tilbage til den store By, for hvis Fristelser hun var bukket under, og hvor Ulykken havde ramt hende. Hun havde en uklar, tyngende Forudfølelse af, at ny Sorg og Sindsbevægelse ventede hende dèr. Men hvorhen hun end gik, hvad der end skete, saa vidste hun, at intet kunde røve hende den Skat af Fred, som hun havde vundet her under disse lange Maaneders bitre Sjælekamp. Mindet om den lille Grav under Piletræet vilde være hendes bedste Værn mod alle

Farer. Lille Elisabeth var sin Moders Skytsengel nu og vilde aldrig forlade hende. —

»Er Ingeborg hjemme?« spurgte Dagna nogle Dage senere, idet hun aabnede Døren til Skomagerværkstedet, hvor Knudsen sad og arbejdede.

Den lille, ivrige Mand sprang hurtig op, kastede sit Værktøj til Side og gik hende i Møde.

»Kom ind, kom endelig ind!« raabte han. »Baade Mo'r og Pigebarnet er hjemme, og de vil blive meget glade ved at sé Dem.«

Da Dagna kom nærmere, stod Skomageren et Øjeblik forvirret og tøvende, medens han tørrede sine Hænder omhyggeligt af i Skødeskindet.

»Det er saa kønt af Dem at komme,« sagde han til sidst med usikker Stemme. »Jeg vilde gerne takke Dem for det, — men — men — De kan ikke være tjent med at give mig Haanden, saadan som jeg sér ud.«

I Stedet for Svar tog Dagna uden videre hans Haand og trykkede den hjerteligt. Knudsen fik Taarer i Øjnene. Hans Uvilje mod de bedre stillede havde aldrig kunnet holde Stand over for Dagna. Hendes vindende, naturlige Væsen, hvori der ikke var Spor af Nedladenhed, havde afvæbnet ham aldeles. Desuden var han hende inderlig taknemlig for det Venskab, hun viste Ingeborg.

For at skjule sin Bevægelse vendte han sig

bort fra den unge Pige og kaldte ind ad Døren til Dagligstuen:

»Lisbeth! — Ingeborg! — Her er en kær Gæst.« —

Det var om Formiddagen, og Madam Knudsen var ikke til Stede. Hun havde travlt i Køkkenet. Men Ingeborg sad ved Bordet og strikkede paa en Strømpe til én af sine smaa Søskende. Ved Synet af Dagna rejste hun sig op, slap sit Arbejde og blev staaende med sænket Hoved, medens en dyb Rødme bredte sig over hendes blege Ansigt. Hendes forsagte, ydmyge Holdning rørte Dagna ubeskriveligt. I et Nu var hun henne hos sin Veninde, slyngede Armene om hendes Hals og gav hende et søsterligt Kys.

Ingeborg lod sit Hoved synke ned paa Dagnas Skulder og brast ud i hæftig Graad.

Dagna kæmpede selv med Taarerne. Dette Gensyn var saa forskelligt fra, hvad hun engang havde haabet og ventet. Var det virkelig muligt, at den friske, blomstrende Pige, der havde nikket Farvel til hende paa Roeskilde Banegaard, var den samme som denne blege, sortklædte unge Kvinde med indfaldne Kinder, med mørke Rande under Øjnene, som vare matte af Graad, og dybe Linier af Kummer omkring Munden? — Og dog — trods alt dette var Ingeborg maaske smukkere nu end dengang. Det nydelige Dukkeansigt, som straalede og formørkedes under Indflydelsen af smaalige,

barnagtige Glæder og Sorger, hvor Forfængeligheden spillede den største Rolle, havde faaet et alvorligt, sjælfuldt Udtryk. I Sorgens og Skammens Ildprøve havde hendes Karakters rene Guld skilt sig ud fra Slakkerne. Hvad end Verden sagde derom, saa følte Dagna, at den Ingeborg, som nu græd saa bitre Taarer over sig selv med Hovedet ved hendes Skulder, fortjente mere Agtelse, mere Kærlighed, end det letsindige, overfladiske Pigebarn fra forrige Dage.

»Kære, kære Ingeborg,« var det eneste, som Dagna fandt at sige til sin Veninde. »Du maa ikke græde; alt kan blive godt endnu.«

Ingeborg saa op og smilede gennem Taarerne.

»Alt *er* godt,« sagde hun stille. »Langt bedre, end jeg har fortjent det. Alle Mennesker er saa gode imod mig. — Tak for dine Breve, Dagna, og tak, fordi du kom og saa til mig.«

»Jeg blev nok nødt dertil, da du ikke vilde komme til mig!« udbrød Dagna. »Du har været hjemme næsten en Uge, og jeg har ventet dig hver Dag, du slemme Pige! — Naturligvis maatte du vide, at vi var komne ind igen fra Landet.«

»Vær ikke vred, Dagna, — jeg gaar ikke ud,« stammede Ingeborg med en ny, hæftig Rødme.

»Ikke engang til mig? — Du *maa* komme; jeg tager dig med mig, enten du vil eller ej! — Det vil adsprede dig en Smule. Du maa sé, hvor nydeligt mine Forældre har indrettet mit Værelse

til mig, medens jeg var borte. Gaa med op nu; der er ikke et Menneske uden Mamma og Pappa; og dem er du jo ikke bange for, vel?«

»Nej,« sagde Ingeborg tøvende,« — men —

»Intet men! Vær nu sød og føj mig denne Gang. Jeg har saa meget at vise dig, saa meget at tale med dig om, og intetsteds kan vi være mere uforstyrrede end i min egen lille, hyggelige Rede.«

»Sér jeg ikke forgrædt ud?« spurgte Ingeborg og fór med Lommetørklædet hen over Øjnene.

»En lille Smule. Gaa ind og bad dine Øjne, saa vil det gaa over.«

Dagna fulgte med sin Veninde ind i det lille Værelse til Gaarden, som havde saa mange Minder for dem begge.

Det saa omtrent ud, som det havde gjort i gamle Dage. Der var de samme smaa, hvide Senge, de samme gammeldags Litografier paa Væggene. Kun var Tapetet lidt mere falmet, og Gardinerne stoppede paa flere Steder. Dagna tænkte med et Suk, hvor underligt det var, at de døde Ting beholdt deres vante Udseende, medens saa store Forandringer fandt Sted i Menneskenes Karaktér og Skæbne.

Da Ingeborg havde badet Øjnene og glattet sit Haar, vendte hun sig om til sin Veninde, der stod og søgte i en aabentstaaende Skuffe.

»Nu er jeg færdig,« sagde hun med den blide, trætte Stemme, som var hende egen i den sidste

Tid. Men Dagna lod ikke til at høre det. Hun aabnede Æske efter Æske med den Ret, som gammelt, fortroligt Venskab giver. Pludselig gav hun et lille, tilfreds Udraab og holdt et Guldkors i et slidt, sort Fløjelsbaand i Vejret.

»Endelig fandt jeg det!« sagde hun. »Tag det paa, Ingeborg, for min Skyld! Sér du, jeg bærer mit i Dag til Ære for dig.«

Og hun pegede paa Korset, der blinkede over hendes smukke, elegante Kjole, hvis Farve var dyb blaa, som mørke Violer.

Rørt og taknemlig bøjede Ingeborg Hovedet til Svar.

Dagna bandt Baandet med Korset om hendes Hals, og de to holdt hinanden længe omslyngede uden at tale. De vare begge til Mode, som om deres gamle Venskabspagt, sluttet i den første Ungdoms lette, lykkelige Dage, nu var bleven fornyet igen i fuldt og modent Alvor. —

Hr. og Fru Haller anstrængte sig for at vise Ingeborg den samme Venlighed som tidligere. Men der var noget søgt og forlegent i deres Væsen, som det ikke var dem muligt at overvinde; Samtalen gik tit i Staa, og Dagna, som følte, hvor pinlig hendes Venindes Stilling var, benyttede den første givne Lejlighed til at drage Ingeborg med ind i sit eget Værelse.

»Er her ikke nydeligt?« udbrød hun, da hun aabnede Døren til den hyggelige lille Stue, hvor

Ilden flammede i den aabne Kamin og kastede sit flakkende Skær over de sirlige Møbler med deres gyldne Betræk, og det tykke, bløde Gulvtæppe, hvor Fødderne sank ned for hvert Skridt. Ingeborg blev greben af en pludselig, bitter Følelse af Misundelse. Saadan en Stue var det, at hun hele sit Liv havde drømt om at eje! — Kun skulde den være holdt i rosa eller blaat, ikke i denne guldgule Farve, som passede saa godt til Dagnas ejendommelige Skønhed — — — Men kun et Øjeblik gav hun denne Følelse Lov til at faa Magt over sig; saa rystede hun den af sig med Skræk og Anger. Havde hun ikke lidt nok for sin taabelige Forfængelighed og Højhedstrang? — Var hun endnu ikke helbredet derfor? — Aa jo, jo! Hun vilde være tilfreds nu i den fattigste Stue, blot hun fik Kraft til at leve et rent og hæderligt Liv.

»Her er meget smukt,« sagde hun til sidst roligt og uden Bitterhed. »Stuen passer ganske til dig.«

»Alt er virkelig aldeles efter min Smag. Mamma lod Værelset indrette saaledes, medens jeg var borte, og hun har forstaat at gætte mine hemmeligste Ønsker. Min egen, søde Mamma!«

»Ja, vore Forældre er vore bedste Venner,« sagde Ingeborg med Overbevisning.

»Mener du? — Ja, naturligvis — og dog — —« Dagna standsede pludselig forvirret og trak to lave Lænestole frem foran Kaminen. »Kom, Ingeborg,

lad os sætte os her. Holder du ikke af at sé ind i Ilden?«

»Jo, meget,« svarede Ingeborg, idet hun satte sig i én af Lænestolene og holdt sine tynde, blodløse Hænder hen foran den varmende Flamme. »Som Barn plejede jeg at lukke Kakkelovnsdøren op i Skumringen og danne mig de forunderligste Billeder af de brændende Kul. Men saadan en aaben Kamin har jeg aldrig før sét, kun læst derom i Bøger.«

»Der var én i mit Værelse i Schweitz«, sagde Dagna. »Og da jeg skrev til Mamma, hvor godt jeg syntes om den, sørgede hun for at skaffe mig en lignende her. — Hvor den varmer dejligt! — Det er virkelig meget koldt allerede.«

Der kom et Øjebliks Tavshed. Dagna havde lænet Hovedet tilbage mod Lænestolens Ryg og lukket Øjnene. Der var et halvt forlegent, halvt lykkeligt Udtryk i hendes Ansigt. Et Par Gange aabnede hun Munden som for at tale, men kunde ikke overvinde sig dertil. Til sidst slog hun pludselig Øjnene op, bøjede sig over mod Ingeborg og sagde i en dæmpet, fortrolig Tone:

»Du mener, at vore Forældre er vore bedste Venner. Men tror du ikke, at man kan faa en Ven, som er endnu mere for én end Fa'r og Mo'r, og hvis Kærlighed er lige saa dyb og trofast?«

Dagna, som ellers var saa fintfølende, tænkte i dette Øjeblik ikke paa, at hendes Ord maaske

kunde saare hendes Veninde. En stor, overvældende Lykke har Magt til at gøre selv den ædleste Natur egenkærlig for en Tid.

»Ja, jeg tror det,« svarede Ingeborg med et Suk. Hun tænkte paa Jørgen.

»Ingeborg, saadan en Ven har jeg faaet! — Du maa ikke sige det til et eneste Menneske; det er en Hemmelighed endnu. Jeg blev forlovet allerede i August, men Mamma ønskede, at vi skulde vente nogle Maaneder, før vi gjorde det offenligt — — jeg forstaar i Grunden ikke hvorfor! — Hun synes heller ikke om, at han kommer her ret ofte. Hun vil sætte os paa Prøve — — vi bestaar den nok, det har ingen Fare! — — Aa, Ingeborg, han er saa klog, saa smuk, saa helt anderledes end alle andre! Han er Kunstner- og Digter, og for ham ønsker jeg nu al den Berømmelse, som jeg selv engang drømte om at vinde. — Hvor taabelige Drømme det var! Og hvor jeg længtes ud dengang! — Jeg fatter det slet ikke mere. Nu er jeg lykkelig, fuldstændig lykkelig herhjemme hos Fa'r og Mo'r — og ham.«

Hun havde talt sagte og hurtigt, uden at vente paa Svar. Hun fulgte blot en indre Trang til at give sit Hjertes jublende Lykke og dybe Ømhed Luft i Ord. Farven kom og gik paa hendes Kinder, og der var en fugtig Glans i de mørke Øjne, som saa drømmende ind i Ilden. Hvert Ord, hun sagde, skar Ingeborg i Hjertet, fordi Modsætningen

mellem Dagnas Lykke og hendes eget forfejlede Liv var saa usigelig bitter. Men dog anstrængte hun sig oprigtigt for at være glad paa sin Venindes Vegne. Hun tog Dagnas Haand og trykkede den kærligt.

»Gid du maa blive rigtig lykkelig! — Hvad hedder din Kæreste?«

I det samme ringede det paa Entréklokken. Dagna sprang op med blussende Kinder og knugede Hænderne ind mod Hjertet.

»Det er ham! — Jeg kender hans Maade at ringe paa. — Bliv her, Ingeborg, hører du, du maa ikke gaa! Jeg vil saa gerne have, at I to skal være Venner. Du kender ham allerede.«

Med et kærligt, overtalende Blik til sin Veninde ilede Dagna ud af Stuen.

Der var en forunderlig Uro over Ingeborg, medens hun sad og ventede. Det var mere end den sædvanlige Undseelse, som altid greb hende nu, ved et Møde med fremmede. Dagna havde sagt, at hun kendte hendes Kæreste.

Ingeborg begreb det ikke. Hun havde kun truffet meget faa unge Mænd af Dagnas Stand, og ingen af dem svarede til hendes Venindes begejstrede Skildring. Hvis ikke — — men nej, det var jo umuligt! Blot ved Tanken derom var det, som standsede hendes Hjertes Slag.

Fodtrin nærmede sig i den tilstødende Stue; kendte hun ikke denne sikre, hurtige Gang? Det

svimlede for hende; hun saa sig om efter et Skjulested, en Mulighed for Flugt. — Men Stuen havde kun én Udgang. Nu hørte hun Dagnas Stemme udenfor: »Kom kun, Arne, jeg har en Gæst herinde!« — Og saa blev Døren aabnet.

Med et Skrig sprang Ingeborg op.

Han stod foran hende, som hun havde haabet, at hun aldrig mere skulde møde. Hun saa igen det smukke, fornemme Ansigt, som havde været hendes Livs Fryd og Kval, den faste, friske Mund, hvis Kys havde røvet hende alt Selvherredømme — — — Nu havde han ingen Magt over hende mere. Ikke Kærlighed, ikke Had følte hun ved dette pludselige Gensyn, men kun en brændende, knugende Skam, der fik hende til at holde Hænderne op for det glødende Ansigt.

»Men Ingeborg, hvad er det!« udbrød Dagna overrasket og ængstelig. Hun fik intet Svar; kun sank den unge Kvindes Hoved endnu dybere ned mod Brystet.

Grebet af en navnløs, uudholdelig Angst vendte Dagna sig om mod Arne. Han stod lænet op til Dørstolpen og stirrede paa Ingeborg med et saadant Udtryk af Skyld og Rædsel i Blikket, at alt blev hende klart.

Hun tøvede ikke et Øjeblik. Med den Følelse af næsten legemlig Afsky, som alt lavt og urent indgød hende, vendte hun sig bort fra ham, som havde været hende kærest af alle, og slyngede

Armene om Ingeborg med en Bevægelse, som vilde hun paa én Gang give hende Oprejsning og skærme hende mod Arnes Blik. Hun sagde kun et eneste Ord: »Gaa!« med en Stemme, hvis haarde Klang var hende selv fremmed. Arne søgte ikke at undskylde sig. Han vidste, at hans Sag var haabløs. Hvad han længe havde frygtet og ventet, var sket nu; hans egen Synd havde vendt sig imod ham. Der var dog en gengældende Retfærdighed til, mod hvilken den stærkeste Vilje var magtesløs. Han, som altid havde fulgt sin egen Lyst uden Tanke for andres Kval, var nu bleven standset, netop som han dristigt strakte Haanden ud for at gribe den lyse, velsignede Lykke, som kun er for den, hvis Hjerte er rent, hvis Liv er uden en Plet, som ikke Kærlighed kan tilgive.

Med en dyb og ærbødig Bøjning for Dagna, som ikke saa og ikke gengældte hans Hilsen, gik han ud af Stuen.

Da Arne var borte, da Afgørelsens Spænding var omme, svigtede Dagnas Kraft hende, og hun brast ud i en skærende, fortvivlet Hulken. Hun havde mistet, ikke blot sin Kærlighed og sin Lykke, men hele sit ædelmodige unge Hjertes frejdige Tro og Tillid, og hendes Kval forekom hende i Øjeblikket større, end hun kunde bære den.

Ingeborg søgte ikke at trøste hende. Hun vidste, at der er Sorger, overfor hvilke al Menneskemagt staar raadløs. Kun fra Gud kan Hjælpen

komme gennem Tidens vidunderlig mildnende Indflydelse.

Som de to unge Kvinder stod dèr sammen, blinkede Guldkorset over Ingeborgs simple, sorte Kjole som over Dagnas rige Dragt. Et Kors var det, som havde knyttet dem sammen — én Kærlighed, én Sorg. Nu følte de kun Byrdens tyngende Tryk, men uden at de selv vidste det, spirede der en Sæd gennem Taarerne, som vilde modnes langsomt i tunge Tider, for engang i Fremtiden at bringe dem en rig Høst af Taalmod, af Sjælsstyrke; af den forstaaende og tilgivende Kærlighed, som kun de kan føle, der ere blevne helligede gennem Lidelser. — — — — — — — — — — — — — — — — — — Den voldsomme Sindsrystelse fremkaldte en stærk Feber hos Dagna, som gik over til Tyfus.

I flere Dag var der Fare for hendes Liv. Det var en tung Tid for hendes Forældre, især for Fru Haller, som foruden at pleje sin Datter ogsaa maatte tage sig af sin Mand, som fuldstændigt havde tabt Modet. Han havde faaet den Tanke, at han selv var Skyld i Dagnas Ulykke, fordi han havde afslaaet hendes Bøn om at studere Kunst og forlangt, at hun skulde komme hjem til Danmark, hvor al denne Sorg havde ramt hende. Det var ham, som altid havde ønsket at sé hende gift, ham, som havde opmuntret Arnes Bejlen, fordi han var rig, af en ansét Slægt og havde Udsigt til at vinde

et Navn som Kunstner. Hvor lidet end Haller skattede Kunsten for dens egen Skyld, saa forstod han dog fuldtud, hvilken Magt i Samfundet Berømmelsen er, og han havde altid drømt om at sé sin Datter blandt de første. Sin Hustrus Indvendinger og Tvivl havde han ikke lagt Vægt paa; — selv om den unge Mand havde levet en Smule lystigt, hvad havde saa det at sige! — Derfor kunde han gerne blive en god Ægtemand. Det eneste, Fru Haller havde opnaaet, var, at Forlovelsen ikke straks blev offentliggjort. — Men nu, da Haller Dag efter Dag saa Dagna ligge dèr i sin lille Seng, i det »gyldne Bur«, hvor han havde haabet at holde hende fast, pint af Smerter, glødende i Feberhede, følte han den bitreste Anger over sin Handlemaade imod hende. Han havde villet gøre hende lykkelig paa sin egen Vis, uden at tage Hensyn til, at hendes Natur, der var saa forskellig fra hans, søgte andre Veje, havde et andet Maal for Lykken. Atter og atter tænkte han paa sin Hustrus Ord den Juleaften, da Dagnas Skæbne var bleven afgjort. Hun havde ment, at den største Lykke for hendes Barn vilde være at finde i den rolige Udøvelse af hendes Kunst. Hun frygtede for, at Kærligheden vilde bringe Dagna Skuffelse, fordi hun stillede saa høje Krav, fordi hun ikke kunde »gaa paa Akkord«. — Hvor klart hendes Moderkærlighed havde sét! Hvis han havde fulgt hendes Raad dengang, vilde Dagna nu have været sysselsat med sit kære Ar-

bejde sund og frisk, med Fred i Hjertet. Og her laa hun og kæmpede med Døden, skuffet i sin Kærlighed, bedraget af ham, som hun havde trot bedst af alle! — Fordi hendes Fader havde tænkt mere paa sig selv, end paa hende, fordi han ikke havde villet undvære hende for en Tid, skulde han maaske miste hende for hele Livet. — — —

Hendes Mands Sorg og Anger rørte Fru Haller dybt. Det Haab om et godt og lykkeligt Samliv, som var vaagnet hos dem begge ved Dagnas Fødsel, for siden igen at gaa under i Aarenes ensformige Gang, kom Opfyldelsen nær i denne Tid, da de mødtes i den fælles Angst for at miste hende. For dem kunde der ikke mere være Tale om den Art Lykke, som kun kan gro i friske, unge Hjerters frodige Jordbund; men det var en stor Trøst for dem begge endelig at finde hinanden i den rolige Hengivenhed, det overbærende Venskab, som kan gøre Forholdet mellem aldrende Ægtefolk saa smukt og godt. —

I sine Feberdrømme saa Dagna tit Billedet af Sundet med den blanke Maanestribe over de mørke Bølger. Det var, som bares hun selv bort med Strømmen; et Øjeblik var alt blændende Klarhed omkring hende; — saa rev Mørket hende til sig, et bundløst, rugende Mørke, fuldt af ukendte Rædsler. Hun skreg højt, hvergang Drømmen gentog sig, og naar hendes Moder bøjede sig ængsteligt over hende, klyngede Dagna sig tæt op til

hende, som kunde hun holde hende tilbage fra de mørke Vande, der bar ind i Døden. Naar hun var ved sin fulde Bevidsthed, tænkte hun selv, at det vilde være bedst at dø, nu da Tilværelsen havde mistet al Glæde for hende, men under Feberens Indflydelse stred hendes kraftige, unge Natur mod Døden med alt levendes instinktmæssige Rædsel for Tilintetgørelsen.

Til sidst kom der en Nat, hvor Drømmen fik en anden Udgang end tidligere. Netop som Mørket brød ind over Dagna, og Angsten og Svimmelheden greb hende, blev det paa én Gang lyst igen. Det var ikke Maaneskinnets koglende Glans, men klart, fuldt Dagskær. I Stedet for Sundet saa hun Genèvesøens grønne Vande ligge for sig, omgivet af Alpernes knejsende Kæder, der hævede deres lysende hvide Tinder op over Skyerne. Alt var saa fuldt af Højhed, af Søndagsfred; hun hørte Klokkerne ringe fra den lille, protestantiske Kirke i Lausanne, hvortil hun plejede at gaa med sine Veninder. Og paa én Gang var det, som om den tyngende Byrde af Smerte og Rædsel blev taget fra hende, som var hun igen den lykkelige, unge Pige, der førte en skøn og fredet Tilværelse i Lys af sine Kunstnerdrømme. Taarerne brød frem fra hendes Øjne, men det var Glædestaarer; hun følte sig saa fri, saa let om Hjertet; hun vidste, at nu var hun frelst.

I det samme slog hun Øjnene op. Fru Haller,

som vaagede ved hendes Seng, saa straks paa hendes forandrede Udseende, at Faren var omme. Dagna vilde blive hos sin Fa'r og Mo'r. —

Da den unge Pige senere fortalte sin Drøm om Lausanne, blev Haller derved styrket i en Beslutning, som han havde fattet i de Dage, da han frygtede for hendes Liv. Han havde lovet sig selv, at hvis Dagna kom sig, vilde han opgive sin Forretning, som han dog var for svag til at passe som tidligere, og saa snart det var muligt, rejse med sin Hustru og Datter til Udlandet. I den Tid, han endnu havde tilbage at leve — længe vilde det vel ikke vare — vilde han gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at gøre sin Uret mod Dagna god igen. Hun skulde faa Lov til at rejse, hvorhen hun vilde, studere, hvad hun havde Lyst til; kun vilde Lili og han følge med, saa at hun aldrig savnede Hjemmets Værn.

Fru Hallers og Dagnas Glæde lønnede ham rigeligt for den Overvindelse, det havde kostet ham at bestemme sig dertil. Og hvad gjorde det, at han maatte give Afkald paa nogle kære Sædvaner, skilles fra nogle gamle Venner, naar hans Hustru kom ham i Møde med varm Taknemlighed, og naar Løftet om Rejsen havde faaet hans lille Pige til at smile for første Gang, siden Ulykken skete? —

— Under Dagnas Sygdom omtalte hendes Forældre aldrig Arne, og hun selv gjorde ingen Hentydning til, hvad der var forefaldet. Da hun

begyndte at komme sig, laa hun i Reglen ganske stille og stirrede ud for sig med et drømmende Blik i de vidt aabnede Øjne. Hun tænkte, tænkte altid, søgte at komme til Klarhed over sig selv og sit Livs Forhold. Den dybe Bitterhed, som Skuffelsen havde fremkaldt hos hende, veg efterhaanden for en Følelse af mildt Vemod, der undskyldte og forstod. I det første Øjeblik havde hun vendt sig fra Arne med en Foragt og en Afsky, som ikke kendte til Skaansel. Han havde ødelagt Ingeborgs Liv, han havde bedraget hende selv, løjet for hende fra den første Gang, de talte fortroligt sammen, — og for hende, der var saa aaben og sand, var Løgnen den Synd, som ikke kunde tilgives. Men da den første hæftige Smerte og Vrede var mildnet, søgte Dagnas ædelmodige Natur at vise Retfærdighed ogsaa mod Arne. Hun tænkte paa, hvad han havde fortalt hende om sin Barndom og første Ungdom. Han var vokset op uden Vejledning, uden Baand; han havde hverken kendt en Moders mildnende Indflydelse eller en Faders alvorlige Raad. Var det til at undres over, at han var bleven haard og overmodig, at han ikke havde lært at tøjle sine Lidenskaber? Skønt han havde søgt at vinde hende ved falske Midler, havde hans Kærlighed dog været sand og ærlig; den Overbevisning kunde intet røve hende. Hun kunde ikke mere elske Arne, men endnu mindre kunde hun nægte ham den Medfølelse, som enhver af

hendes Brødre og Søstre havde Krav paa. Denne forstaaende og overbærende Deltagelse for menneskelig Lidelse og menneskelig Svaghed havde været hende fremmed tidligere. Den kunde først komme til hende gennem Kærligheden og Sorgen. Fra Barndommen havde hun søgt at lukke Øjne og Øren for alt det, som ikke behagede hende. For enhver Pris vilde hun bevare sin Sindsro uforstyrret i sit lyse Drømmeland, borte fra den Verden, hvor Mennesker led og arbejdede i Fællesskab. Nu indsaa hun, hvor kold og egenkærlig hun havde været, og hun forstod, hvorfor hun Gang efter Gang var bleven revet ud af sine Drømmerier og stillet Ansigt til Ansigt med den strenge Virkelighed. Først den Aften, da hun opdagede sin Faders Svaghed. Siden gennem Ingeborgs Fald, og nu tilsidst ved den bitre Erkendelse af *hans* Synd, som hun havde sét op til i blind Beundring og Kærlighed. Alt dette var sket, for at en dyb Medfølelse for alle faldne og lidende skulde spire af Sorgen over hendes kæres Skyld. Først, naar hun var naaet saa vidt, at hun kunde glæde sig over hvert Guldkorn, som hun fandt i Støvet, naar hun frejdigt tog sin Andel af den fælles Lod og søgte at bevare sin Sjæl ren, ikke borte fra Verden, men *i* Verden, først da kunde hun haabe at faa Tilgivelse for sit eget Hovmod, sin egenkærlige Ligegyldighed, naar hun bad den Bøn, hvis Betydning hendes Moder havde lært hende den sværeste Aften

i hendes Barndom: »Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere.« —

Der var én Tanke, som altid kom tilbage i Dagnas Sind i den Tid, da hun begyndte at komme sig. Den var usigelig bitter for hende, og dog holdt hun tappert fast ved den med den ærlige Vilje til at søge det rette, som altid havde været nedlagt i hendes Natur, og som Sorgen havde modnet og styrket. En Dag kaldte hun paa Ingeborg, som havde været Fru Hallers bedste Støtte i denne svære Tid og den eneste, til hvis Pleje hun undertiden havde overladt sin Datter, naar hun følte sine egne Kræfter svigte. Da den unge Pige kom og bøjede sig over hende, hviskede Dagna med Anstrængelse:

»Ingeborg, jeg har tænkt paa, at saa snart jeg kan, vil jeg tale med — ham. Jeg vil sige til ham, at det er hans Pligt at gifte sig med dig.«

Ingeborg fór sammen og blegnede. For nogle Maaneder siden havde hun ikke haft noget højere Ønske end at blive Arnes Hustru, men nu følte hun kun Rædsel og Modvilje ved Tanken derom.

»Nej, nej, Dagna, det maa du ikke gøre!« udbrød hun hæftigt. »Det vilde kun blive en livslang Kval for begge.«

Dagna løftede langsomt de store, undrende Øjne.

»Elsker du ham ikke mere?«

»Nej,« svarede Ingeborg bestemt. »I det Øje-

blik, da han stødte mig bort og bød mig Penge til Gengæld for min Kærlighed og mit spildte Liv, blev mit Hjerte koldt imod ham. Jeg haaber blot, at han aldrig mere vil krydse min Vej.«

»Men Ingeborg,« vedblev Dagna tøvende medens en stærk Rødme steg op i hendes hvide Kinder. »Over for Verden vilde dette Ægteskab give dig Oprejsning — —«

Ingeborg rystede paa Hovedet.

»Jeg ønsker ikke denne Oprejsning. Hvis min lille Pige havde levet, vilde jeg være gaaet ind paa et saadant Forslag for hendes Skyld. Nu, da hvert Baand imellem ham og mig er brudt, er min Frihed mig langt kærere end denne ydre Erstatning, som dog aldrig vilde kunne slette Fortidens Sorger ud. Desuden — hvad nytter det at tale derom; han vil aldrig gøre det!«

»Det tror jeg dog; — naar jeg beder ham om det. Og maaske — du er saa sød og smuk, Ingeborg, — maaske vilde han komme til at holde af dig med Tiden — — —«

Dagnas Stemme skælvede. Hun havde ikke selv vidst, hvad Smerte denne Overvindelse vilde koste hende. Kærlighed fæster dybere Rødder, end nogen tror.

»Nej, Dagna,« sagde Ingeborg rørt. »Det vilde han ikke. Ingen, som har holdt af dig, vilde nogensinde kunne glemme dig for en anden. Et

Ægteskab mellem ham og mig vilde være den største Ulykke, der kunde ramme os begge.«

»Mener du det virkelig?«

Ingeborg tøvede et Øjeblik.

»Jeg skal give dig et Bevis paa, at jeg mener det,« sagde hun saa, skjulte pludselig sit rødmende Ansigt i Puderne paa Dagnas Seng og hviskede:

»Jeg holder af Jørgen nu.«

Dagna drog et dybt Suk af Lettelse og Taknemlighed. Gud ske Lov, den tungeste Kamp vilde blive hende sparet.

Hun slyngede Armene om Ingeborgs Hals, drog hendes Hoved hen til sig og kyssede hende kærligt:

»Saa er alt, som det skal være,« sagde hun fornøjet. Lidt efter tilføjede hun med et lille Smil:

»Jeg har jo altid ment, at Jørgen var den rette Prins — trods Bjørnehammen.«

»Jørgen vil aldrig gifte sig med mig, efter hvad der er sket,« sagde Ingeborg sørgmodigt.

»Maaske dog! Han sér ud, som om han havde et varmt Hjerte. Hvorfor skulde han ikke tilgive dig?« — — —

Det var sidste Gang, at Arnes Navn blev nævnet mellem de to unge Kvinder. Dagna havde haft i Sinde at bede ham om en Samtale, saa snart hun blev stærk nok dertil, for at tale Ingeborgs Sag. Men nu, da hun blev fritaget for dette svære Hverv, opgav hun Tanken om et personligt Møde,

som vilde være hende saa pinligt. Dog var der meget, hun ønskede at sige til Arne, før deres Veje skiltes for bestandig. Hun besluttede sig til at samle det i et Brev.

»Jeg dømte dig meget haardt i første Øjeblik,« skrev hun til ham. »Men siden, under min Sygdom, lærte jeg at forstaa, at ingen har Ret til at forkaste et andet Menneske, fordi man ikke kan sætte sig i hans Sted. Jeg véd, hvor meget du har savnet et Hjems gode Indflydelse. Jeg véd ogsaa, at Mændene har stærkere Lidenskaber end vi, og at vi ikke har Lov til at dømme dem efter vor egen Maalestok. Derfor vil jeg sige dig, at hvad jeg har maattet lide for din Skyld, skal være glemt og tilgivet, og at alt Nag er slettet ud af min Følelse for dig.

Arne, jeg véd, at du holder af mig, at det er svært for dig at miste mig. Lov mig, at du ikke vil lade Sorgen knuge dig nedad; rejs dig over den; lad den blive et Trin, hvorpaa du kan stige til et højere og bedre Liv. Skønt vi to maa skilles, saa husk paa, at mine Tanker altid vil følge dig med Deltagelse og Interesse, hvor du end er. Hvis jeg hører engang, at du har udført et stort Kunstværk eller en Handling, som har gjort et andet Menneske lykkeligere eller bedre, saa vil det være den største Glæde, der kunde blive mig til Del.

Hidtil er alt i Livet gaaet efter dine Ønsker, og intet har hindret din Fremgang. Men der er

en Fristelse til Overmod og Letsind i Lykken. Maaske er det netop Sorgen, som du har trængt til, for at naa din rigeste Udvikling. Husker du Chr. Richardts Ord:

»Men kaster Sorgen Hætten sin,
staar den i Fredens hvide Lin
med Hilsen fra det Høje.«

Jeg tror, at der er »Hilsen fra det Høje« baade til dig og mig, Arne, i den Smerte, som har ramt os. Lad os tage imod Budskabet; lad os blive alvorligere og bedre Mennesker. Fra nu af maa vort Liv faa et andet Indhold end tidligere.

Førend jeg siger Farvel til dig, Arne, har jeg en Bøn, et Forslag at gøre dig. Rejs over til Skotland, til din Søster, for en Tid! — Jeg tror, at du er kommen til et Vendepunkt i dit Liv, og at det vil være af stor Betydning for dig, under hvilken Indflydelse du kommer netop nu. Ingen vil kunne hjælpe dig som din Søster, fordi ingen kender dig saa nøje og holder saa meget af dig, som hun. Hvis jeg hører, at du har fulgt mit Raad, vil jeg have det bedste Haab for din Fremtid.

Og saa Farvel, Arne. Gud velsigne dig.

Dagna.

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — Dagna stod ved Vinduet i Rejsedragt og saa ud over Boulevarden.

Den lange Vinter, den sværeste, hun havde

oplevet, var endelig omme. Foraaret var kommet med Haab om lyse Dage ogsaa for hende.

Livet er saa uendelig rigt, at det aldrig røver nogen en stor Lykke uden til Gengæld at aabne Udsigt til ny Glæder, ny Muligheder for tilfredsstillende Virken. Kun den, som ikke har Vilje til at tage imod Trøsten, behøver at være ulykkelig. Ingen er saa ringe eller saa svag, at der ikke er Brug for hans Gerning i Verden, og Arbejdet er dets egen Løn; den, som føler, at han er til Nytte eller Glæde for andre, fortvivler aldrig.

Dagna havde sine Forældre og sin Kunst. Hendes Liv vilde ikke blive tomt. — I Løbet af Vinteren var det lykkedes Grosserer Haller at afstaa sin Forretning paa fordelagtige Vilkaar og sælge Ejendommen paa Boulevarden. Han var nu fuldstændig fri til at rejse med sin Hustru og Datter til Udlandet og danne et nyt Hjem, hvor de ønskede det.

Da baade Grossereren og Dagna trængte til at samle Kræfter, var det blevet bestemt, at de skulde tilbringe Sommeren ganske roligt i Lausanne. Til Efteraaret vilde de da rejse til Paris eller Rom, for at den unge Pige kunde optage sit Studium.

Og nu, paa denne sollyse Aprildag, bar det atter ud i Verden, som for tre Aar siden. Men Dagna vilde ikke blive ene nu; hun fik sin Fa'r og Mo'r med sig, og de var for hende Hjemmet. Stuerne her, og Byen, som én Gang havde været

hele hendes Verden, vakte nu saa mørke Minder om hendes Livs store Sorg, at hun syntes, hun vilde kunne aande friere i fremmede Omgivelser. Naar alt var nyt omkring hende, blev maaske ogsaa hendes Hjerte nyt, og hun vandt sit Ungdomsmod tilbage.

Arne havde fulgt hendes Raad og var rejst til Skotland. Gennem èn af hans Venner havde hun hørt, at han arbejdede ivrigt og gjorde store Fremskridt i sin Kunst. Der havde fundet et Omslag Sted hos ham, sagdes der; han lagde ikke mere den største Vægt paa at overvinde tekniske Vanskeligheder og vække Opsigt ved at vælge bizarre Emner; der var kommet Stemning, Sjæl i hans Billeder. Dagna hørte det med dyb Glæde og Taknemlighed. Hendes Haab havde ikke skuffet hende. Sorgen havde modnet det Værk, som Kærligheden havde begyndt hos Arne. Fra nu af vilde han bruge hele sin Viljestyrke til at kæmpe sig fremad paa den Vej til lyse Højder, som hun i sit Afskedsbrev havde vist ham. — —

Dagna hørte Kuskens og Pigernes Stemmer i Forsalen, da de bar Kufferterne ned. Afskedsøjeblikket var kommet.

Utallige Gange havde den unge Pige sét den Udsigt, som nu laa foran hende — i alle Aarstider, alt Vejrlig, alle Belysninger. Men dette sidste Billede i Glans af den leende Aprilsol vilde hun

gemme i sit Hjerte og tage det med sig til sit nye Hjem.

Over de regelmæssige, gammeldags Tage paa den anden Side af Boulevarden saa hun Taarnet af den reformerte Kirke i Gothersgade; Fløjen tegnede sig fin som en dunkel Knipling mod en mat rosafarvet Skystribes sarte Grund; Skifertaget fik grøn Metalglans i Lyset. Træerne i Kongens Have stod med store Knopper. To fuldt udsprungne Buske ved Muren tegnede sig lyse mod en Baggrund af rødlig brune Kviste, gennemskaaret af enkelte stærke Stammer i mørkere Toner. Der fløj nogle Duer op over Kirkespiret, højt op mod den blaa Luft; deres hvide Vinger blændede i Flugten som korte Lynglimt.

Husene kastede mørke Skygger over den sollyse Gade. Mellem Fodgængernes dunkle Skikkelser glødede et Postbuds røde Frakke; Knapperne paa en Soldats Uniform skød staalskarpe Blink.

Dagna tænkte: Hvor Verden dog er vidunderlig skøn og rig for den, som blot evner at se paa den rette Maade og at glæde sig over disse altid nye, altid skiftende Billeder!

Kunstnerinden var vaagnet igen hos den unge Pige. Som hendes Moder havde forudsagt, var hendes Arbejde blevet hendes Trøst i Sorgen, og Tanken om, at hun nu fik Lov at gøre det til et alvorligt Studium, fyldte hende med en Tilfredsstillelse, som kom nær til Lykke. Nu, da hun var

bleven ældre og mere moden, drømte hun ikke om at gøre sit Navn berømt. Hun indsaa, hvor store de Vanskeligheder var, som maatte overvindes, før dette Maal kunde naas, og det var ikke engang hendes højeste Ønske mere. Hun elskede sin Kunst for dens egen Skyld, hun vidste, at hun vilde arbejde samvittighedsfuldt og alvorligt, taknemlig, hvis det blev hende givet at tolke blot en ringe Del af den Skønhed i Naturen, som for hende var et saa sikkert Tegn paa Guds Godhed og Kærlighed til Menneskene. Hvis Berømmelsen dog kom, vilde hun glæde sig over den for sine Forældres Skyld mere end for sin egen; men hun søgte den ikke.

— »Kommer du, Dagna?« kaldte Fru Hallers Stemme ude fra Gangen. »Vognen er der allerede.«

Hvor Afskedsøjeblikket var svært, skønt Rejsen havde været hendes eget Ønske!

Da Døren til Barndomshjemmet var lukket for bestandig, kastede Dagna sig hulkende om sin Moders Hals.

»Aa Mamma, Mamma! Det gør mig saa ondt at tænke paa, hvor meget I har opgivet for min Skyld!«

»Tror du ikke, at vi har gjort det med Glæde?« spurgte Fru Haller kærligt. »Man kan være lykkelig overalt, naar man har dem hos sig, som man holder af. Er det ikke sandt, Karsten?«

»Jo vist, jo vist,« svarede Grossereren, som

dog var mere bevæget ved Afskeden, end han vilde tilstaa. »Naa, du smaa,« vedblev han og klappede Dagna paa Kinden. »Op med Hovedet! Vi venter store Ting af dig nu, og man opnaar aldrig noget i Verden, hvis man taber Modet.«

»Det gør jeg heller ikke,« svarede Dagna med et Forsøg paa at smile. »Jeg er ikke for intet *din* Datter, Pappa. Hvis I blot vil bære lidt over med mig i Begyndelsen, skal I sé, at jeg bliver nok glad igen.«

Nede i Gangen maatte de tage Afsked med Familien Knudsen, som var mødt fuldtallig op for at sé dem køre bort.

Ingeborgs Forældre var til Dels komne over deres Sorg. De hørte nu ikke andet end godt om deres ældste Datter, som stadig opholdt sig i Roeskilde hos Madam Nielsen, og de andre Børn voksede sunde og brave op omkring dem. To af Sønnerne var i Snedkerlære, og den næstældste Datter, som nu var voksen, hjalp sin Moder i Huset. Aarene havde dæmpet Skomagerens Hidsighed og mildnet den Strenghed, som var Madam Knudsens eneste fremtrædende Fejl. Den store Fred, som en god Alderdom bringer, kastede allerede sit milde Aftenskær over deres Liv.

Grossereren rystede Skomagerens Haand med den samme Hjertelighed som den Dag, da de havde ønsket hinanden til Lykke til deres smaa Pigers Fødsel. Da Madam Knudsen tog Afsked med Fru

Haller, kunde hun ikke lade være at ryste paa Hovedet ved Tanken om, hvor svært det maatte være at skulle rejse til et fremmed Land. Hendes egen længste Rejse var til Roeskilde, naar hun af og til besøgte Ingeborg dèr. Men hun beholdt sine mørke Forestillinger om »Udenlandet« for sig selv og gav Fru Haller, som hun altid havde beundret saa højt, de bedste Ønsker med paa Vejen.

Dagna kyssede de smaa, og den voksne Datter fæstede en Violbuket i Knaphullet paa hendes staalgraa Rejsedragt og sagde, at Ingeborg vilde være paa Banegaarden i Roeskilde, naar de kørte igennem. — — —

I Vognen vendte Dagna sig endnu en Gang om og saa tilbage. Barndomshjemmet laa i fuldt Sollys og syntes at smile til hende med alle de blanke Ruder. I Døren stod Knudsens og vinkede; Madammen førte pludselig Lommetørklædet op til Øjnene. Dagna fik selv en kvælende Følelse i Halsen, — men saa trykkede hun sin Moders Haand og følte sig atter rolig. — —

Frodige Marker, hvor gyldne Blomster myldrede frem mellem Græsset; hist og her et Bondehus med hvidkalkede Mure mellem alt det lyse grønne, eller en Mølle, hvis Vinger drejede sig lystigt rundt i den friske Vind. Hjemmet havde taget sin kønneste Dragt, sit mildeste Ansigt paa til Afsked, og Dagnas Sind var fuldt af Tak for de gode, fredelige Aar, hvor dette Land havde givet hende

Ly og Føde. Hun følte, at hun vilde holde af det altid, selv om hendes Vej for bestandig førte hende bort derfra, for Barndomsaarenes Skyld og for sin Moders Skyld. — —

Da de kom til Roeskilde, lænede Dagna sig spejdende ud ad Vinduet for at sé efter Ingeborg.

Dèr kom hun løbende gennem Ventesalen med hede Kinder og Haaret i Uorden, som om hun havde maattet skynde sig for at komme i rette Tid. Hun saa atter frisk og glad ud og lignede sig selv fra gamle Dage. Og tæt bag ved hende — Dagna vilde knap tro sine egne Øjne — kom Jørgen, sindig og rolig som altid, men med et Genskin af den samme Glæde i Blikket, som straalede over Ingeborgs Ansigt. Han var bleven mere solbrændt, holdt sig rankere og havde faaet et vist Snit paa sine Klæder og sit Væsen, som gjorde ham til en virkelig køn ung Mand. Man saa, at han havde haft godt af at sé sig om i Verden og blive kendt med større Forhold, end Hjemmet raadede over. Han hilste høfligt og uden synlig Forlegenhed paa Hr. og Fru Haller og underholdt sig med dem, medens Dagna, der var sprungen ud paa Perronen, trak sin Veninde lidt bort med sig.

»Sig mig, Ingeborg,« spurgte hun smilende. »Har du ikke noget at betro mig, førend jeg rejser?«

Ingeborg rødmede og rystede paa Hovedet.

»Nej, Dagna, du tager Fejl. — Jørgen er kun kommen hjem for at besøge sin Moder og rejser

snart tilbage til Sverrig. Men han er meget god og venlig imod mig. Det var svært for mig at møde ham igen, men han hjalp mig saa kønt over det. — Paa Vejen til Banegaarden var vi kommen til at tale rigtig alvorligt sammen, — og derfor var vi nær ved at komme for sent.«

»Nu ja — er det ikke sket endnu, saa bliver det sikkert engang med Tiden. Det kan jeg sé paa jer begge. Og jeg er saa inderlig glad paa dine Vegne, kære Ingeborg!«

Grosserer Haller, der altid var nervøs paa Rejse og ikke havde Ro, før alle var samlede, bøjede sig ud af Kupédøren og kaldte paa Dagna. Hun fik kun Tid til at kysse Ingeborg endnu en Gang og give Jørgen Haanden til Farvel med et spørgende Blik, hvis Betydning han forstod. Han undgik at besvare det, men der kom en lille Trækning om hans Mund, som ved et begyndende Smil. Dagna tog det for et godt Varsel.

Da Toget kørte ud fra Perronen, saa hun Jørgen og Ingeborg staa sammen og vinke til hende, ganske som de havde gjort for tre Aar siden. Dagna tænkte som dengang, at de to passede virkelig for hinanden. Men Forholdet havde forandret sig, Jørgen var ikke mere det kejtede, unge Menneske, som med næsten forgudende Beundring saa op til den smukke, fine unge Pige. Han var mandigere nu og havde faaet mere Selvtillid, medens Ingeborg havde mistet alt sit Hovmod, sit

flagrende Letsind og var bleven alvorlig og dyb gennem Sorgen. Sikkert var det en stor Ulykke, som havde ramt dem begge, og den vilde kaste Skygge over hele deres kommende Liv. Ingeborg kunde aldrig mere blive for Jørgen, hvad hun tidligere var. De fleste Mænd vilde i hans Sted have vendt sig fra hende med Foragt. Men Dagna troede om Jørgen, at han saa paa Ingeborgs Fejltrin med Folkets sunde Sans, der mener, at denne Synd, hvor stor den end er, kan tilgives og glemmes og ikke behøver at plette en Kvinde for hele Livet. Der vilde maaske gaa Aar hen, før Jørgen overvandt sig til at slette Fortiden ud af sine Tanker og gøre Ingeborg til sin Hustru, men Dagna havde en sikker Forudfølelse af, at det dog til sidst vilde ske, og med dette Haab i Hjertet sendte hun sin Veninde den sidste Afskedshilsen.

For Ingeborg vilde Livet endnu have et Hjems Lykke i Vente; for hende selv var der intet saadant Haab.

Men Dagna var ikke én af de Kvinder, for hvem Kærligheden er alt. Hendes levende Trang til at lære og virke friede hende fra at synke hen i Modløshed og Selvopgivelse. Hun tog taknemligt mod sin Lod i Livet, som den var lagt ud for hende. Hun havde sine kære Forældre hos sig; hun fik Lov til at følge den Kunstnertrang, som havde slumret i hendes Sind fra hendes tidligste Barndom. Den herlige, vide Verden aabnede sig

for hende med alle dens Betingelser for en rigere Udvikling, som vilde vække nye Interesser hos hende og derved bringe hende nye Muligheder for Glæde.

Og for den, som evner at sé Skønheden over alt — ikke blot den ydre Skønhed i Form og Farve, men den Sjæl, den gemmer, som Frugten sin Kerne, — den Skønhed, der er som en eneste stor Længsel efter det fuldendte, en Hjemvé, der har sin Rod i Evigheden, — for den bliver Jorden altid ung og dejlig, og Livet her er som en blaa Sommernat med klare Stjerner, hvor Haabet om den store Morgen ligger dulgt.